Dean R. Koontz – Hideglelés

A szerző előszava

Az olvasók bizonyára megdöbbenek majd, mire a könyv végére érnek. Egyfelől - merem remélni - jól szórakoznak, másfelől könnyen elképzelhető, hogy ugyanígy elutasítják a „Hideglelés"- t, ahogyan azt az ember a démoni megszállottságról vagy a reinkarnációról szóló regényekkel teszi. Bár ezt a történetet elsősorban szórakoztató műnek szántam, kérem, ne tévesszék szem elől, hogy amit olvasnak, az nem pusztán a fantáziám terméke...

A tudatalattinkat manipuláló, ultrarövid ideig tartó, más szóval rejtett reklámok 1957 óta jelentenek komoly veszélyt az egyén magánéletére és szabadságára. James Vicary abban az évben mutatta be a nagyközönségnek a tachisztoszkópot, azt a gépet, amely olyan gyorsan képes üzeneteket felvillantani egy mozivásznon, hogy az ember csak a tudatalattijával képes felfogni őket. Ahogy azt a könyv másik fejezetében majd olvashatják, a tachisztoszkóp mára már elavult - helyét sokkal kifinomultabb és megdöbbentőbb eszközök, eljárások vették át.

Az érzékenyebb olvasók - meglehet - megrémülnek, ha megtudják, hogy még az olyan részlet, mint a „nagy távolságra ható lehallgató készülékek" sem a szerző kitalációja. Robert Farr, a neves biztonsági szakértő is beszél az ezzel való telefonlehallgatásokról *Elektronikus bűntények* című könyvében.

Az a szer azonban, amely főszerepet játszik a „Hideglelés"- ben, a szerző képzeletének terméke. Nem létezik. A tudományos háttérnek ez az egyetlen részlete, amelyet nekem kellett kitalálni, bár meg kell jegyeznem, számtalan magatartáskutatót megfertőzött már ez a gondolat. Ezért amikor azt mondom, nem létezik, hozzá kell tennem egy szócskát — *még.*

Persze azok, akik a rejtett reklámozás jövőjén törik a fejüket, eskü alatt vallják: eszük ágában sincs, hogy az engedelmes robotok társadalmának létrehozásában segédkezzenek, mivel egy ilyen cél ellenkezne erkölcsi felfogásukkal. Ám ahogyan tudósok ezrei ebben a században, ők is rájönnek majd, a jóról és rosszról alkotott elképzeléseik nem állják útját azoknak a gátlástalan embereknek, akik használni akarják felfedezéseiket.

A Kezdet

1977. augusztus 6. szombat

Keskeny földúton haladtak. A fenyők és tamariszkuszok lehajló ágai végigszántottak a Land Rover tetején, és nekicsapódtak az ablakoknak.

- Itt állj meg! - szólt Rossner.

Holbrook vezetett. Nagydarab, harmincas évei elején járó, kemény arcú férfi volt. Olyan erősen szorította a kormányt, hogy belefehéredtek az ujjpercei. Fékezett, jobbra kormányozta a Rovert, és behajtott a fák közé. Kikapcsolta a fényszórókat, aztán felkattintotta a- belső világítást.

- Ellenőrizd a fegyveredet! - hangzott Rossner újabb utasítása.

Mindkét férfi vállra csatolható pisztolytáskát viselt, és benne egy-egy SIG-Pettert, a világ egyik legjobb automata revolverét. Kihúzták a tárat, s miután mindent rendben találtak, visszahelyezték tokjaikba a revolvereket. Mozdulataik, mintha ezerszer elpróbálták volna, koreografáltnak tűntek.

Kiszálltak és a kocsi hátuljához mentek.

Hajnali három óra volt. Baljós csend honolt a maine-i erdőben.

Holbrook kinyitotta a raktér ajtaját. Felhajtotta a vízhatlan ponyvát. Alatta két pár, térden felül érő gumicsizma, két elemlámpa és egyéb felszerelés hevert.

Rossner alacsonyabb, vékonyabb volt, mint Holbrook, és fürgébben is mozgott. Ő vette fel hamarabb a csizmáját, aztán két szerkezetet húzott elő a kocsiból.

A gépek legfontosabb eleme egy-egy könnyűbúvár légzőkészülékhez hasonló, túlnyomásos tartály volt, vállhevederrel. A rozsdamentes acéltartályból elzárható szórófejben végződő gumitömlő vezetett ki.

A két férfi segített egymásnak a hevederekbe bújni, kipróbálták, vajon így is elérik-e a válltáskában lapuló fegyvereiket, majd sétáltak égy kicsit, hogy hozzászokjanak a hátukra nehezedő súlyhoz.

Három óra tízkor Rossner elővett a zsebéből egy iránytűt, elemlámpája fényében vetett rá egy pillantást, aztán elindult a fák között. ..Holbrook követte, termetéhez képest meglepően csendesen.

A terep meredek volt, a következő félórában kétszer is meg kellett állniuk, pihenni.

Három negyvenkor feltűnt előttük a Big Union fűrészmalom.

Háromszáz méternyire, jobbra két- és háromszintes, deszkával borított épületek emelkedtek ki a fenyők közül. Az ívlámpák bágyadt, bíborszínű fényben fürösztötték az egész elkerített raktártelepet. A hatalmas főépület belsejében szakadatlan jajongtak a gigantikus fűrészek. Szálfák és széles deszkák estek le a szállítószalagról, s dörögve hulltak alá a fémrekeszekbe.

Rossner és Holbrook megkerülték a malmot. Senki nem vette észre őket. A hegyre négykor értek fel.

A mesterséges tó zsilipjének elzárása nem okozott nehézséget. A vízen megcsillant a sápadt holdfény, bár a tó egy részét beárnyékolta a mögötte emelkedő magasabb hegygerinc. Háromszáz méter hosszú, kétszáz méter széles volt az ovális víztükör. A tó, melyet bő forrás táplált, kiszolgálta a fatelepet és Black Rivert, a kisvárost is, mely hárommérföldnyire feküdt lent a völgyben.

A két férfi elhaladt a hat láb magas kerítés mellett. Elérték a főkaput. A kerítést csak az állatok távoltartására építették, a kapu még csak be sem volt zárva. Bementek.

A medence árnyékos félénél Rossner belépett a vízbe, és tízlábnyit haladt benne, míg a víz elérte gumicsizmája peremét. A tó feneke erősen lejtett. Középen hatvan láb mély volt a meder.

A férfi legöngyölítette a tömlőt a tartály oldaláról, megmarkolta a fémcsövet a végén, és a hüvelykujjával megnyomta a rajta lévő gombot. Színtelen, szagtalan vegyszer tört elő a szórófejből. Rossner a víz alá nyomta a csövet, és előre-hátra mozgatta, hogy az előáramló anyag minél tökéletesebben keveredjék.

Húsz perc múlva kiürült a tartálya. Feltekerte a tömlőt, és a tó távolabbi vége felé pillantott. Holbrook is éppen végzett, és kezdett felkapaszkodni a betonpartra.

A kapunál találkoztak.

- Minden oké?
- A legnagyobb mértékben.

Öt tízkor visszaértek a Land Roverhez. Lapátokat vettek elő a kocsi hátuljából, és két gödröt ástak a puha, fekete, földben. Ide temették az üres tartályokat, a csizmákat és a fegyvereket.

Két óra múlva a kocsiban ültek. Holbrook végighajtott egy sor göröngyös, gazos ösvényen, egy fahídon, átkeltek a St. John folyón, rákanyarodtak egy kaviccsal felszórt csapásra, mely végül egy aszfaltozott úthoz vezetett. Fél kilenc volt ekkor.

Onnan Rossner vette át a kormányt. Néhány szónál többet nem szóltak egymáshoz.

Tizenkettő harminckor Holbrook intett, hogy álljanak meg a Starlite Motelnél. Köszönés nélkül szállt ki a kocsiból, bemerít a motelba, kivett egy szobát, magára zárta az ajtót, és leült a telefon mellé.

Egy Sunoco kútnál Rossner megállt, hogy teletöltse a benzintankot, majd a 95-ősön ment tovább, dél felé. Kis idő múlva elhagyta Augustát, aztán a maine-i fizető autópályán haladt tovább Portland felé, ott megállt egy szerviznél, és leparkolt egy sor telefonfülke közelében.

Délutáni nap tükröződött az étterem ablakain, és megvillant a parkoló autókon. A forró levegő, csillámló hullámokban remegett a járda felett.

Rossner az órájára nézett: 15.35.

Hátradőlt, és behunyta a szemét. Úgy látszott, alszik, de öt percenként az órájára pillantott. 15.55-kor kiszállt a kocsiból, és az utolsó telefonfülkéhez ment.

Négykor megcsörrent a telefon.

- Rossner

A hang a vonal másik végén hűvös volt és éles.

- Én vagyok a kulcs, Mr. Rossner.
- Én vagyok a zár - mondta tompán Rossner.
- Hogy ment?
- Menetrend szerint.
- Elmulasztotta a három harmincas hívást. - Öt percen múlt.

A férfi a vonal túlsó végén várt egy kicsit, majd folytatta.

- A következő kijáratnál hagyja el az autópályát. Forduljon jobbra az állami úton. Gyorsítsa fel a Rovert legkevesebb óránkénti százmérföldes sebességre. Két mérföld után az út hirtelen élesen jobbra kanyarodik. A kanyarban egy kőfal áll. Ne használja a féket, mikor eléri a kanyart. Hajtson egyenesen neki a kőfalnak, százas tempóban.

Rossner keresztülnézett a fülke üvegén. Egy fiatal nő lépett ki az étteremből, s piros sportkocsija felé tartott. Feszes, fehér sortot viselt. Szép lábai voltak.

- Glenn?
- Igen, uram.
- Ért engem?
- Igen.
- Ismételje el, amit mondtam.

Rossner elismételte, csaknem szóról-szóra.

- Nagyon jó, Glenn. Most menjen, és hajtsa végre.
- Igen uram.

Rossner visszament a Land Roverhez. Kis idő múlva már a forgalmas autópályán haladt.

Holbrook csendben, türelmesen ült a sötét motelszobában. Bekapcsolta a tévét, de nem nézte. Egyszer kelt csak fel, hogy használja a fürdőszobát, és igyon egy kis vizet, de a virrasztása alatt ez volt az egyedüli szünet. 4.10-kor megszólalt a telefon.

- Holbrook - szólt bele.
- Én vagyok a kulcs, Mr. Holbrook.
- Én vagyok a zár.

A férfi a vonal túlsó végén fél percig beszélt.

- Most ismételje el, amit mondtam. Holbrook elismételte.
- Kiváló. Most hajtsa végre.

Holbrook letette a kagylót, bement a fürdőszobába, és megnyitotta a csapot, hogy teleeressze a kádat forró vízzel.

Ráfordulva az állami útra, Glenn Rossner padlóig nyomta a gázpedált. A motor felbőgött s megremegett a karosszéria. Fák, házak, autók villantak el összemosódva. A kormánykerék vibrálva ugrált a férfi kezében.

Az első másfél mérföld alatt egy másodpercre sem vette le a szemét az útról. Mikor észrevette maga előtt a kanyart, ránézett a sebességmérőre, és látta, hogy némileg túl is szárnyalta a százmérföldes óránkénti sebességet.

Nyöszörgött, de nem hallotta a saját hangját. Az egyetlen, amit hallott, az autó erőlködő hangja volt. Az utolsó pillanatban a fogát csikorgatta és reszketett.

A Land Rover olyan erővel ütközött a négy láb magas kőfalnak, hogy a motorja Rossner ölében kötött ki. Kövek hullottak mindenfelé. A Rover felborult, s a tetején csúszott egy darabig, mielőtt lángok csaptak volna ki belőle.

Holbrook levetkőzött, és bemászott a kádba. Elnyúlt a vízben, és kézbe vette az egyélű borotvapengét, amely a mosdó szélén hevert. A hüvelyk - és a mutatóujja közé fogta a jobb kezében, aztán felmetszette az ereket a bal csuklóján.

Megpróbálta a jobb csuklóját is felvágni, de a bal keze nem tudta a pengét tartani. Kicsúszott az ujjai közül.

Kihalászta a borotvát a sötétlő vízből, még egyszer a jobb kezébe fogta, és elvágta az ereket a bal lábán.

Aztán hátradőlt és lehunyta a szemét. Lassan fénytelen alagútba sodródott, a legmélyebb sötétségbe, szédülést és gyengeséget érzett, és meglepőén kis fájdalmat. Harminc perc múlva eszméletlen volt, negyven perc múlva halott.

1977. augusztus 7. vasárnap

Miután egész héten éjszakai műszakban dolgozott, Buddy Pelineri képtelen volt megváltoztatni alvási szokásait a hét végére. Hajnali négykor már kis, kétszobás lakásának konyhájában tartózkodott. A rádióból, amely a legnagyobb becsben tartott tárgya volt, halkan szólt a zene, egy egész éjjel sugárzó kanadai állomás jóvoltából. Ő az asztalnál ült az ablak mellett, és mozdulatlanul nézte az árnyékokat az utca túloldalán. Megpillantott egy iszkoló macskát, s ettől kiverte a hideg veríték.

Két dolog volt, amit Buddy Pelineri mindennél jobban gyűlölt a világon: a macskákat és azt, ha kigúnyolják.

Huszonöt évig élt együtt az anyjával, aki vagy húsz esztendőn át mindig tartott macskát a háznál. Először Cézárt, aztán Második Cézárt. Anyja sohasem vette észre, hogy mekkora csapás az Buddyra, hogy a macskák gyorsabbak és sókkal ravaszabbak nála. Cézár - első vagy második, mindegy - kedvenc szórakozása volt, hogy meglapult, a könyvespolc tetején, s ha Buddy arra járt, ráugrott a hátára. Soha nem karmolta meg a fiút, csak belekapaszkodott az ingébe úgy, hogy lehetetlen volt lerázni. Ilyenkor, mintha forgatókönyv szerint tenné, az anyját keresve, miközben a macska a nyakába csimpaszkodva fújt rá. Buddy nem a fizikai fájdalomtól félt; a támadás váratlansága, a meglepetés volt az, ami megrémisztette. Anyja mindig azt mondta, Cézár csak játékos. Időnként szembeszállt a macskával, hogy bebizonyítsa, nem fél. Akkor közelítette meg az állatot, mikor az az ablakpárkányon napozott, s megpróbált farkasszemet nézni vele. De mindig ő volt az, aki nem bírta tovább, és először nézett félre. Nem értette az embereket sem, ám a macska idegenszerű tekintetétől még ostobábbnak, még-inkább alsórendűnek érezte magát.

Azzal, hogy kicsúfolják, sokkal könnyebben együtt tudott élni, mint a macskákkal, de csak azért, mert az soha nem érte meglepetésként. Kisfiú korában a többi gyerek folyton ugratta,

folyton kötekedett vele. Meg kellett tanulnia, hogy felkészüljön erre, s hogy elviselje. Buddy elég okos volt ahhoz, hogy tudja, különbözik a többiektől. Egész élete valahogy mentegetőzés volt az ő eltorzult személyisége miatt. Buddy egy rosszul működő kórházi inkubátor átkos jegyeit viselte magán, ahová koraszülöttként helyezték.

Apja a fatelepen halt meg egy baleset során, mikor i Buddy betöltötte az ötöt, és Első Cézár két hétre rá ekkor került a házhoz. Ha apja nem hal meg, talán nem jöttek volna a macskák. Buddy szeretett arra gondolni, hogy senkinek nem lenne bátorsága csúfolni őt, ha apja még élne.

Tíz évvel ezelőtt, mikor Buddy huszonöt volt, anyja megadta magát a ráknak. Buddy azóta éjjeliőrként dolgozott a Big Union Szállítótársaság fűrésztelepén. Ha gyanította is, hogy néhány ember felelősséget érez iránta a telepen, s munkát is csak szívességből kapott, nem vallotta be magának. Egy héten ötször volt szolgálatban, éjféltől reggel nyolcig. Körbejárta a telep raktárudvarát, füstöt vagy tüzet keresve. Büszke volt a pozíciójára. Az utóbbi tíz évben valami önbecsülésfélét kezdett érezni, ami munkába állása előtt elképzelhetetlennek tűnt.

Ám voltak még idők, mikor újra gyereknek érezte magát, akit mindig megaláznak a többiek, olyan otromba tréfákkal, amiket ő nem ért. Az éjszakai műszakban Ed McGradynek hívták a főnököt. Ő kedves ember volt. Képtelen volt másokat bántani. Mégis együtt nevetett a többiekkel, amikor azok ugratták Buddyt. Mondta ugyan nekik, hogy hagyják abba, védte a fiút - de csak nevetett ő is.

Ezért nem mondta el Buddy senkinek, mit látott szombat hajnalban, majdnem huszonnégy órával ezelőtt. Nem akarta, hogy kinevessék.

Az úgy történt, hogy elhagyta a raktárudvart, s jócskán besétált a fák közé, hogy könnyítsen magán. Amikor csak tehette, elkerülte a nyilvános vécét, mert az volt az a hely, ahol a leginkább ki volt téve kegyetlen tréfáknak. Háromnegyed ötkor, amikor meglátta azt a két embert, amint éppen jönnek lefelé a nagy gyűjtőmedencétől, egy hatalmas fenyőfa mellett állt, teljesen takarva. Elemlámpa volt náluk, mely vékony, sárga csíkot vágott a sötétben. Körülbelül öt méterre haladtak el Buddy mellett, aki a lámpák fényében látta, hogy csaknem csípőig érő gumicsizmát viselnek, mintha horgászatból jötték volna. De hát a medencében nincsenek halak! Másrészt...,

Mindkettőjük tartályt cipelt a hátán, mint a búvárok a televízióban. És pisztolyt hordtak, válltokban! Olyan különösek voltak... Valahogy nem illettek oda az erdőbe.

Buddy megijedt tőlük. Az volt az érzése, ezek gyilkosok,, akik ha felfedezik, hogy észrevette őket, megölik és elássák valahol a közelben. Ebben biztos volt. Buddy mindig a legrosszabbra számított. Az élet megtanította, hogy így gondolkodjon.

Moccanni sem mert, míg azok ketten el nem tűntek, aztán visszarohant a raktártelepre. Hamar ráébredt, hogy nem mondhatja el senkinek, mit látott. Nem hinnének neki. Inkább megtartja a titkát, csak ne adjon tápot újabb gúnyolódásnak.

Bár... Nagyon beszélt volna valakinek arról a két különös figuráról. Sehogy sem tudta hová tenni ezeket a búvárokat, vagy akárkik is voltak. Minél többet törte a dolgon a fejét, annál bizarrabbnak tűnt az egész. S az ember fél attól, amit nem ért. Buddy szerette volna, hogy valaki magyarázatot adjon, s ezzel eloszlassa félelmét. De ha kinevetik...! Megborzongott ettől a gondolattól. Mert nem értette, sosem értette, miért is nevetnek rajta, és ez sokkal ijesztőbb volt, mint azok az emberek ott az erdőben.

Az utca túloldalán a macska kiszökkent a nehéz árnyékból, és kelet felé iramodott, az Edison vegyesbolt irányába, kizökkentve Buddyt a gondolataiból. Nekiszorította arcát az ablaküvegnek, s nézte a macskát, ahogy eltűnik a sarok mögött. Attól tartott, hogy visszasettenkedik és felmászik az ő második emeleti lakásába. Őrt állt tehát. Egyszerre

elfelejtette az embereket az erdőben, mert félelme a macskáktól messze erősebb volt, mint a félelem ezektől a fegyveres idegenektől.

Első rész

Az összeesküvés

1.

1977. augusztus 13. szombat

Ahogy rákanyarodott a kis völgybe vezető útra, Paul Annendale érezte, hogy valami megváltozik benne. Tegnap öt órát töltött a volán mögött, aztán ma még ötöt. Kimerült volt és ideges - de hirtelen megszűnt a fájdalom a nyakában, és a vállából is kiállt a görcs. Végtelen békesség töltötte el, mintha ezen a helyen semmi baj nem érhetné. Úgy érezte magát, mintha ő lenne Hugh Conway az Elveszett látóhatárból, amint éppen megérkezik Shangri La városába.

Persze, Black River nem volt Shangri La. Mintegy négyszáz fős lakosságát a fűrésztelep tartotta el. E poros jövedelemforrás ellenére takaros, tiszta városka volt. A főutcát sudár tölgy- és nyírfák szegélyezték, a házak a gyarmati időkre emlékeztető, új-angliai stílusban épültek, fehér ablakkeretekkel és téglázott homlokzattal. Paul arra gondolt, hogy ez a környék azért lehet rá ilyen „gyógyító" hatással, mert itt csak kellemes élmények érték, csak szép emlékek fűződnek hozzá, s ezt nem sok helyről mondhatja el az ember.

- Ott az Edison-bolt! Ott az Edison-bolt! - hajolt előre a hátsó ülésen Mark Annendale, és kimutatott az ablakon.
- Köszönöm kapitány, akkor irány észak! - mondta mosolyogva Paul.

Rya sem volt kevésbé izgatott, mint az öccse, hogy újra látják Sam Edisont az, akit nagyapjuknak tekintettek -, de ő sokkal méltóságteljesebben viselkedett, mint Mark. Tizenegy éves létére már vágyódott rá, hogy felnőtt nőként kezeljék. Egyenes háttal, becsatolva ült Paul mellett az első ülésen.

- Mark, néha az az érzésem, ötéves vagy kilenc helyett.
- Tényleg, Rya? Hát én meg azt hiszem, te hatvan vagy tizenegy helyett!
- Talált! - nevetett Paul.

Mark vigyorgott. Rendszerint nem ő nyerte meg ezeket a szócsatákat. Ez a gyors válasz szokatlan volt tőle.

Paul oldalra pillantott a lányára, és látta, hogy elpirult. De kisvártatva Rya újra mosolyogva, magabiztosan ült a helyén. Ugyan most is meg tudta volna kontrázni Mark tréfáját, ám ő a legtöbb vele egykorú gyerekkel szemben képes volt a nagylelkűségre.

Alighogy fékezett a kombi a járdaszegélynél, Mark már ki is ugrott - belőle. Felszökkent a három betonozott lépcsőfokon, keresztülszáguldott a széles verandán, és eltűnt a boltban. Mire Paul leállította a motort, már csapódott is mögötte az ajtó.

Rya nem óhajtott akkora feltűnést kelteni, mint Mark. Kényelmesen, lassan szállt ki a kocsiból, nyújtózkodott és ásított, lesimította a farmerját, megigazította sötétkék blúzának gallérját, elrendezte hosszú barna haját, s gondosan becsukta a kombi ajtaját, mielőtt a lépcsőhöz sétált volna. Mire azonban elérte a tornácot, érezte, neki is futnia kell.

Az Edison-vegyesbolt inkább egy bevásárlóközponthoz hasonlított. Egyetlen - tíz méter széles, harminc, méter hosszú - teremből állt. A bolt keleti szárnyán foglalt helyet a

fűszerüzlet, a nyugatin pedig száraz élelmiszereket és mis árucikkeket tartottak. Ott kapott helyet a gyógyszerpult is.

Sam Edison, ahogyan azelőtt az apja, az egyetlen képesített gyógyszerész Volt a városban.

A terem közepén, szemben a kályhával, három asztal állt, tizenkét székkel. Rendszerint idősebb férfiak kártyáztak ott Az Edison-vegyeskereskedés egyfajta közösségi házként, találkozóhelyként is szolgált.

Paul kinyitotta az italhűtő nehéz fedelét, kihalászott egy üveg Pepsit a jég közül, aztán leült az egyik asztalhoz.

Rya és Mark az ódivatú, üvegezett édességpult előtt álltak, és éppen Sam egyik tréfáján kacagtak. Sam csokit adott nekik, és a könyves- és képregényes-állványhoz invitálta őket, hogy válasszanak kedvükre, aztán leült Paul mellé, háttal a hideg kályhának.

Kezet ráztak az asztal felett.

Első látásra Sam szigorú embernek tűnt. Keménykötésű, százhetven magas, nyolcvankilós férfi volt, dagadó mellkassal és széles vállakkal. Rövid ujjú inge látni engedte izmos alkarját és bicepszét. Szeme szürke volt, és napbarnított, ráncok barázdálta arcát fehér szakáll keretezte. Inkább marconának látszott, mint nagypapásnak, és ötvenöt évéből nyugodtan letagadhatott volna legalább tízet.

Ez a külső mindenkit megtévesztett. Pedig Sam kedves, gyengéd ember volt, aki a gyerekeket különösen szerette. Több édességet osztogatott el, mint amennyit eladott. Paul még sosem látta dühösnek, és arra sem emlékezett, hogy egyszer is felemelte volna a hangját.

- Mikor érkeztetek?
- Most, egyenesen ide jöttünk.
- Nem írtad a leveledben, hogy az idén meddig maradtok. Négy hétig?
- Lehet, hogy hat-hétig is.
- Hát ez csodás! - ragyogtak fel Sam szemei. - Itt maradtok éjszakára, vagy ma felmentek a hegyekbe? Paul megrázta, a fejét.
- Elég lesz, ha holnap indulunk. Reggel kilenc óta úton vagyunk, ma már nincs erőm tábort verni.
- Pedig nem látszol fáradtnak.
- Örülök, hogy végre itt vagyunk.
- Kellett már ez a vakáció, Ugye?
- Nagyon rám fért - kortyolt bele a Pepsijébe Paul. - Már kiütésem volt a magas vérnyomású pudliktól, meg a sömörös sziámi macskáktól.

Sam elmosolyodott.

- Százszor mondtam már, hogy Boston külvárosában nem lehet az ember tisztességes állatorvos. Ott csak dada lehetsz, aki neurotikus ölebekkel és neurotikus gazdáikkal foglalkozik. Gyere vidékre, Paul!
- Úgy érted, inkább tehenek ellésénél kéne segédkeznem?
- Pontosan.
- Talán így is lesz egy napon... - sóhajtott a férfi.
- A gyerekeket is el kellene vinned a városból olyan helyre, ahol a levegő tiszta és a víz még iható.
- Lehet, hogy igazad van - hagyta rá Paul, és az elfüggönyözött hátsó ajtó felé pillantott. - Jenny itt van?
- Nincs. Gyógyszereket hord ki a betegekhez. Azt hiszem, az utóbbi négy napban több gyógyszert adtam el, mint máskor négy hét alatt.

- Járvány?
- Az. Influenza, nátha, mindegy, minek hívjuk.
- Mit mond Troutman doki?
- Ő sem tudja pontosan - vont vállat Sam -, de valami újfajta influenzára gyanakszik.
Paul gyerekeire pillantott
- Nagyobb biztonságban vannak itt, mint bárhol a városban - nyugtatta meg Sam. - Talán csak Jenny meg én vagyunk az egyetlenek, akik még nem kaptuk el a betegséget.
- Mégis, ha egyszer csak két beteg gyereket találok magam mellett, ott fenn a hegyekben, mire számítsak? Hányingerre? Lázra?
- Egyikre sem. Csak éjszakai hideglelésre. De az erősebb fajtából. Kutya legyek, ha értem - vonta össze a szemöldökét. - Felébredsz az éjszaka közepén, mintha valami rosszat álmodtál volna. Olyan erősen remegsz, hogy alig tudsz megkapaszkodni valamiben. Alig bírsz járni! A szíved majd kiugrik a helyéről. Literszámra szakad rólad a veríték, mintha szörnyű magas lenne a vérnyomásod. Egy órán át tart az egész, nem tovább, aztán elmúlik, mintha ott sem lett volna. Csak egy kis gyengeséget érzel még utána.
Paul a homlokát ráncolta.
- Nem úgy hangzik, mint az influenza.
- Semmire sem hasonlít. A doki is csak jobb híján nevezi annak. Pokolian megrémiszti az embereket. Néhányan már kedden megbetegedtek, de a legtöbben szerdán estek ágynak. Minden éjjel reszketve ébrednek, napközben meg gyengék, fáradtak. A környéken kevés embernek van mostanában nyugodt éjszakai álma,
Paul tovább faggatta. - De mégis, mit gondol erről Troutman doki, ha komolyan sarokba szorítják?
- Troutman felhívta az állami egészségügyi felügyeletet, és kérte, hogy küldjenek le valakit körülnézni. De ők hétfőig nem tudnak küldeni senkit. Nem hiszem, hogy különösebben felizgatta őket ez a hidegrázás-járvány.
- A hidegrázás csak tünet, a kiváltó okot kellene ismerni, de minél hamarabb.
- Tudod, milyenek a bürokraták... - legyintett Sam, s látta, hogy Paul újra a gyerekeit nézi. - Ne aggódj, Paul! Távol tartjuk a srácokat mindenkitől, aki beteg.
- El kellene vinnem Jennyt az Ultman Caféba. Megállapodtunk egy kellemes, csendes vacsorában, kettesben...
- Aztán még elkapod az influenzát a pincérnőtől vagy valaki mástól, és átragasztod a gyerekekre! Töröld a Cafét! Vacsorázzatok itt! Mintha nem tudnád, hogy én vagyok a legjobb szakács a városban!
Paul habozott.
- Korán eszünk - mosolygott szakállát simogatva Sam. - Hatkor. Marad még időtök Jennyvel. Később elmehettek kocsikázni. Vagy lefoglalom a kölyköket, ha inkább itthon akartok maradni.
Paul elmosolyodott.
- Mi lesz a menü?
- Manicotti.
- Pompás! Ezek után kinek kell az Ultman Café?!
- Csak Ultmanéknak! - kacsintott Sam.
Rya és Mark szaladt az asztalukhoz, hogy Sam beleegyezését kérjék a választott ajándékokhoz. Mark két képregény-újságot tartott a kezében, Rya két puhafedelű könyvet. Mindketten egy-egy zacskó édességet is zsákmányoltak.
Rya kék szemei csillogtak a boldogságtól, ahogy mosolyogva Paulra nézett.

- Papa! Ez lesz a legszebb vakációnk!

2.

Harmincegy hónappal korábban

1975. január 10. péntek

Ogden Salsbury tíz perccel korábban érkezett a három órára megbeszélt találkozóra. Ez jellemző volt rá. H. Leonard Dawson, a Futurex International elnöke és főrészvényese nem fogadta azonnal. Negyed négyig várakoztatta- Ez meg rá volt jellemző. Mindig talált rá alkalmat, hogy mások tudomására hozza: az ő ideje felbecsülhetetlenül értékesebb.

Dawson titkárnője olyan áhítattal vezette be Salsburyt a nagy ember irodájába, mintha egy székesegyház oltárához járult volna. A külső helyiségben halk zene szólt; de a belső szobában teljes csend honolt. Az irodát szellősen rendezték be; egy íróasztal két székkel és egy kávézóasztalka képezte a teljes berendezést. A padlót mélykék szőnyeg borította, a fehérre festett falon két komor olajfestmény lógott. A súlyos, kék bársonyfüggönyöket félrehúzták a hatalmas színezett panorámaablakokról, melyek Manhattan központjára néztek.

A titkárnő úgy hátrált ki, mint egy ministráns a szentélyből.

- Hogy vagy Ogden? - nyújtotta a kezét Dawson.
- Jól. Egészen jól, Leonard.

Salsbury nyirkos kezével ellentétben Dawsoné - kemény volt és száraz.

- Hogy van Miriam? Csak nem beteg? - toldotta meg a kérdést, látva a másik tétovázását.
- Elváltunk - válaszolta Salsbury.
- Sajnálattal hallom.

Valami rosszallás bujkál Dawson hangjában? - futott át Salsburyn az érzés. De miért is érdekelne, ha így is van?

- Mikor is váltatok el? - tudakolta Dawson.
- Huszonöt évvel ezelőtt, Leonard. - Salsbury érezte, hogy inkább a vezetéknevén kellene szólítania a másik férfit, de elhatározta, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni úgy, mint azokban az időkben, mikor mindketten fiatalok voltak.
- Sok idő eltelt, mióta utoljára beszélgettünk... - nézett Dawson valahová a messzeségbe. - Pedig mennyit szórakoztunk együtt valaha...!

Diáktársak voltak a Harvardon, és egy darabig - bár rendszertelenül - az egyetem után is összejártak. Salsbury azonban nem emlékezett azokra a nagy „szórakozásokra", amiket Dawson emlegetett. Valójában mindig úgy gondolt a H. Leonard Dawson névre, mint a prüdéria és az unalom szinonimájára.

- És? Újra megnősültél? - faggatta Dawson.
- Nem.
- Pedig a házasság a kulcsa a rendezett életnek! Stabilitást ad a férfinak!
- Igazad van... - bólogatott Salsbury, bár ő nem így gondolta ezt. - Az agglegényélet nem nekem való.

Salsburyt Dawson mindig zavarba hozta. Most sem volt ez másképp. Dawson magas volt, széles vállú, keskeny csípőjű, atlétikus testfelépítésű. Salsbury vagy tíz centivel alacsonyabb, csapott vállú, tíz kiló túlsúllyal. Dawsonnak erősszálú, őszülő haja volt, sárgásbarna szeme és nők bálványa arcvonásai. Salsburynek meg sápadt bőre, ritkás haja, ráadásul rövidlátó volt,

erős szemüveget viselt. Mindketten az ötvennegyedik életévükben jártak. Kettőjük közül messze Dawson vészelte át jobban a fél évszázadot.

Hát igen... - gondolta Salsbury. Ő óriási előnnyel startolt. Jobb külsővel, több pénzzel...

Míg Dawsonból sugárzott a tekintély biztos tudata, Salsburyről lerítt a szolgalelkűség. Otthon persze más volt. Hazai terepen, a laboratóriumában Ogden is lenyűgöző személyiség volt. De itt, ebben a hűvösen elegáns környezetben idegennek, hitványnak, alsóbbrendűnek érezte magát.

- És Mrs. Dawson...? Ő hogy van? - kérdezte bátortalanul.

A másik szélesen elmosolyodott.

- Kitűnően! Remekül! Ezernyi jó döntést hoztam már életemben, Ogden. De az volt a legjobb, hogy őt vettem el feleségül. - Dawson hangja ünnepélyessé változott. - Rendes, istenfélő, templomba járó asszony.

Tehát még mindig nagy bibliafaló vagy, gondolta Salsbury, s ez bizakodással töltötte el. Talán ezért tudja majd véghezvinni, amiért idejött.

Egymásra néztek. Újabb közhely egyikkőjüknek sem jutott eszébe.

- Ülj le! - törte meg Dawson a csendet, aztán az íróasztal mögé lépett.

Salsbury úgy érezte, a köztük húzódó másfél méter széles tölgyfalap tovább erősíti Dawson domináns szerepét. Aktatáskájával a térdén, mereven ült a székén, és egy ölebbel érezte magát egyenértékűnek. Tudta, hogy lazítania kéne, és Dawsonnak nem volná szabad látnia, hogy milyen könnyen megfélemlíthető. Összekulcsolta tehát táskája tetején a kezét/és nyugalmat színlelt.

- Itt ez a levél... - vett elő Dawson a mappájából egy darab papírt. . Salsbury szinte kívülről tudta.

„Kedves Leonard!

Mióta elhagytuk a Harvardot, Te több pénzt hoztál össze, mint én. Azonban én sem vesztegettem az időmet. Hosszú évek tanulmányai és kísérletei után csaknem a tökéletességig fejlesztettem egy felbecsülhetetlen értékű eljárást, melynek egyévi haszna meghaladhatja az eddig felhalmozott vagyonodat. Halálosan komolyan beszélek.

Találkozhatnánk egy Neked alkalmas időpontban? Nem fogod megbánni. Kérlek, hogy Robert Stanley néven vezess be az előjegyzési naptáradba. Amint azt a boríték fejlécén láthatod, a Kreatív Fejlesztési Társaság biokémiai kutatólaboratóriumában dolgozom, amely a Futurex International egyik alvállalata. Ha ismered a Társaság tevékenységének természetét, meg fogod érteni ezt a körültekintést.

Tisztelőd. Ogden Salsbury"

Salsbury azt remélte, hogy gyorsan választ kap a levelére, és nem is csalódott. A Harvardon Leonardot két alapérték vezérelte: a pénz és Isten. Salsbury feltételezte - és helyesen - hogy Dawson nem változott meg. A levelet kedden postázták, s szerda délután Dawson titkárnője már telefonált is találkozó ügyében.

- Rendszerint nem reagálok efféle levelekre - mondta komolyan Dawson. - Most is csak azért tettem kivételt, mert a te neved állt rajta. Miután elolvastam, majdnem kivágtam a szemétbe.

Salsbury összerezzent.

- És ha más küldi, meg is tettem volna. Annak idején, a Harvardon nem voltál nagy hencegő. Nem túlzod el ezt az ügyet?

- Nem.

- Felfedeztél valamit, ami szerinted milliókat ér?

- Igen. Még annál is többet. - Ogdennek kiszáradt a szája.

Dawson egy dossziét húzott elő az íróasztal középső fiókjából.
- Kreatív Fejlesztési Társaság. Hét évé vettük meg. Ott dolgoztál, mikor ez lebonyolódott?
- Igen, uram... Igen, Leonard... Dawson - mintha nem vette volna észre a nyelvbotlást – folytatta.
- A Társaság komputerprogramokat készít egyetemek és kormányhivatalok számára, szociológiai és pszichológiai felmérésekhez. - Nem nagyon nézett a jelentésbe, úgy tűnt, kívülről fújja. - Ezenkívül kutatásokat is végez a kormánynak és az iparnak. Hét laboratóriuma működik, amelyek bizonyos szociológiai és pszichológiai jelenségek biológiai, kémiai és biokémiai okait vizsgálják. Te a Connecticuti Brockert Intézetért vagy felelős. - Összeráncolta a homlokát. - Az egész Intézet szigorúan titkos tevékenységet folytat a Nemzetvédelmi Minisztérium megbízásából. - Fekete szemei tisztán, keményen felragyogtak.
- Úgy látom, a kutatás a magatartásváltozás általános háttérével lehet kapcsolatban.
Salsbury idegesen megköszörülte a torkát, és kíváncsi volt, vajon megértette-e Dawson, mekkora értékről van szó.
- Ismerős neked az ösztönös észlelés fogalma?
- Gondolom, a tudatalattival függhet össze.
- Úgy van. Attól tartok, elég aprólékosnak fogok tűnni, de itt szükség van egy kis magyarázatra.
Ahogy Salsbury előredőlt, Dawson hátrahúzódott a székében.
- Csak rajta.
Salsbury két darab nyolcszor tízes fényképet vett elő az aktatáskájából.
- Látsz valami különbséget az A és a B fotó között?
Dawson közelebbről is megvizsgálta őket. Fekete-fehér tanulmányok voltak Salsbury arcáról.
- Teljesen egyformák.
- Látszatra igen. Ugyanarról a kockáról hívták elő mindkettőt.
- És mi itt a lényeg?
- Később majd elmagyarázom. Most tartsd ezeket magadnál.
Dawson gyanakodva pillantott a képekre. Ez valami játék? Nem szerette a játékokat. Minden játék időpazarlás. Ha játszol, nem marad idő a pénzkeresésre.
- Az emberi agynak két alapvető ellenőrző rendszere van a beérkező adatok feldolgozására - kezdett bele Salsbury. - A tudatos és a tudatalatti én.
- Az én egyházam elismeri a tudatalatti létezését - jegyezte meg nyájasan Dawson. - Ez manapság ritkaság.
Salsbury folytatta.
- Ezek az ellenőrző rendszerek - nevezzük őket monitoroknak - kétféleképpen észlelik és raktározzák el az adatokat. Ahogy mondani szokták, a tudatos agy csak azt észleli, amit közvetlenül érzékel, míg a tudatalatti periferikus látóképességgel rendelkezik. Az agynak ez a két fele egymástól függetlenül működik, és gyakran egymással ellentétben.
- Az abnormális elmében - szólt közbe Dawson.
- Nem, nem! Mindenkiében! Beleértve a tiédet és az enyémet is.
Dawsont szemmel láthatóan nyugtalanította, hogy valaki kétségbe vonja, hogy az ő agya máshogy is működhet, mint tökéletes harmóniában.
- Például - hadarta izgatottan Salsbury - egy férfi ül a bárban. Egy gyönyörű nő telepszik mellé. A férfi tudatos énje megpróbálja elcsábítani a nőt. Ugyanakkor, anélkül, hogy tudatában lenne, megrémül a szexuális bonyodalmaktól. Talán az elutasítástól fél vagy a kudarctól, az impotenciától. A tudatos énjével pontosan úgy szerepel, ahogy egy csinos nő

társaságában való viselkedést a társadalom elvárja tőle. De a tudatalattija elég hatásosan dolgozik a tudatos én ellen. A férfi szinte elriasztja a nőt. Hangosan és tapintatlanul kezd beszélni vele. Vagy tőzsdei jelentésekkel untatja. Esetleg rálöttyinti az italát. Viselkedése a tudatalatti félelem eredménye. Egyik énje azt mondja: „gyerünk!", míg a másik azt: „állj!"

Dawson mogorva arcot vágott. Nem méltányolta a példa természetét. Mindamellett intett Salsburynek.

- Folytasd.
- A tudatalatti a domináns én. A tudatos én alszik, a tudatalatti ezt sose teszi. A tudatos én nem fér hozzá a tudatalattiban tárolt adatokhoz, de a tudatalatti mindent tud, ami a tudatosériben történik. A tudatos én lényegében semmi több mint egy számítógép, míg a tudatalatti maga a programozó. A tudatalatti sokkal többet lát, hall, szagol, ízlel és érez, mint a tudatos én. Mindent érzékel, ami túl gyors vagy túl finom a tudatos éhnek. Az öt érzékszervvel észlelt ingereknek több, mint a kilencven százalékát tudatalatti raktározza el.
- Kilencven százalékát? Úgy érted, valójában tízszer többet látok, érzek, ízlelek és hallok, mint amennyiről tudok? - kérdezte Dawson.
- Az emberi szem egy nap alatt legalább százezer tárgyat rögzít. Ha megpróbálnád számba venni azt a százezer dolgot, amivel az ember egy nap leforgása alatt találkozik, nem lennél képes emlékezni többre, mint néhány százra. A maradékot a tudatalatti raktározza el - és ez így van a további kétmillió ingerrel is, amit a többi négy érzékszerv közvetít az agynak.

Dawson egy másodpercre behunyta a szemét, mintha megpróbálná maga elé képzelni azt a rengeteg elfelejtett dolgot, aztán megszólalt.

- Tehát három pontban összefoglalva - számolta szépen manikűrözött ujjain-, először is: a tudatalatti a domináns az agyunkban. Másodszor: nem tudjuk, hogy a tudatalattink mit figyelt meg, s mire emlékszik. Nem hívhatjuk elő az adatokat tetszés szerint. Harmadszor: a tudatalatti érzékelésben semmi különös vagy rejtélyes nincs; ez életünknek szerves része.
- Életünk egyik legfontosabb eleme - toldotta meg Salsbury.
- S ezzel kapcsolatban te felfedeztél valamit, ami sok pénzt ér.

Salsbury kezei megremegtek. Az ügy lényegéhez értek, s újra elbizonytalanodott, vajon Dawson mit fog szólni hozzá.

- Az utóbbi húsz évben a fogyasztási cikkek hirdetői már rá tudják venni a potenciális vásárlókat arra, hogy használják a tudatalattijukat. A reklámügynökségek többféle elnevezést használnak. Tudatalatti befogadás. Küszöbinger. Öntudatlan észlelés. Hallottál már erről?
- Emlékszem különböző kísérletekre, amiket mozikban végeztek el. Tizenöt, talán húsz évvel ezelőtt... Rémlik, hogy olvastam róluk az újságokban.
- Igen. Az első ilyen kísérletét 1957-ben végezték - bólintott rá Salsbury. - Egy közönséges filmvetítés alatt speciális üzeneteket villantottak fel a vásznon; „szomjas vagy" vagy valami hasonló rövid mondatot. A felirat olyan gyorsan tűnt fel és el, hogy senki nem vehette észre, hogy egyáltalán ott volt. A film alatt ezt többször elvégezték, és a szünetben óriási volt a tolongás üdítőitalokért.
- Ezekben az első durva kísérletekben - folytatta Salsbury a kiselőadást - a tudatküszöb alatti üzeneteket, tachisztoszkóppal közvetítették a közönségnek. Ez tulajdonképpen egy nagy sebességű zárkioldóval egybeépített közönséges vetítőgép. Egy üzenetet egy percen belül hússzor volt képes felvillantani, minden esetben a másodperc háromezred része alatti A kép túl rövid ideig jelent meg ahhoz, hogy tudatosodjék, de a tudatalatti tökéletesen rögzítette. Ezt a szerkezetet egy New Orleans.-i társaság, a Precon Process and Equipment Corporation szabadalmaztatta, 1962 októberében. Egy hathetes teszt alatt negyvenötezer moziba járót bombáztak ezzel a két üzenettel: „Igyon Coca-Colát!" és „Éhes? Egyen pattogatott

kukoricát!" - A kísérlet eredménye nem hagyott kétséget a tudatalattit célzó reklámok hatékonysága felől. A pattogatott kukorica eladása hatvan százalékkal nőtt, a Coca-Colából is húsz százalékkal többet adtak el. Nyilvánvalóan a tudatalatti bírja rá az embereket arra, hogy megvegyék ezeket a termékeket, még akkor is, ha valójában nem is éhesek vagy szomjasak. A tudatalatti én mindent elhisz, amit mondanak neki, Nem tud különbséget tenni igaz vagy hamis között, még akkor sem, ha bizonyos információkat a tudatos én kezel. Ezért aztán a tudatos énben futó viselkedési programok gyakran alapulnak téves értelmezésen.
- Ha ez igaz, mindannyiunknak irracionálisán kellene viselkednie - vetette fel Dawson.
- És ezt is tesszük! - erősítette meg Salsbury. - így vagy úgy. De ne felejtsd el, hogy a tudatalatti azért korántsem mindig a hibás terv alapján alkotja a programot. Csak néha. Ez a magyarázat arra, hogy intelligens emberek miért kezdenek el olykor furcsán viselkedni. - Vegyük például a te vallási fanatizmusodat, gondolta Salsbury, majd folytatta.
- Faji és vallási vakbuzgóság, hogy mást ne mondjak. Idegengyűlölet, klausztrofóbia stb... Ha ezeket a félelmeket az ember a tudatos én szintjén analizálni tudná, rögtön visszautasítaná őket. De a tudatos éh ellenáll az analízisnek, s közben a tudatalatti állandóan félrevezeti.
- A tudatos én tehát nem látta, hogy azok az üzenetek megjelentek a mozivásznon, ezért nem tudta visszautasítani azokat.
- Úgy van! Ez a lényege az egésznek. A tudatalatti vette az utasításokat, és parancsot adott a tudatos énnek, hogy hajtsa végre őket.

Dawson egyre érdeklődőbb lett.
- De miért adtak el több pattogatott kukoricát, mint kólát?
- Az első üzenet - „Igyon Coca-Colát!" - egy felszólítás volt, egy közvetlen parancs - magyarázta Salsbury.
- A tudatalatti néha szót fogad a neki szóló parancsoknak - és néha nem.
- Miért van ez?
- Nem tudjuk - ismerte el Salsbury. - De mint láthatod, a második utasítás már nem egészen ilyen természetű volt. Az már kifinomultabban hangzott. Egy kérdéssel kezdődött: „Éhes?". A kérdést azért tették oda, hogy sóvárgást keltsenek a tudatalattiban. Ez előidézte az étvágyat, mire a tudatalatti utasította a tudatos ént, hogy vegyen pattogatott kukoricát.
- Ahogy kiveszem a szavaidból, a módszer hasonlít a hipnotizálásra. De én úgy tudom, hogy az embert nem lehet hipnózissal olyan dolgokra rávenni, melyet egyébként normálisan elfogadhatatlannak tart. Más szóval, ha valaki természettől fogva nem gyilkos, nem lehet azzá tenni hipnózis útján sem.
- Ez nem igaz - mondta Salsbury. - Hipnózis alatt bárkit bármire rá lehet venni. A tudatalatti igen könnyen manipulálható. Vegyünk egy példát. Ha én, hipnotizállak téged, és azt mondanám: öld meg a feleségedet, értem engedelmeskednél nekem.
- Persze, hogy nem! - kiáltott fel méltatlankodva Dawson.
- Hiszen szereted a feleségedet.
- Természetesen.
- Nincs okod rá, hogy megöld.
- Semmiképpen sem tennék ilyet.

Dawson túl nyomatékos visszautasításából Salsbury arra következtetett, hogy a férfi tudatalattija csordultig van az ő istenfélő, templomba járó felesége iránt érzett elfojtott indulattal. Salsbury ezt, nem akarta felfedni - Dawson letagadná, s valószínűleg ki is hajítaná az irodából.

- De mégis! Ha hipnózis alatt azt mondanám neked, hogy a feleségednek viszonya van a legjobb barátoddal, s mivel a vagyonodra fáj a foga, azt tervezi, hogy megöl téged, hinnél nekem, és...
- Nem hinnék! Júlia képtelen ilyen dolgokra!

Salsbury türelmesen bólintott.

- A tudatos érted elutasítaná a történetet. De a hipnózis alatt a tudatalattidhoz beszélnék, amely nem tud különbséget tenni hazugság és igazság között.
- Aha...
- A tudatalattid nem követné azt a közvetlen parancsot, hogy ölj, de hinni fog a figyelmeztetésnek, hogy a feleséged meg akar gyilkolni téged, s így megalkot egy új viselkedési mechanizmust, mely a hazugságon alapul, és gyilkosságra programozza a tudatos énedet. Képzeld el a mérleget, Leonard. Az egyik oldalon ott van a szorongás, amit az idézett elő, hogy tudomást szereztél a feleséged ellened irányuló gyilkos tervéről. A másik oldal pedig így néz ki: ahhoz, hogy elűzd a szorongást, a feleséged halálára van szükséged. Ha a tudatalattid meg van győződve arról, hogy ma éjszaka álmodban meg fognak ölni, ez elég ok lenne arra, hogy megelőzd a feleségedet.
- De miért nem fordulnék inkább a rendőrséghez? - akadékoskodott Dawson.
- Salsbury egyre magabiztosabb lett. Rámosolygott beszélgetőpartnerére.
- Ez ellen a hipnózist végző személy úgy védekezik, hogy azt mondja a tudatalattidnak, a feleséged balesetnek fogja beállítani az egészet, és olyan ügyesen intézi a dolgokat, hogy a rendőrség képtelen lesz bármit is rábizonyítani.
- Ez mind nagyon érdekes - legyintett most már kissé unottan Dawson. - De nekem túlságosan tudományos.

Ogden törékeny önbizalma újra megrendülni látszott.

- Tudományos?
- Azokat a reklámokat betiltották. Elég zűrzavaros időszak volt.
- Ó, igen. Vezércikkek foglalkoztak vele. A Newsday a legriasztóbb találmánynak nevezte az atombomba óta. A Saturday Review azt írta, a tudattalan én a világegyetem legkényesebb berendezése, és nem szabad azzal bemocskolni, hogy kukoricát vagy bármi mást adnak el a segítségével.

Az ötvenes évek végén, amikor a tachisztoszkópos kísérleteket nyilvánosságra hozták, majdnem mindenki egyetértett abban, hogy a tudatalattira ható, ultrarövid ideig tartó reklám nem más, mint a magánéletbe való betolakodás. James Wright texasi képviselő viselte annak a kampánynak a költségeit, mely arra irányult, hogy tiltsanak be minden tervet, filmet, fényképet vagy hangfelvételt, melyekkel a közönség tudatalattiját megcélozva akartak különböző termékeket reklámozni. Más képviselők és szenátorok is készítettek tervezeteket a törvényhozásnak, hogy elhárítsák a veszélyt, de eredménytelenül. Nincs törvény, amely korlátozná vagy tiltaná a tudatalattira ható reklámokat.

A politikusok kihasználják ezt? - vonta fel a szemöldökét Dawson.

- Legtöbbjük nem látja az ebben rejlő lehetőségeket. És a reklámügynökségek tudatlanságban is tartják őket, amíg lehet. Eközben az Államokban minden fontos ügynökség alkalmaz tömegkommunikációs szakértőket és tudósokat, - akiknek az a feladatuk, hogy rejtett reklámokat fejlesszenek ki a magazinokban és a televízióban való felhasználásra. Tulajdonképpen minden fogyasztási cikket, amit a Futurex és leányvállalatai gyártanak, ultrarövid reklámok segítségével adnak el.
- Nem hiszem el! - szólt közbe Dawson. - Tudnék róla.

- Nem tudhatsz, kivéve, ha akartad tudni, és vetted a fáradságot, hogy utánajárj a dolgoknak. Harminc évvel ezelőtt, mikor indultál, ezek a felfedezések még nem léteztek. Azután, mire bevezették, az üzletnek már nem azon részén tevékenykedtél, ahol az eladások zajlottak. Te részvények kibocsátásával, vállalatok vásárlásával voltál elfoglalva. Hogy is lettél volna képes minden egyes leányvállalatod minden egyes termékének minden egyes hirdetését jóváhagyni!
- Ezt az egészet elég visszataszítónak tartom - hajolt előre Dawson, s az ellenszenv ki is ült az arcára.

Az amerikaiak két évtizeden át elutasították, hogy szembenézzenek a tudatalatti reklámok által nyilvánvalóvá vált kellemetlen igazsággal, azzal, hogy agyunk programozható anélkül, hogy tudnánk róla. Annyira irtóznak még a gondolatától is, hogy irányíthatók és manipulálhatók, hogy ahelyett, hogy utána olvasnának, kiművelnék magukat a tudatalatti valódiságáról, inkább elutasítják, mint fantazmagóriát, mint valami ostoba sci-fi regényt.

Dawson kényelmetlenül érezte magát. Fészkelődött a székében, végül felállt, a hatalmas ablakokhoz ment, és kibámult Manhattanre.

Havazni kezdett. A felhőkön álig szűrődött át a fény. A szél - mintha a város hangja volna - ott mormogott az üveg túloldalán. Dawson újra Salsburyhez fordult.
- Az egyik leányvállalatunk egy reklámügynökség, a Woolring és Messner. Azt mondod, hogy televíziós reklámjaiba beépítenek egy sor ultrarövid üzenetet a tachisztoszkóppal?
- A hirdetőknek kérniük kell ezt - válaszolta Salsbury.
- Ennek a szolgáltatásnak extra ára van. De a válaszom a kérdésedre - nem, mivel a tachisztoszkóp már idejétmúlt berendezés. A tudatalatti viselkedésével foglalkozó tudományág olyan gyorsan fejlődött, hogy a tachisztoszkóp már elavultnak számított, nem sokkal azután, hogy szabadalmaztatták. A hatvanas évek közepén a televíziós hirdetésekbe az ultrarövid idejű reklámokat már reosztatikus fényképezéssel ültették be. Mindenki látott már lámpáknál használatos reosztatikus szabályozót, ha elforgatjuk, a fény halványabb vagy erősebb lesz. Ugyanez az alapelv felhasználható filmek fényképezésénél. Először a szokásos módon felveszik és megvágják a reklámot. Ez a hirdetés tudatos énnek felfogható része. Aztán készítenek egy másik, ugyanilyen hosszúságú filmet, amely tartalmazza a tudatalattinak szóló üzenetet, de ezt minimális fényerővel veszik fel, úgy, hogy a reosztátot teljesen lecsavarják. Az így kapott kép fényereje túl csekély ahhoz, hogy a tudatos énnel felfoghassuk. Ha kivetítjük egy képernyőre, az üresnek tűnik. Ám a tudatalatti látja és veszi a jeleket. A két filmet egymásra kopírozzák, ezzel elkészül a harmadik, végleges verzió. Ezt használják a televízióban. Míg a néző bámulja a közönséges hirdetést, a tudatalattija veszi a neki szóló utasítást, és engedelmeskedik annak. És ez csak az alapeljárás. A finomítások még ügyesebbek!

Dawson fel-alá járkált a szobában. Nem ideges volt. Izgatott.

Kezdi látni a dolog, értékét, gondolta elégedetten Salsbury.
- Azt értem, hogyan rejtenek el a tudatalattinak szóló reklámokat egy darab filmen, amely tele van mozgással, fénnyel és árnyékkal. De mi a helyzet a magazinokkal? - érdeklődött Dawson. - Az statikus médium. Egy kép, semmi mozgás. Hogyan lehet egy újságlapra eldugni egy ilyen üzenetet?

Salsbury a fényképekre mutatott, amelyeket néhány perce adott Dawsonnak.
- Ezen a képen megpróbáltam kifejezéstelen arcot vágni. Két másolat készült ugyanarról a negatívról. Az A másolatot egy láthatatlan halvány szóra nyomtatták rá: „düh". A B pedig egy másik szóra, mely az „öröm" volt.
- De mi volt itt a cél?

- A Columbia egyetemen száz diáknak adtak egy-egy példányt az A jelű fotóból, s megkérték őket, mondják el, milyen érzésük van az arc láttán. Tíz diáknak nem volt véleménye. Nyolc azt mondta bosszús, nyolcvankettő pedig azt, dühös. Egy másik csoport a B jelű fotót tanulmányozta. Ebből nyolcan nem tudták, mit mondjanak. Huszonegy azt mondta, „boldogság", hetvenegy pedig azt, „öröm".
- Értem - mondta Dawson elgondolkodva.
- De ez a módszer ugyanolyan durva, mint a tachisztoszkóp. Hadd mutassak valami kifinomultabbat. - Salsbury egy darab újságpapírt húzott elő az aktatáskából, és Dawson elé helyezte az íróasztalra.

A Time magazin egy kitépett oldala volt.
- Egy Gilbey's Gin hirdetés - mormogta Dawson.

Első pillantásra egy közönséges szeszesital-reklám volt. Ötszavas mondat állt a lap tetején: „Vessétek bizalmatokat e hűvös palackba". És még egy szöveg a jobb alsó sarokban: „És tartsátok készenlétben a tonikot!" A kísérő illusztráción a legszembetűnőbb egy üveg gin volt, melynek oldalán vízcseppek gyöngyöztek. Az üveg kupakja az újságlap alján hevert. Az üveg mellett karcsú pohár állt, benne jégkockák, egy citromszelet, keverőpálcika és persze gin. A hátteret kellemes, tartózkodó zöld szín uralta.

A tudatos énnek szánt üzenet teljesen világosan szólt: ez a gin felfrissít, s lehetőséget kínál, hogy megszökj a mindennapi gondok elől.

Amit az újságlap a tudatalattival akart közölni, az messze érdekesebben hangzott. Salsbury elmagyarázta, hogy a legtöbb tudatalattinak szóló, úgynevezett szubliminális üzenet, a "tudatos én számára felfoghatatlan, de néhányuk látható és analizálható, csak nyitott elme és kitartás kell hozzá. Jelen esetben a rejtett üzenetet a jégkockákba építették be, a tudatos én számára is könnyen érthetően. A pohárban látható négy jégkocka közül felülről a második és a zöld citromszelet bizonytalan S betűt formált meg, amit kis súgás után a tudatos én is láthatott. A harmadik jégkockában a fény-árny játék egy nagyon nyilvánvaló E betűt alakított ki. A negyedik, nagyobb jégkocka darab tartalmazott egy körmönfont, de összetéveszthetetlen X betűt: S-E-X.

Salsbury, Dawson mellett állva, mutatóujjával gondosan megmutatta a betűket?
- Utód?
- Az E-t rögtön észrevettem - ráncolta a homlokát Dawson. A másik kettőt üggyel-bajjal. De elégi nehéz elhinni, hogy valami céllal tették oda őket. Lehet, hogy véletlenül estek így az árnyékok.
- A jégkockák rosszul fényképezhetők - magyarázta Salsbury. - Szinte mindig grafikus rajzolja őket. Ez a reklám is így készült, hogy felülfestettek egy fotót. De van itt még más is.

Dawson rásandított a képre.
- Micsoda?
- Az üveg és a pohár, tükröződő felületen áll - mutatott a kérdéses helyre Salsbury. - Anélkül, hogy túlságosan igénybe venném a képzeletedet, láthatod, hogy az üveg tükörképét kettéolvasztja egy árnyék, s olyan hogy akár két lábnak is vehetjük. És látod a kupak árnyéka a lábak közül kinyúló péniszhez hasonlít.

Dawson megmerevedett.
- Látom - szűrte fogai között.

Salsbury saját előadásával volt elfoglalva, nem vette észre Dawson zavarát.
- És itt, az üveg kupakján olvadó jég lehetne akár ondó is. Szóval semmi sincs igazán elrejtve. Lehet, hogy itt a tudatos én is felismeri a szándékot. De nem ismerné fel, ha direkt módon követelnénk ezt tőle. - Egy másik foltra mutatott a képen. - És túl merész lenne azt állítani,

hogy ezek az árnyékok itt, az üveg és a pohár tükörképe között szeméremajkakra hasonlítanak? És hogy ez a vízcsepp az asztalon pont ott van, ahol a csikló helyezkedik el a vaginában?

Dawson elvörösödve ismerte fel a nemi szervet.

- Látom. Vagy legalábbis azt hiszem.

- Vannak más példáim is! - nyúlt a táskájába Salsbury.

Az egyik egy kétoldalas előfizetési felszólítás volt, mely néhány évvel ezelőtt, karácsony tájékán jelent meg a Playboyban. A jobb oldali lapon egy Playmate, a nagy mellű Liv Lindeland térdelt valami fehér szőnyegfélén. A baloldalon egy hatalmas diófüzér volt látható. A nő éppen egy vörös masnit kötött a fűzérre.

Az egyik teszt alkalmával, mesélte Salsbury, száz alany egy teljes órát töltött azzal, hogy áttanulmányozott kétszáz újsághirdetést, köztük ezt is. Mikor letelt az óra, megkérték a résztvevőket, készítsenek egy listát az első tíz reklámról, amire vissza tudnak emlékezni. Nyolcvanöt százalékuk megemlítette a Playboy-hirdetést. Közülük csak öten tettek említést a lányról. Mikor tovább kérdezgették őket, zavarba jöttek, nem tudták megmondani, hogy a lány szőke volt-e, barna vagy vörös. Arra emlékeztek, hogy a mellei fedetlenek voltak, de arra nem tudtak válaszolni biztosan, hogy vajon viselt-e kalapot vagy alsóneműt. (Nem volt rajta kalap, és anyaszült meztelen volt.) Egyikőjük sem jött zavarba, mikor a karácsonyi diófüzért kellett lefesteni, s pontosan ez volt az, ami a tudatalattira hatott.

- Látod, hogy miért? - kérdezte Salsbury. - A diófüzérben nincsen egyetlen dió sem. Az egészet hímvesszőkből és vaginanyílásokból állították össze.

Dawson némán átlapozta a többi hirdetést, meg sem kérve Salsburyt, hogy fűzzön magyarázatot hozzájuk:

- Camel, Seagram's, Sprite, Bacardi Rum - sorolta. - Az ország legkitűnőbb vállalatai, és mind rejtett reklámot használ, hogy eladja a termékeit...

- Miért ne tennék? Ez legális. Ha a konkurencia használja, nem marad más választása a legtisztább erkölcsű cégnek sem. Mindenki versenyben akar maradni. Nem kis gazemberekről van szó! Az egész rendszer romlott.

Dawson; arca olyan volt, mint a nyitott könyv. Ugyan irtózott mindenfajta rendszerellenes susmustól, mindamellett meg volt döbbenve attól, amit látott. Próbált rájönni, miképpen húzhatna hasznot ebből az egészből. Az a szilárd hit hajtotta, hogy ő Isten akaratából ül egy milliárddolláros vállalat elnöki székében; és meggyőződése volt, hogy az Úr ezúttal is segíteni fog. Bár ezek a tudatalattira ható reklámok olcsó és erkölcstelen dolgok, de talán segíthetik az Ő isteni küldetését is. Életét ez a küldetés töltötte be; az, hogy minél több pénzt halmozzon fel az Úrnak. Ha ő és Júlia meghal, az egész vagyon az egyházra száll.

Salsbury újra leült íróasztala mögé. Az újságkivágások halmaza a tölgyfa asztallapon úgy nézett ki, mint valami pornógyűjtemény.

- Megmutattad, mennyi kreatív munkát és temérdek pénzt fektetnek a tudatalattira ható hirdetésekbe - foglalta össze Dawson a hallottakat. - Nyilván van egy elméleted, miszerint a tudatalattit megcélzó szexuális ingerek segítik eladni az árucikkeket. De vajon igaz; ez? És megéri a költségeket.

- Kétségbevonhatatlanul! Ha mondjuk egy televíziós szikvíz-reklám szubliminális részében egy pár közösül, a néző tudatalattija megtelik sóvárgással. Hogy kitörlődjenek ezek a feszültségek, a néző megveszi a terméket: egy palack vagy egy rekesz szikvizet. Ezzel a tábla tisztára törölve!

Dawson meglepődött.

- Ezek szerint a néző nem azért veszi meg a terméket, mert attól majd jobb lesz a némi élete?
- Épp ellenkezőleg! - mondta Salsbury. - Azért veszi meg, hogy elmeneküljön a szextől, A reklám, a tudatalatti szinten, megtölti őt vággyal, de az áru megvásárlásával képes kielégíteni a vágyát anélkül, hogy visszautasítanák, megaláznák, vagy más módon érnék kellemetlen élmények egy nővel. Vagy ha a néző nő, ő azért veszi meg az árut, hogy elkerüljön egy boldogtalan viszonyt, s mégis kielégüljön. Mindkét nemnél könnyen enyhíthető a vágy, ha a terméknek van valami orális aspektusa, mint például az élelmiszereknek vagy italoknak.
- Vagy a cigarettának - szólt közbe Dawson, - Ez talán, megmagyarázza, miért vart bajban oly sok ember, mikor le akar szokni a dohányzásról.
- Te a nikotinfüggőségről beszélsz. - igazította ki Salsbury. - De az nem kérdéses, hogy a cigarettareklámok tudatalattira ható része a legtöbb emberben megerősíti a szokást.

Ha ezek a reklámok olyan hatásosak, engem miért nem szoktattak rá a dohányzásra? - vakarta meg szögletes állát Dawson. - Láttam eleget belőlük!
- A tudomány még nem mindenható - hangzott a válasz.. - Ha te azt gondolod, hogy a dohányzás, förtelmes szokás, és elhatároztad, hogy sose fogsz rászokni, egy ilyen tudatalattira ható reklám nem képes úgy hatni rád, hogy meggondold magad. Másfelől viszont, ha fiatal lennél, aki éppen ismerkedik a cigarettapiaccal, és nincs kialakult véleménye erről a szokásról, akkor egy ilyen szubliminális reklám, hatással lehetne rád. Vagy ha egyszer erős dohányos voltál, de leszoktál, rávehet, hogy visszaszokj. Vagy itt van a márkák kérdése. Például, ha nem szoktál gint inni, vagy egyáltalán nem iszol alkoholt, a Gilbey's hirdetésben elrejtett üzenet hatására nem fogsz elrohanni az italboltba. De ha iszol, és szereted a gint, és nem érdekéi milyen márkájút fogyasztasz, a tudatalattira ható reklám rávenne, hogy a Gilbey's-t részesítsd előnyben. Ez így működik, Leonard. A rejtett reklámok segítségével évente sok százmillió dollár értékű árut adnak el, és rengeteg olyan cikk Van, amit valószínűleg nem vásárolnának meg az emberek, ha nem lennének ilyen módon manipulálva.
- Az elmúlt tíz évben a tudatalatti észlelés témakörén dolgoztál odafönt, Connecticutban? - kérdezte Dawson,
- Igen. - Tökéletesítetted?
- Úgy van.
- A Pentagon fegyvert lát benne?
- Feltétlenül. Te nem látod?
- Ha te tökéletesítetted ezt a tudományágat - változott tiszteletteljes hangra Dawson -, akkor te most a totális agykontrollról beszélsz. Nemcsak a viselkedés módosításáról, hanem abszolút, acélkemény irányításáról.

Egy pillanatig egyikőjük sem szólalt meg. - Bármit is fedeztél fel - folytatta Dawson -, te azt távol akarod tartani a Nemzetvédelmi Minisztériumtól! Ezt ők akár árulásnak is tekinthetik.
- Nem érdekel, minek tekintik! - vágta rá Salsbury nyersen. - A te pénzeddel és az én tudásommal nincs szükségünk a Nemzetvédelmi Minisztériumra, se bárki másra! Hatalmasabbak leszünk, mint a világ összes kormánya együttvéve!

Dawson alig tudta leplezni izgalmát. - — Mi az, amit tudsz? Milyen felfedezés van a birtokodban?

Salsbury az ablakhoz sétált, s a város felett kavargó hópelyheket bámulta. Úgy érezte magát, mint aki megmarkolt egy nagyfeszültségű vezetéket, s az áram éppen keresztülzümmög rajta. Azt képzelte, hogy a hópelyhek belőle kipattanó szikrák. Az isteni hatalom örvénye járta át minden porcikáját. Részletesen elmondta mi az, amire rájött, és milyen szerepet játszhat Dawson a hódítás forgatókönyvében.

- Édes Istenem - sóhajtott fel Dawson fél órával később. Úgy nézett Salsburyre, ahogy a jámbor hívő bámulhatta a jelenest a Fatimánál. - Ogden, miénk lesz az egész világ? Szája száraz, győzelmes mosolyra nyílt.

3.

1977. augusztus 13. szombat

Az Edison-ház egyik második emeleti vendégszobájában Paul Annendale elrendezte borotválkozó készletet a fürdőszobapolcon. A tubusos borotvakrém, a szappanozó ecset, a műanyag védőtokba helyezett egyenes borotva, egy doboz borotvapenge, a timsó rudacska, egy üveg bőrápoló meg az arcszesz olyan katonás egymásutánban sorakoztak, hogy az ember azt várja, életre kelnek és körbemasíroznak, mint a rajzfilmeken.

Paul elfordult a polctól, és az egyik hatalmas ablakhoz ment. A távolban hegyek magasodtak a völgy fölé, zölden és méltóságteljesen, az átvonuló felhőktől rőt árnyékba borulva. A legközelebbi hegyoldalak - fenyőkkel, sziklákkal, legelőkkel - szelíden lejtettek a város felé. A főutca túloldalán nyírfák suhogtak a szélben. A férfiak rövid ujjú ingben, a nők ropogós nyári ruhában sétálgattak. Az Edison-bolt cégtáblája közvetlenül az ablak alatt villogott.

Ahogy Paul végigjártatta tekintetét a távoli hegyeken, azon kapta magát, hogy saját tükörképét nézi az ablaküvegen. Nem volt se magas, se alacsony, se sovány, se túlsúlyos. Egyfelől idősebbnek nézett harmincnyolc évesnél, másfelől fiatalabbnak. Göndör, világosbarna haja a nyakába ért, de nem túl hosszan. Ezt a hajviseletet általában a nála fiatalabbak kedvelték, de neki határozottan jól állt. Szemei világító kékek voltak, ám fájdalom és szomorúság fénylett bennük, S ez egy kissé öregítette.

Keskeny, kissé szögletes, arisztokratikus metszésű arca volt, de napbarnítottsága oldott ezeken a vonásokon, egyáltalán nem hatott dölyfösnek. Olyan férfinak tűnt, aki egy elegáns szalonban éppúgy otthon érezheti magát, mint egy kikötői kocsmában.

Kék munkásinget viselt, kék farmert és szögletes orrú csizmát, ám e hétköznapi öltözék ellenére a szertartásosság levegője lengte körül. Az ingujj gondosan kivasalva, nyitott gallérja oly feszesen állt, mintha kikeményítették volna. Ezüstös övcsatját gondosan fényesítette, inge is, nadrágja is, mintha rászabták volna. Lapos sarkú csizmái ragyogtak, mint az újak.

Egész életében ápolt és rendes volt. Barátai mindig húzták ezért. Gyerekkorában nagyobb rendet tartott a játékai között, mint anyja a konyhakredencben.

Három és fél évvel ezelőtt, miután Annie meghalt, és ő egyedül maradt a gyerekekkel, rendmániája már-már idegbetegséggé vált. Tíz hónappal a temetés után, egy szerda délután azon kapta magát, hogy két órán belül hetedszer rendezi át az egyik műszerekkel téli szekrényt állatorvosi rendelőjében. Hirtelen megértette, hogy ez a megrögzött rendmánia végső mentsvárrá vált a bánattól és fájdalomtól való menekülésben. Ott állt a katonás sorban elrendezett fogók, szikék és fecskendők előtt, és Annie halála óta először, sírva fakadt. Tévhite parancsa, hogy el kell rejtenie fájdalmát a gyerekek elől, ezzel mintegy példát mutatva nekik, soha nem engedett szabad folyást érzéseinek. De akkor sírt, rázkódva, kétségbeesetten, és átkozta magát a kegyetlensége miatt. Ritkán használt trágár szavakat, de akkor szidta Istent, a világegyetemet, az életet - és önmagát. Az eset után megszállott rendmániája már nem idegbetegség volt, hanem újra személyiségének egyik oldala, ami egyeseket zavart, másokat elbűvölt.

Valaki kopogott az ajtón.

Paul elfordult az ablaktól.
- Gyere be.
Rya nyitott be a szobába.
- Hét óra, apa. Kész a vacsora.
Kifakult, piros farmerjában, rövid ujjú, fehér pulóverében, vállára hulló sötét hajával a kislány megdöbbentően hasonlított az anyjára. Félrebillentette a fejét, éppúgy, mint régen Annie, mikor azt próbálta kitalálni, vajon min töpreng a férje.
- Mark készen van?
- Ó, már egy órája! - válaszolt Rya. - Azóta a konyhában lábatlankodik.
- Akkor jobb, ha igyekszünk. Ismerve Mark étvágyát, biztos nekiesett a vacsorának.
- Csodásan nézel ki, papa! - jelentette ki Rya, és hátralépett, hogy jobban szemügyre vehesse az apját.
Paula lányára mosolygott, s gyengéden megcsipdeste az arcát. Ha Rya Markot dicsérte volna, biztos, hogy inkább a „szuper" szót használja, de a kislány azt akarta, hogy apja tudja, most a felnőttek mércéjével mondott véleményt, ezért használta a felnőttek nyelvét.
- Jenny nem fog tudni ellenállni neked! - rajongott tovább.
Paul vágott egy grimaszt.
- Pedig így van! - erősítgette.
- Miből gondolod, hogy érdekel engem, vajon Jenny ellenáll-e nekem, vagy sem?
A kislány arckifejezése elárulta, hogy nem kéne már gyerekként kezelni őt.
- Mikor márciusban Jenny átjött Bostonba, te teljesen megváltoztál.
- Megváltoztam? Mihez képest?
- Ahhoz képest, amilyen máskor lenni szoktál! Két hétig egyszer se mérgelődtél a beteg pudlik és sziámi macskák miatt.
- Ez csak azért volt, mert azalatt a két hét alatt csak elefántok és zsiráfok voltak a pácienseim, és egy terhes kenguru.
- De papa...! - Rya leült az ágyra.
- Meg fogod kérni, hogy jöjjön hozzád feleségül?
- Ki? A kenguru?
Rya elmosolyodott a kicsit butácska tréfán, de inkább azon, ahogy apja megpróbál kitérni a válasz elől.
- Nem vagyok biztos Benne - vette a lapot -, szeretném-e, hogy egy kenguru legyen a mamám. De ha a bébi a tiéd, el kell venned.
- Esküszöm, nem az enyém! - mondta Paul. - A kenguruk valahogy nem tudnak levenni a lábamról.
- És Jenny? - kérdezte Rya.
- A kérdés inkább az, hogy én tetszem-e Jennynek.
- Nem tudod?! Hát... én ki fogom deríteni neked!
- Hogyan kezdesz hozzá? - Megkérdezem tőle.
- Aztán még nevetségessé teszel...
- Ó, dehogy! - rázta meg a fejét Rya. – Körültekintő leszek, ígérem. - Azzal felállt az ágyról, és az ajtóhoz ment. - Mark már biztos felfalta a vacsora háromnegyedét!
- Rya?
A kislány visszanézett rá.
- Neked tetszik Jenny?
Rya elmosolyodott.
- Nagyon is!

Hét éve már, hogy az Annendale család a nyári vakációt a Black River feletti hegyekben töltötte. Paul igyekezett átadni gyerekeinek a természet iránti szeretetét. A négy vagy hathetes táborozások alatt ránevelte őket, hogy örömüket leljék a természettel való harmonikus együtt élésben. Csodás napok voltak ezek.

Annie halálának évében Paul törölni akarta az utazást. Úgy gondolta, hogyha nélküle mennek oda, még fájdalmasabbá teszik a hiányát. Rya győzte meg, hogy másképp döntsön.

- Sokszor olyan, mintha anya még mindig a házban lenne. Mikor bemegyek a szobába, szinte várom, hogy ő is felbukkanjon. Sápadtan, elkínzott arccal, mint az utolsó időkben. Ha elmennénk táborozni, azt hiszem, akkor is várnám, hogy megjelenjen ott az erdőben, de biztos, hogy nem fehéren és lefogyva. Ott fenn, a hegyekben mindig olyan szép és egészséges volt. És úgy örült, hogy mi is ott vagyunk...

Abban az évben is Black River felett töltötték tehát a nyár nagy részét, s mint bebizonyosodott, ez volt a legjobb, amit tehettek.

Az első alkalommal is az Edison-vegyesboltban töltötték fel élelmiszerkészletüket. A két gyermek már első találkozásuk napján beleszeretett Sam Edisonba. Annie és Paul is gyorsan a bűvkörébe kerültek. Négyhetes vakációjuk végéig kétszer jötték le a hegyekből, hogy Edisonnál vacsorázzanak, s mikor hazautaztak, megfogadták, hogy váltanak egy-két levelet. A következő évben Sam azt mondta nekik, ne menjenek fel tábort verni azonnal egy ilyen hosszú, fárasztó utazás után. Kitartott amellett, hogy töltsék nála az éjszakát, és akkor reggel frissen vághatnak neki a hátralévő útnak. Ez az első-éjszakai vendégség aztán szokásukká vált. Mostanra Sam már olyan volt, mintha Rya és Mark nagyapja lenne. Az elmúlt két évben Paul már karácsonykor is elhozta a gyerekeket egy hétre.

A férfi csak tavaly találkozott Jenny Edisonnal, Sam sokszor emlegette a lányát, aki a Columbia Egyetemen tanul. Negyedéves volt, mikor hozzáment egy kollégájához. Kaliforniába költöztek, ahol a férj egy zenekarban játszott. De hét év múlva a házasság besavanyodott, és Jenny hazatért, hogy összeszedje magát, és eldöntse, mit akar. Apja sohasem mutogatott fényképet róla. Az nem az ő stílusa volt. Jenny éppen a gyerekeket szolgálta ki a cukorkás pultnál, amikor Paul először látta. Egy pillanatra elakadt a lélegzete.

Gyorsan történt a dolog. Ez nem szerelem volt az első látásra. Valami mélyebb annál. Valami alapvetőbb, ami még akkor jön, mielőtt a szerelem kibontakozik. Bár Paul eddig biztos volt benne, hogy Annie után már senkit nem tudna szeretni, most ösztönösen megérezte, hogy Jenny-vel összeillenek. Jenny is érezte a vonzódást, rögtön és erősen.

Ha ezt mind elmondta volna a lányának, Rya biztosan megkérdezi.

- Hát akkor miért nem veszed feleségül?

Ha az élet olyan egyszerű volna...

Vacsora után, míg Sam és a gyerekek mosogattak, Paul és Jenny visszavonultak a dolgozószobába. Lábukat feltették egy régi, faragott zsámolyra, s a férfi átkarolta a lány vállát. A vacsoraasztalnál még könnyedén, felszabadultan csevegtek, de most a beszélgetés valahogy mesterkéltté vált. Paul érezte, a lány teste merev, feszült. Odahajolt és gyengéden megcsókolta a szája sarkát, de Jenny hűvös és kimért maradt. Paul arra gondolt, a lány azért érzi feszélyezve magát, mert az apja vagy a gyerekek bármikor beléphetnek a szobába, azt javasolta hát, menjenek autózni egyet.

- Nem is tudom...

Paul felállt.

- Gyere már. Jót fog tenni egy kis friss, esti levegő. Hűvös volt odakint.

- Lassan fűteni kell - mondta a lány, ahogy beszálltak a kocsiba.

- Csak simulj hozzám, a testem majd felmelegít. - Paul a lányra mosolygott. - Hová? - Ismerek egy kellemes, csendes kis bárt Bexfordban.
- Azt hittem, elkerüljük az ilyen helyeket...
- Bexfordban még senki nem kapta el az influenzát - válaszolta a lány.
- Érdekes... Pedig csak harminc mérföldre van.

Paul sebességbe kapcsolta az autót és kihajtott az utcára.

A férfi talált egy egész éjjel sugárzó kanadai rádióállomást, amely szving zenét adott a negyvenes évekből. A lány szorosan a férfihoz simult, fejét a vállára hajtotta.

Az utazás kellemes volt Black Riverből Bexfordig. A keskeny aszfaltút kecsesen kanyargott a dombos, fénytelen vidéken. Egyszer a fák boltívként hajoltak föléjük, s ők mérföldeken át mintha a hűs éj alagútjában haladtak volna. Egy kis idő elteltével Paul úgy érezte, hogy csak ő és a lány léteznek a világon.

A lány szépsége olyan titokzatosnak tűnt ebben a csendben, mint a mély, lakatlan völgyek, melyeket maguk mögött hagytak. Különös kisugárzása volt a lényének. Törékeny volt és szinte összegömbölyödött az ülésen, s mégis, mintha vele lett volna tele az autó. Telt ajkai kissé szétváltak, ahogy halkan dúdolt a zenével. Ahogy a férfinak dőlt, sötét haja legyezőként borult annak vállára. Illata - tiszta és friss - beborította őt.

Bexfordba ért. Paul leparkolt a bárral szemben, . Jenny kikapcsolta a rádiót, és gyorsan megcsókolta a férfit.
- Nagyon rendes fiú vagy. - Miért, mit csináltam?
- Nem akartam beszélgetni, és te nem erőltetted.
- Nem volt rá szükség - mondta Paul. - Te és én... mi úgy kommunikálunk a csenddel, mint más a szavakkal. Nem vetted észre?

Alany elmosolyodott.
- De észrevettem.
- De talán nem tulajdonítasz jelentőséget neki. Legalábbis nem akkorát, mint kéne...
- Nagyon nagy jelentőséget tulajdonítok neki! - nyugtatta meg a lány.
- Jenny, amit nekünk meg kell...

A lány a férfi ajkára tapasztotta a kezét.
- Nem akartam, hogy ilyen komolyra forduljon a beszélgetésünk.
- Én pedig azt hiszem, végre komolyan kéne beszélnünk. Már régen esedékes.
- Nem! - ellenkezett Jenny. - Nem akarok kettőnkről beszélni, főleg nem komolyan.

Újra megcsókolta a férfit, aztán kiszállt az autóból.

A bár meghitt, barátságos hely volt. A bal oldali fal mellett egyszerű ivópult húzódott. A terem közepén vagy tizenöt asztal állt, jobb oldalt pedig egy sor gesztenyebarna, műbőrrel bevont box helyezkedett el. A pult mögötti polcot halványkék fénnyel világították meg. Az asztalokon vörös üvegbúra alatt hosszú gyertyák égtek, s mindegyik box fölött egy-egy festett üvegű Tiffany-lámpa lógott. A zenegépből egy érzelmes country-ballada szólt Charlie Richtől. A csapos, egy nagydarab, rozmárbajszú férfi, aki egy híres komikusra emlékeztetett, egyfolytában a vendégekkel tréfálkozott. Négyen támasztották a pultot, az asztaloknál hat pár ült, és még néhány pár a boxokban.
Az utolsó box üres volt, Paul és Jenny ott foglaltak helyet.

Miután rendeltek és megkapták italaikat az élénkvörös hajú pincérnőtől - Scotchot Paulnak, vodka-martinit Jennynek -, a férfi azt kérdezte.
- Miért nem jössz fel velünk a hegyekbe? Van egy felesleges hálózsákunk.
- Szeretnék - felelte a lány.
- Mikor?

- Talán a jövő héten.
- Megmondom a srácoknak. Nagyon várnak téged, majd nem tudsz szabadulni tőlük.
- Tőlük, vagy valami mástól! - nevetett Jenny. - Tudod mit mondott nekem Rya, mikor vacsora után segített elkészíteni a kávét? Azt kérdezte, azért váltam-e el az első férjemtől, mert pocsék szerető Volt.
- Ó, nem! Ez nem lehet...!
- De bizony, ezt kérdezte!
- Tudom, hogy csak tizenegy éves, de néha azt gondolom…
- Reinkarnáció? - segített Jenny.
- Valami olyasmi. Ebben az életében csak tizenegy éves, de egy másikban talán már leélt hetvenet. És te mit feleltél neki?
- Hát, mikor látta, hogy már majdnem azt mondom neki: egyáltalán nem az ő dolga, hogy a férjem pocsék szerető volt-e vagy sem, kérte, hogy ne legyek mérges rá. És azt is mondta, hogy nem kíváncsiskodni akart. Ő csak egy serdülő kislány, aki egy kicsit érettebb a korához képest, s érdeklődik a felnőttek dolgai iránt, mint amilyen a szerelem és a házasság.
- Szóval, kezdett beugratni. Pontosan tudom hogyan: „Szegény, árva kislány vagyok, akit összezavar a pubertáskor. Aki újfajta érzésekkel találkozik, nem beszélve a biológiai átalakulásokról..." - ilyesmiket mondhatott.
- Szóval nálad is így kopogtat...?
- Sokszor.
- És bedőlsz neki?
- Mindenki bedől neki.
- Persze, én is. Úgy megsajnáltam. Rengeteg kérdése volt.
- És mind bizalmas! - vágott közbe Paul.
- ...és én mindegyikre válaszoltam. S aztán rájöttem, az egész beszélgetés egyvalamire akart kilyukadni. Miután mindent megtudott a férjemről, elmesélte nekem, hogy ő és a mamája évekkel ezelőtt nagyon sokat beszélgettek, és Annie mindig azt mondogatta, hogy te egyenesen fantasztikus szerető vagy.

Paul felsóhajtott. Jenny folytatta.

- Azt feleltem neki: „Rya, azt hiszem, te most megpróbálod eladni nekem a papádat." Étre ő felháborodott, hogy szörnyű dolog még csak gondolni is erre. Mire én: „Ide figyelj, egyáltalán nem hiszem, hogy a mamád beszélt neked ezekről a dolgokról. Hány éves lehettél akkor? Hat?" Erre ő: „Úgy van, hat. De már hétéves koromban is koravén voltam." - Nem tehetsz szemrehányást neki - mondta Paul egy jóízű nevetés után. - Csak azért játssza a házasságközvetítő szerepét, mert szeret téged. És Mark is. - A lány felé hajolt és lehalkította a hangját. - És én is.
- Olvastál valami jó könyvet mostanában? - nézett Jenny az italába.

Paul felemelte a Scotchot és sóhajtott egyet.

- Mióta „rendes fiú" vagyok, gondolom, hagynom kell, hogy ilyen könnyen témát válts.
- Úgy van!

Jenny Leigh Edison bizalmatlan volt minden kapcsolattal szemben és félt a házasságtól. Ex-férje, akinek boldogan vette fel a nevét, azok közé tartozott, akik megvetik a műveltséget, a munkát és az áldozathozatalt, de akik,, mégis azt mondják, megérdemlik a szerencsét és a hírnevet. De mert évek alatt sem tudta egyik célját sem meg-; valósítani, valami mentség kellett neki a kudarcra. És Jenny erre pont megfelelt. Férje azt mondta, miatta nem tud összehozni egy sikeres zenekart, és miatta nem képes egy nyomorult lemezszerződést szerezni valamelyik nagyobb cégnél. Szerinte Jenny visszatartotta őt. Az útjában állt. Miután

bárzongoristaként hét évig eltartotta a férjét, Jenny azt javasolta, bontsák fel a házasságot, így mindketten boldogabbak lennének. A férj először megvádolta, hogy el akarja hagyni, aztán megfenyegette, megöli, ha elmegy. Jenny elvált tőle, „A szerelem és a romantika nem elég ahhoz, hogy egy házasság működjön." - mondta egyszer Paulnak. - „Valami más is kell hozzá. Talán tisztelet. De amíg ezt nem tudom biztosan, nem rohanok vissza az oltár elé."

Amilyen „rendes fiú" volt, Paul témát váltott a kedvéért. Éppen a zenéről beszélgettek, mikor Bob Thorp és felesége köszönt rájuk.

Bob Thorp a négytagú Black River-i rendőrség főnöke volt. Egy kisváros jobbára egy rendőrrel büszkélkedhet. Black Riverben azonban többre volt szükség, hogy fenn tudják tartani a rendet, ha a fakitermelő munkások a városba jönnek egy kicsit szórakozni; ezért a Big Union Szállítótársaság fizette a négyfős rendőri erőt. Bob száznyolcvanöt centiméter magas, katonás külsejű férfi volt. Szögletes arcával, mélyen ülő szemeivel, alacsony homlokával veszélyesnek és ostobának nézett ki. S bár lehet, hogy veszélyes volt, de hülye az nem! Egy szórakoztató rovatot vezetett a Black River-i hetilapban, s cikkei nyelvezete és gondolatisága bármelyik nagy újság dicséretére váltak volna. A kegyetlen erőnek és a nem várt intelligenciának ez a kombinációja a favágók méltó vetélytársává tették..

A harmincöt éves Emma Thorpot még mindig a legcsinosabb nőként emlegették Black Riverben. Zöld szemű szőkeség volt, látványos alakkal, s a szépségnek meg a szexepilnek olyan keverékével, melynek segítségével, tíz évvel ezelőtt a Miss USA szépségverseny döntőjébe is bejutott. Eme teljesítményével Black River egyetlen igazi hírességévé vált. Fiuk, Jeremy, egyidős volt Markkal, és minden évben eltöltött egy pár napot Annendale-ék táborában. Mark elfogadta őt játszótársának - leginkább azért, mert Emma volt az anyja. Mark kölyökkutya szeretettel csüngött az asszonyon, s amikor csak tehette körülötte nyüzsgött.

- Újra vakáció? - kérdezte Bob.
- Csak ma délután érkeztünk.
- Mondanám, hogy üljetek le - mondta Jenny -, de Paul megpróbálja tartani a két lépés távolságot mindazoktól, akik elkapták az influenzát. Ha ráragadna, rögtön - átadná a gyerekeknek.
- Pedig semmi komoly! - legyintett Bob. - Nem is igazán influenza. Csak éjszakai hideglelés.
- Lehet, hogy te együtt tudsz élni vele - szólt közbe Emma -, de szerintem azért elég komoly ügy ez. Egész héten nem tudtam rendesen aludni. És ez nemcsak hidegrázás. Ma délután megpróbáltam szundítani egyet és remegve, izzadtan ébredtem.
- Pedig mindketten jó színben vagytok - jegyezte meg Paul.
- Mondom, semmi komoly - bizonygatta Bob.

Paul tétovázott egy darabig, majd mosolyogva így szólt.

- Ó, a fenébe is, üljetek le! Hadd rendeljek egy italt.
- Köszönjük - nézett az órájára Bob -, de most igazán nem tudunk leülni. Minden szombat este pókerparti van, itt a hátsó teremben. Emma és én rendszerint játszunk. Várnak minket.
- Te játszol, Emma? - kérdezte Jenny.
- Jobban, mint Bob! - húzta ki magát Emma. - Legutóbb vesztett tizenöt dollárt, én meg nyertem harminc-- Most megmondhatod az igazat! - hunyorított hamiskásan Bob. - Nem kell nagy ügyesség hozzá, hogy nyerj. Ha te játszol, a legtöbb férfi nem a lapjaival van elfoglalva.

Emma megérintette pulóvere mély nyakkivágását.

- A blöffölés a pókerjáték fontos része. Ha az átkozott bolondokat be lehet csapni egy kis ruhahasítékkal, akkor meg is érdemlik!

Hazafelé, tízmérföldnyire Bexfordtól Paul letért az aszfaltozott útról egy festői kis ösvényre, mely a szerelmesek kedvelt helye volt.

- Légy szíves ne állj meg! - kérte Jenny.
- Miért ne?
- Mert kívánlak.
Paul leparkolt az út mellett.
- És ez ok arra, hogy ne álljak meg?
Jenny elkerülte a tekintetét.
- Kívánlak, de te nem olyan férfi vagy, akit pusztán a szex kielégít. Te többet akarsz tőlem. És az mélyebb elkötelezettséget kíván, tartós szeretetet, gondoskodást. A dolgoknak erre a részére még nem állok készen.
A férfi megfogta a lány állát, és gyengéden maga felé fordította.
- Mikor márciusban meglátogattál minket Bostonban, nagyon ingatag voltál. Az egyik pillanatban azt gondoltad, megpróbálhatjuk együtt, a másikban már azt, hogy nem. De az utolsó néhány napban úgy tűnt, elhatároztad magad. Azt mondtad, egymáshoz illünk, csak szükséged van még egy kis időre.
Paul tavaly karácsonykor kérte meg a lány kezét. Azóta folytonosan arról próbálta meggyőzni, hogy ők tulajdonképpen egy organizmus két fele, és egyikőjük sem érezheti egésznek magát a másik nélkül. Márciusban Paul már azt hitte, valamennyire előrehaladt az ügy.
- Erre most - mondta csüggedten - újra meggondolod magad...
A lány az állához fordította a férfi kezét, és megcsókolta a tenyerét.
- Biztos akarok lenni magamban.
- Én nem olyan vagyok, mint a volt férjed - mondta Paul.
- Tudom, hogy nem. Te egy...
- Rendes fiú vagyok? - kérdezte a férfi.
- Időre van szükségem.
- Mennyire még?
- Nem tudom.
Paul égy percig vizsgálgatta a lány arcát, aztán egyesbe tette a sebváltót, és kihajtott az aszfaltos útra. Bekapcsolta a rádiót.
- Dühös vagy? - kérdezte Jenny néhány perccel később.
- Nem. Csak csalódott.
- Túlságosan biztos vagy kettőnkben - mondta halkan a lány. - Óvatosabbnak kéne lenned! Jobban kellene kételkedned, ahogy én is teszem.
- Nincsenek kétségeim! - vágta rá a férfi. - Mi összeillünk!
- Pedig jól tennéd, ha kételkednél! - erősködött a lány. - Példának okáért, neked nem tűnik furcsának, hogy külsőleg mennyire hasonlítok Annie-ra? Ugyanolyan alkatú volt, mint ép, ugyanaz a méret. Ugyanilyen szeme volt, ugyanilyen haja. Láttam azokat a fotókat róla.
- Azt gondolod, azért estem beléd, mert rá emlékeztetsz? - kérdezte Paul egy kicsit idegesen.
- Nagyon szeretted őt.
- Annak semmi közé kettőnkhöz. Szeretem a szexi, sötét hajú nőket. Paul tréfával akarta elütni a dolgot, pedig volt igazság abban, amire Jenny gyanakodott...
- Nem tudom, Paul... - mondta a lány. Kicsit félek...
- A fenébe is, mit nem tudsz?! Szeretlek, mert te az te vagy, és nem azért, mért hasonlítasz valakire! – emelte fel kissé a hangját a férfi.
Csendben haladtak tovább.

Néhány szarvas bukkant fel az út szélén. Meglódultak, ahogy az autó elhaladt előttük. Paul még látta őket a visszapillantó tükörben - kecses, kísérteties alakok, amint átsuhannak az úton.
- Te biztos vagy abban, hogy egymáshoz valók vagyunk - szólalt meg végül Jenny. - Talán így is van. De Paul! Mi csak a dolgok pozitív részét éltük át. Nem kellett sorscsapásokkal megbirkóznunk együtt. Nincsenek közös fájdalmas élményeink; A házasság tele van kisebb-nagyobb krízisekkel. Én is egész jól megvoltam a férjemmel, míg nem jöttek a válságok. Akkor aztán egymás torkának estünk. Én csak... nem akarom kockáztatni a jövőmet egy olyan kapcsolatban, amely még nem volt igazán próbára téve.
- Most imádkoznom kéne, hogy jöjjön ránk betegség, anyagi csőd, és pechek sorozata?
A lány felsóhajtott és a férfihoz simult.
- Bolondnak nézel?
Visszaértek Black Riverbe. Megcsókolták egymást, aztán mindketten a szobájukba mentek. Az éjszaka nagy részét ébren töltötték.

4.

Huszonnyolc hónappal korábban

1975. április 12. szombat

A helikopter, egy első osztályú, luxuskivitelű Bell Jet Ranger II - megkezdte a landolást. A pilóta óvatosán a Las Vegas-i Fortuna Hotel tetején lévő leszállópályára engedte le a gépet. Lebegtek egy keveset a vörös célkör felett, mielőtt zökkenő nélkül földet értek.
Ahogy leálltak a rotorok, Ogden Salsbury bukkant fel a helikopter ajtajában, és kilépett a szálloda tetejére. Néhány másodpercig nehezére esett a levegővétel. A Jet Ranger kabinjában légkondicionáló működött, idekint pedig perzselő volt a forróság. A nap szikrázott a tetőmedence fodrozódó vizén, valahol egy Frank Sinatra lemez szólt, és Salsbury napszemüvege ellenére elvakult a fénytől.
Az úszómedence és mellette az üvegfalú pihenőterem a Fortuna Hotel harmincadik emeleti elnöki lakosztályának tartozéka volt. Ezen a délutánon csak ketten voltak a medencénél: a két érzéki, fiatal nő, falatnyi fehér bikiniben. Lábukat a vízbe lógatták. Egyszerre egy zömök, erőteljes testfelépítésű, bő, szürke nadrágot és rövid ujjú fehér inget viselő férfi guggolt melléjüké Mindhárman olyan lazának és közömbösnek látszanak - gondolta Ogden - amilyenné csak a pénz hatalma teszi az embert. Talán azt sem vették észre, hogy leszállt a helikopter. Salsbury odasétált hozzájuk.
- Klinger tábornok?
A zömök férfi felnézett rá.
A lányok tudomást sem vettek róla. A szőke napozó olajjal kezdte kenegetni a barna hajút. Kezei elidőztek a másik lány térdén és lábikráján, aztán lassan végighaladtak kemény, barna combjain. Nyilvánvalóan több volt köztük, mint barátság.
- A nevem Salsbury.
Klinger felállt. Nem nyújtott kezet.
- Hozom a bőröndömet. Várjon egy percet! - s azonnal elsétált az üvegfalu pihenőterem felé.
Salsbury a lányokra, nézett. Még sosem látott ilyen szép, hosszú lábakat. Megköszörülte a torkát.
- Fogadok, hogy a show businessben dolgoznak... - szólalt meg kényszeredetten.

Egyikőjük sem nézett rá. A szőke olajat nyomott a kezére és masszírozni kezdte a barna hatalmas melleinek duzzadó felső részét. Ujjai bekúsztak a melltartója alá, hozzá-hozzá érve a rejtőző bimbókhoz.

Salsbury hülyén érezte magát. Mint mindig, ha szép nők közé került. Biztos volt benne, hogy mulatnak rajta. Büdös kurvák, gondolta gonoszul. Egy napon megkaplak benneteket! Mindegyikőtöket! Egy napon csak kiejtem a számon mit akarók, és ti megteszitek nekem, mégpedig örömmel, mert én mondom, hogy örüljetek.

Klinger egy hatalmas bőrönddel tért vissza. Magára vett egy kék-szürke kockás, legalább háromszáz dolláros sportzakót is.

Mint egy gorilla, aki cirkuszi fellépésre készül, gondolta Salsbury.

Miközben a helikopter felemelkedett a tetőről, Klinger nekinyomta arcát az ablaknak, és a távolodó lányokat nézte. Aztán felsóhajtott és hátrádőlt az ülésén.

- A maga főnöke aztán tudja, hogyan kell az ember vakációját megszervezni...
- A főnököm? - hunyorgott zavartan Salsbury.
- Dawson - pillantott rá Klinger. Zakója belső zsebéből egy csomag vágott szivart vett elő. Kihalászott egyet, s meggyújtotta magának anélkül, hogy Salsburyt megkínálta volna. - Mi a véleménye Crystalról és Daisyről?

Salsbury levette a napszemüvegét.

- Tessék?
- Crystal és Daisy. A két lány a medencénél. Szépek. Nagyon szépek.

Klinger nagyot szippantott a szivarjából.

- El se hinné, miket tudnak azok a lányok... - mondta jóízűen pöfékelve.
- Azt hittem, táncosnők - mondta Salsbury.

Klinger hitetlenkedve nézett rá, azután hátravetett fejjel felnevetett.

- Ó, hát azok! Minden éjjel ott táncoltatják a kis seggüket a Fortuna nagytermében. De a lakosztályokban is vállalnak előadást. És hadd áruljam el, a táncon kívül másban is igen tehetségesek.

Salsbury izzadt, bár a Jet Ranger kabinjában jó hűvös volt. Nők...

Félt tőlük - és kétségbeesetten kívánta őket. Dawson számára a felfedezés mérhetetlen vagyont jelentett és az egész világ feletti gazdasági befolyást. Klingernek talán korlátlan hatalmat, a kíméletlen parancsolás okozta kielégülést. De Salsburynek a közösülést jelentette, annyiszor, ahányszor csak akarta s azzal a nővel, akit csak megkívánt.

- Fogadok - fújta a mennyezetre a füstöt Klinger -, hogy szívesen kipróbálná azt a kettőt az ágyban!
- Ki nem?
- Kemény falatok ám egy embernek! - kuncogott Klinger. - Igazi kitartást igényel magas hőfokon tartani őket. Gondolja, hogy el tudna bánni mindkettővel?
- Megpróbálnám.

Klinger hangosan felnevetett.

Salsbury gyűlölte ezért.

Ez a durva barom csak egy protektor, semmi több, gondolta magában. Megvásárolható és olcsó volt az ára. így vagy úgy, de annak idején segített a Futurex Internationalnek, hogy szerződést kössön a Pentagonnal. Viszonzásul rendszeres ingyen szabadságot kért Las Vegasban, a bérét meg egy svájci bankszámlára utálták át. Csak egyetlen olyan eleme volt a szervezésnek, amit Salsbury nem tudott összeegyeztetni Leonard Dawson személyes filozófiájával.

- A lányokat is Leonard fizeti? - kérdezte Klingertől.

- Hát nem is én. Én sose fizetek ezért. - Klinger keményen Salsburyre nézett, amíg meg nem győződött arról, hogy a tudós hisz neki. - A hotel alkalmazza a lányokat. Az meg a Futurex tulajdonában van. De Leonard és én úgy teszünk, mintha ő nem tudna a kurvákról. Valahányszor megkérdezi, hogy éreztem magam a vakációm alatt, megjátssza, hogy, azt hiszi, egész nap a medence szélén üldögéltem egyedül, a legújabb könyveket olvasgatva. - Ezen jót mulatott és beleszippantott a szivarjába.
- Leonard egy puritán fickó, de okosabb annál, mintsem hogy hagyja a személyes érzéseit az üzlet fölé kerekedni.
- Megrázta a fejét. - A maga főnöke pompás ember.
- Nem a főnököm - mondta Salsbury.

Úgy tűnik, Klinger ezt meg sem hallotta.

- Leonard és én társak vagyunk - mondta Salsbury.
- Társak.
- Úgy van.

Tekintetük találkozott.

Néhány másodperc múlva Salsbury kelletlenül félrenézett.

- Társak - ismételte Klinger. Nem hitte el.
- Igen, társak vagyunk! - ismételte, de már magában Salsbury. Lehet, hogy Rawsoné volt a helikopter, a Fortuna Hotel, Crystal, Daisy és te. De velem nem rendelkezik és soha nem is fog! Soha!

A Las Vegas-i repülőtéren a helikopter egy fényes, fehér, sugárhajtású Grummen Gulf Stream gép mellett szállt le. Vörös betűk virítottak a törzsén: FUTUREX INTERNATIONAL.

Tizenöt perccel később már a levegőben voltak, úton a Tahoc-tó melletti leszállópálya felé.

- Úgy tudom, maga majd eligazítást tart nekem - csatolta ki a biztonsági övét Klinger.
- így van. Van rá két óránk - vette ölébe az aktatáskáját Salsbury. - Hallott már valaha a tudat...
- Mielőtt belevágnánk, szeretnék egy Scotchot, jéggel.
- Azt hiszem, hátul van egy bár. - Remek! Pompás!
- Ott, hátul - bökött a válla mögé Salsbury.
- Egy nyolcunciás pohárba kérek négy Uncia Scotchot, négy jégkockával - rendelt Klinger.

Salsbury először értetlenül nézett rá. Aztán felfogta: a tábornokok nem kevernek maguknak italt. Ne hagyd, hogy megfélemlítsen! - gondolta. És mégis. Azon kapta magát, hogy akarata ellenére feláll és a gép hátsó részébe megy. Mintha nem lett volna hatalmad teste fölött. Mikor visszatért az itallal, Klinger még csak meg sem köszönte.

- Azt mondja, maga Leonard társa?

Salsbury rájött, hogy miután inkább pincérként, mint házigazdaként viselkedett, megerősítette a tábornok véleményét, miszerint a „társ" szó nem igazán illik rá. Ez a fattyú vizsgáztatja őt!

Vajon Dawson és Klinger nem túl nagy falat neki? - futott át rajta a gondolat. - A törpe, egy ringben a nehézsúlyúakkal. Lehet, hogy kemény ökölcsapásnak teszi ki magát. De nem volt más választása. Dawson és a tábornok nélkül nem tudná távol tartani a Pentagontól a találmányát, melyet eddig a kormány finanszírozott. Szövetkeznie kellett ezekkel az emberekkel. Tudta, hogy gyanakvónak, ébernek és körültekintőnek kell lennie. De az ember aludhat akár az ördöggel is - nyugtatgatta magát -, ha töltött fegyvert tart a párnája alatt.

Pine House, a huszonöt szobás Dawson-kastély, mely a nevadai Tahoe-tóra nézett, két díjat is nyert a tervezőjének, és megjelent róla egy cikk a House Beautifulban. A vízparton

állt, az ötholdas birtok közepén, száznál is több óriási fenyővel körülvéve. Noha vonalai modernek voltak, magától értetődően simult a tájba. A földszint kör alakú volt, kőből épült, ablakok nélkül. Az első emelet szintén kör alakú, de nem koncentrikusan a földszinttel, el volt tolva az alsó szinthez képest. A tóparton, a ház hátuljánál, ott,.ahol a felső szint túlnyúlt,az alsón, kis csónakkikötő bújt meg. És itt húzódott az a hatalmas ablak is, mely pompás kilátást nyújtott a vízre és a távoli, fenyők szegélyezte lejtőkre. A kupolaszerű, fekete palás tetőre, mintegy koronaként, egy karcsú torony került.

Mikor először meglátta ezt az épületet Salsbury, azt gondolta róla, hogy azoknak a futurisztikus templomoknak a kisöccse, amelyeket gazdag, haladó szellemű egyházközösségek emeltek az elmúlt tíz-tizenöt évben. Ezt minden további nélkül meg is mondta Leonardnak - és ő bóknak vette a kommentárt. Az utóbbi három hónapban hetente találkoztak.

Pine House csaknem annyiba is került, mint egy templom, másfél millió dollárba, beleértve a telek árát is. Emellett Dawson és felesége magáénak tudhatott négy másik házat és három hatalmas lakást, egyet Jamaikában, egyet-egyet Angliában és az európai kontinensen.

Vacsora után a három férfi letelepedett a nappaliban, a panorámaablak mellé. Tahoe, a világ egyik legmagasabban fekvő és legmélyebb tava, ott csillogott előttük, a hegyek mögé éppen lebújni készülő nap utolsó sugaraitól. Reggelente a víznek világos, zöldes árnyalata volt. Délutánra ez kristálytiszta kékre változott. Most pedig nemsokára olyan fekete lesz, mint a kiömlő olaj. Öt-tíz percig a kilátásban gyönyörködtek, és az imént elfogyasztott vacsoráról meg a konyakról, amit éppen kortyolgattak, váltottak magvas gondolatokat.

Dawson hirtelen a tárgyra tért, a tábornokhoz fordult.

- Ernst, mi a véleményed a tudatalattira ható reklámokról?
- Fantasztikus dolog.
- Nincsenek kétségeid?
- Afelől, hogy létezik? Semmi. Az emberednek itt bizonyítékai vannak. Csak azt nem magyarázta el, nekem mi közöm van az egészhez.

Dawson a konyakját ízlelgetve intett Salsburynek.

Salsbury letette a maga italát. Dühös volt Klingerre, amiért Dawson emberének titulálta, és dühös volt Dawsonra, hogy nem korrigálta a tábornokot.

- Ernst, mi sosem láttuk egymást, egészen ma reggelig - mondta, s vigyázott, hogy ne használja Klinger katonai címét. - Nem árultam el, hol dolgozom, de biztos vagyok benne, hogy tudja.
- A Brockert Intézetben. - igazolta Klinger habozás nélkül.

Ernst Klinger vezette a Pentagonban a Fegyverkutatások Biztonsági Osztályát. Az osztályon belül fennhatósága kiterjedt Ohio, Nyugat-Virginia, Maryland, Delaware, Pennsylvania, New Jersey, New York, Connecticut, Massachusetts, Rhode Island, Vermont, New Hampshire és Maine államokra. Ő volt a felelős azoknak a hagyományos és elektronikus biztonsági rendszereknek a kiválasztásáért, beszereléséért és általános ellenőrzéséért, amelyek a fenti tizennégy állam kísérleti laboratóriumait, fegyvergyárait és teszthelyszíneit védték. Néhány laboratórium a Kreatív Fejlesztési Társasághoz tartozott, beleértve a Connecticut-i Brockert Intézetet is, és ezekért is ő felelt.

- Azt is tudja, miféle kutatásokat végzünk mi odafenn? - kérdezte Salsbury.
- Én a biztonságért felelek, nem a kutatásokért. - mondta Klinger. - Csak annyit tudok, amennyit feltétlenül tudnom kell. Ilyenek például az ott dolgozó emberekre vonatkozó

adatok, az épületek fekvése vagy a környezet milyensége. Nincs szükségem rá, hogy bármit is tudjak a maga munkájáról.
- A tudatalattira ható ultrarövid ideig tartó reklámokkal kapcsolatos.
- Gondolom, maga is aláírt egy titoktartási fogadalmat, mint mindenki más a Brockertnél.
- Igen, alá.
- Éppen most szegi meg.
- Tisztában vagyok vele.
- És tisztában van a büntetéssel is?
- Igen. De engem ez nem érint.
- Biztos magában, ugye?
- Átkozottul biztos.
- És tudja-e, hogy az sem számít, hogy én az Egyesült Államok hadseregének tábornoka vagyok, vagy, hogy Leonard egy hűséges megbízható állampolgár? Maga mégiscsak megszegte a szabályt. Talán nem távolítják el hazaárulás vádjával, ha csak hozzánk hasonlóakkal beszél, de adhatnak legkevesebb tizennyolc hónapot titkos információk engedély nélküli kiközvetítéséért.

Salsbury Dawsonra nézett.

Dawson előrehajolt a székén, és megveregette a tábornok térdét.
- Hagyd Ogdent, hogy befejezze.
- Ez akár kelepce is lehet - jegyezte meg Klinger.
- Hogy micsoda?!
- Kelepce. Csapda.
- Hogy elkapjunk téged? - kérdezte Dawson. - Miért akarnánk csapdába csalni - csodálkozott Dawson. Úgy tűnt, komolyan megsértődött ezen a feltételezésen.

Pedig, gondolta Salsbury, az elmúlt harminc évben emberek százait verted át és. tetted tönkre.

Klinger valószínűleg ugyanezen törte a fejét. Vállat vont, és nem válaszolt Dawson kérdéseire.
- Ez nem az én módszerem - folytatta Dawson, nem tudva vagy nem akarva elrejteni megsebzett önérzetét. - Annál te jobban ismersz engem. Az egész karrierem, az egész életem a krisztusi elven alapul.
- Senkit sem ismerek elég jól ahhoz, hogy a hazaárulás vádját kockáztassam - válaszolt mogorván.
- Öreg cimbora! - mondta Dawson színlelt elkeseredéssel - nagy csomó pénzt csináltunk mi már együtt. De az csak aprópénz ahhoz képest, amit akkor kereshetnék, ha együttműködünk Ogdennel. Mert az szó szerint mérhetetlen összeg - mindannyiunknak. - Egy pillanatra a tábornokra nézett, de az nem reagált. - Ernst, én soha nem vezettelek félre téged. Soha. Egyszer sem.

Klinger mintha nem is hallotta volna.
- Eddig semmi más nem történt, csak fizettél a tanácsaimért.
- A befolyásodért.
- A tanácsaimért - ragaszkodott a szóhoz Klinger. - De még, ha áruba is bocsátanám a befolyásomat – amit sosem tettem -, az még messze van a hazaárulástól.

Egymásra bámultak.

Salsbury úgy érezte, mintha egy teleszkóp lencséjén át figyelné a másik kettőt. Mintha ő nem is lenne ott a szobában.
- Leonard! Gondolom tisztában vagy vele, hogy én is csapdába ejthetnélek téged - mondta végül Klinger, immár kevesebb éllel a hangjában, mint egy perccel ezelőtt.
- Természetesen.

- Beleegyezhetnék, hogy végighallgatom az emberedet, csak azért, hogy bizonyítékot szerezzek ellened, és ellene.
- Tedd azt.
- Hagylak a vesztedbe rohanni - mondta Klinger. - Csak azért figyelmeztetlek, mert jó barát vagy. Kedvellek, és nem akarom, hogy bajba kerülj.

Dawson hátrasüppedt a székében.
- Nos, van egy ajánlatom a számodra. Szükségem van a segítségedre. Vállalok minden kockázatot.
- Te döntesz.

Dawson mosolyogva, szemmel láthatóan elégedetten felemelte a konyakospoharát, mintha köszöntőt akarna mondani és hosszú percek után először Salsburyre nézett.
- Folytathatod, Ogden - mondta.

Salsbury hirtelen megértette az imént lezajlott beszélgetés célját. Ha Dawson tényleg csapdát állítana egy régi barátjának, vagy előfordulna az a valószínűtlen eset, hogy magnón rögzítik a társalgást, Klinger ügyesen bebiztosította magát egy bűnvádi eljárás esetére. Hiszen szerepelne a netán felvett anyagon, mint aki éppen figyelmezteti Dawson akciója következményeire. A bíróság vagy a katonai vizsgálóbizottság előtt a tábornok most azzal érvelhet, hogy csak játszott a másik kettővel, mivel bizonyítékokat akart gyűjteni, és még ha senki sem hinne neki, több mint valószínű, sikerülne megőriznie a szabadságát és a rangját.

Ogden, italát az asztalon hagyva az ablakhoz sétált, és háttal a sötétlő tónak megállt. Feszült volt, képtelen ülve beszélni.

Dawson és Klinger Ogdent két hüllőre emlékeztette, melyek félig a meleg napon, félig a hűvös árnyékban fekszenek, s arra várnak, hogy aktivizálja őket a mozgásukat meghatározó hőmennyiség. Egyforma magas támlájú, fekete bőrfotelben ültek, melyeket fényesre polírozott ezüstös szegecsek díszítettek. Sötét, tölgyfaborítású, kerek asztalka állt közöttük. A gazdagon bútorozott szobában az egyedüli fényforrást két állólámpa jelentette, a kandalló két oldalán. A két férfi arcát félig árnyék takarta, félig élesen kirajzolódtak a sárga fényben.

Akár sikeres lesz a terv, akár nem - gondolta Salsbury - Dawson is; Klinger is sértetlenül fogják megúszni. Mindkettőnek megvolt a maga páncélzata. Dawsonnak a hatalmas vagyon, Klingernek a kegyetlenség, az ügyesség és a tapasztalat. Salsbury most védtelennek érezte magát. Míg Klinger elő nem hozakodott a titoktartási fogadalommal meg a hazaárulással, eszébe sem jutott, hogy neki is szüksége lenne valami biztosítékra. Mind ez ideig úgy vélte, hogy felfedezése annyi pénzt és hatalmat biztosít, amennyi mindhármukat bőségesen kielégíti, de. most kezdte megérteni, hogy a kapzsiságot nem ilyen egyszerű csillapítani. Az ő egyetlen fegyvere intelligenciája volt. borotvaéles esze.

Légy óvatos, bizalmatlan és éber! - emlékeztette magát újra és újra. Ugyan ilyen agresszív emberekkel szemben az óvatosság átkozottul vékony páncél volt, de Ogden nem tehetett mást.
- Tíz éve - kezdett bele - a Brockert Intézetet teljes egészében arra állították rá, hogy tanulmányozza a tudatalattira ható reklámokat a Pentagon számára. Minket sose érdekelt a dolog technikai, elméleti vagy szociológiai aspektusa; ezekkel valahol másutt foglalkoznak. Mi kizárólag a tudatalatti észlelés biológiai mechanizmusára összpontosítunk- Egy szer után kutattunk, aminek hatására az ember, kérdés nélkül engedelmeskedik minden, a tudatalattijának szóló utasításnak. Jelenleg akkor lehetséges hatást kifejteni a - tudatalattira ható reklámokkal, ha az alanynak nincs rendíthetetlen véleménye a szóban forgó tárgyról. Ám a Pentagon azt akarja, hogy a szubliminális, az érzékelhetőség határa alatti üzeneteket az emberek alapvető viselkedésének megváltoztatására is felhasználhassuk, hatni tudjunk az erősen rögződött elvekre, makacs véleményekre is.

- Agykontroll - jegyezte meg Klinger.
- Ha egy ilyen szert szintetikus úton előállít valaki - folytatta Salsbury -, az megváltoztathatja a történelem menetét. Ez nem túlzás! Először is. Nem lesz többé háború, legalábbis a hagyományos értelemben véve nem. Egyszerűen csak megfertőzzük a szerre} ellenségeink vízkészletét, aztán a saját médiáikon - televízión, rádión, filmeken, újságokon - keresztül elárasztjuk őket egy sor gondosan megszerkesztett tudatalatti üzenettel, amelyek meggyőzik őket, hogy a dolgokat a mi szemszögünkből lássák. Ellenségeinket fokozatosan szövetségesekké változtathatjuk - és abban a hitben hagyjuk őket, hogy ez a változás az ő saját ötletük volt.

Percnyi töprengő csend telepedett rájuk. Klinger szivarra gyújtott és megszólalt: - Egy ilyen szert még sok mindenre fel lehetne használni.
- Természetesen - bólintott Salsbury.
- És végre - mondta szinte sóvárogva Dawson - megvalósíthatjuk a nemzeti egységet, s pontot tehetünk mindama civakodás, tiltakozás és nézeteltérés végére, melyek visszatartották ezt a nagyszerű országot a benne szunnyadó képességek teljes kibontakoztatásától.

Ogden elfordult és kibámult az ablakon. A tő mély sötétségbe burkolózott. Hallotta, ahogy az üveg túloldalán, néhány lábnyira alatta, a víz nekicsapódik a csónakkikötő cölöpjeinek. Hallotta és hagyta, hogy ez a ritmikus hang megnyugtassa. Most már biztos volt Klinger együttműködésében; Látta az előttük álló hihetetlen jövőt, s ettől olyan izgatott lett, hogy alig bírt megszólalni.
- Ugyan maga az igazgatója e kutatásoknak - hallotta Klinger hangját a háta mögül -, de szemmel láthatóan nem az irodájában dolgozik.
- Valóban magamnak tartottam fent bizonyos részkutatásokat - ismerte el Salsbury.
- És felfedezett egy szert, egy szert, amely megtanítja az agyat, hogy tudatalatti ingerekre reagáljon.
- Három hónapja - mondta Ogden az üvegnek.
- Ki tud róla?
- Mi, hárman.
- A Brockerttől senki?
- Senki.
- Még ha fenn is tartott magának bizonyos részfeladatokat, ahogy mondja, akkor is kell lennie egy asszisztensének! - tamáskodott Klinger.
- Az asszisztensem szó, ami szó, nem nagy koponya - legyintett Salsbury. - Ezért választottam őt. Hat éve.
- Már akkor eltökélte, hogy magának tartja meg a felfedezést? - álmélkodott Klinger.
- Igen.
- Meghamisította a jegyzőkönyveket? Amiket hetente küldtek Washingtonba?
- Csak néhány alkalommal kellett ehhez folyamodnom. Amikor rájöttem, mire akadtam rá, rögtön abbahagytam a munkát azon a vonalon, és megváltoztattam a kutatás teljes irányát.
- Ogden még nem tökéletesítette a szert, Ernst - szólt közbe Dawson. - Egy csomó munka még hátravan.
- Mégis mennyi? - kérdezte a tábornok.
- Ezt biztosan nem tudhatom - válaszolta Salsbury. - Talán csak hat hónap, de az is lehet, hogy másfél év.

- Nem dolgozhat rajta a Brockertnél - jelentette ki Dawson. - Ilyen hosszú ideig lehetetlen megoldani a dolgot jegyzőkönyv hamisítás nélkül. Felszerelek tehát Ogdennek egy laboratóriumot a greenvichi házamban, negyvenpercnyire az Intézettől.
- Kilencven-száz négyzetméterre van szüksége csupán, aminek nagy részét a számítógépek fogják elfoglalni. Hozzá kell tennem, förtelmesen drága számítógépek. Csaknem kétmillió dollárral támogatom Ogdent, persze a saját pénzemből. Láthatod tehát, - fordult Ernst felé - mennyire hiszek benne.
- Tényleg azt hiszed, hogy kifejlesztheti, tesztelheti és tökéletesítheti a szert egy házilag összetákolt laborban? - csóválta a fejét a tábornok.
- Kétmillióért aligha lesz összetákolt! - nyugtatta meg Dawson. És ne felejtsd el azokat a dollár milliárdokat, amiket a kormány költött az előzetes kutatásokra! Én csak az utolsó felvonást finanszírozom.
- Technikusokra, laborosokra, irodai dolgozókra lesz szüksége.
- Nem - szögezte le Dawson. - Amennyiben Ogden hozzájut a számítógépekhez, és a megelőző kutatások teljes adatmennyiségéhez, mindent el tud majd intézni egymaga. Tíz éven át teljes laborszemélyzettel dolgozott, akik elvégezték a rabszolgamunkát. Úgyhogy ezen már túl vagyunk.
- De ha otthagyja a Brockert Intézetet - vetette föl Klinger -, azt alapos nyomozás fogja követni! Tudni akarják majd, miért ment el az Intézettől. - És rá fognak jönni!

Úgy beszéltek Salsburyről, mintha ott se lenne a szobában. Ez nem nagyon tetszett neki. A tábornok felé lépett az ablaktól.
- Nem hagyom ott az állásomat. Ugyanúgy bejárok majd, mint. eddig, hetente ötször, kilenctől négyig. Haszontalan kutatási terveket rakosgatok majd össze.
- Mikor lesz ideje, hogy a Leonard által felállított laboratóriumban dolgozzon?
- Esténként. - felelt a kérdésre Salsbury. - Meg hétvégeken. Azonkívül szabadságra is elmehetek.

Klinger felállt és az elegáns, rézből és üvegből készült bár kocsihoz sétált. A tábornok vastag, szőrös karja mellett a kristálypoharak még törékenyebbnek tűntek. Klinger töltött magának még egy dupla konyakot.
- És mi az én szerepém ebben a játékban? - kérdezte.
- Leonard megszerzi a számítógépes rendszert, amivel majd dolgozom - mondta Salsbury. De szükségem van az eddig elvégzett kutatások mágnesszalagon meglévő adattárára és egy sor alapprogram-szalagra is. Ezek nélkül Leonard komputerei egy fabatkát sem érnek. Három-négy hét alatt esetleg tudnék másolatokat készíteni a szalagokról anélkül, hogy kockáztatnám a lebukást. De kijuttatni azt a nyolcvan-kilencven szalagot, meg vagy fél kilométer hosszú kinyomtatott anyagot a Brockert Intézetből? Ez lehetetlen! A biztonsági procedúra - ezt ön tudja a legjobban - igencsak szigorú. Ha csak...
- Értem - nyugtázta Klinger a helyzetelemzést.
- Ernst! Te felelsz a biztonságért a Brockert Intézetben. - csúszott előre a székén Dawson. - Többet tudsz a biztonsági rendszerről, mint bárki más. Ha van gyengepontja a rendszernek, te vagy az, aki megtalálja, vagy létrehozza.

Klinger úgy vizsgálgatta Salsburyt, mintha azt mérlegelné, mennyire bölcs dolog társulni egy ilyen nyilvánvalóan alsóbbrendű figurával.
- Szóval, hagyjam, hogy kicsempésszen majdnem száz mágnesszalagot, tele szupertitkos adattal és bonyolult programokkal?

Ogden lassan bólintott.
- Meg tudod csinálni? - kérdezte Dawson.

- Valószínűleg.
- Csak ennyit tudsz mondani?
- Ez is több mint a semmi.
- De nem elég, Ernst!
- Rendben van - hagyta rá Klinger kissé bosszúsan. - Meg tudom csinálni. Megtalálom a módját.
- Tudtam! - mosolyodott el Dawson.
- De ha megtaláltam a módját, és mégis elkapnak, akár a hadművelet alatt vagy után, kipakolok mindent, és hagyom a francba a többit. Az előbb, mikor a „hazaárulás" szót használtam, nem túloztam.
- Ezt néni is feltételeztem - mondta Dawson. - De még csak megnézned sem kell a szalagokat, pláne nem kézbe venned őket - Ezt a kockázatot csak Ogdennek kell vállalnia. így téged semmi másért nem tudnának elővenni, mint egy kis gondatlanságért, amiért nem vettél észre egy fest a biztonsági rendszeren.
- Ennek ellenére nyugdíjba küldenének vagy kidobnának a szolgálatból.

Dawson elképedve rázta a fejét.

- Én egyharmad részt ajánlok neked egy többmilliós üzletben, és te az állami nyugdíjad miatt aggódsz?

Salsbury keményen izzadt. Hátán az ing csupa veríték volt, mintha hideg borogatás lenne a bőrén.

- Az imént azt mondta, meg tudná csinálni - fordult Klingerhez. - De a nagy kérdés az, vajon megteszi-e?

Klinger egy darabig a pohárba bámult, majd Salsburyre nézett.

- Ha egyszer tökéletesíti a szert, utána mi lesz az első lépésünk?

Dawson válaszolt.

- Bejegyeztetünk egy vállalatot Liechtensteinben.
- Miért ott?
- Liechtensteinben nincs szükség arra, hogy egy vállalkozás az igazi tulajdonosok nevén szerepeljen.
- Ezenkívül - folytatta Dawson. - mindannyiunknak szerzek hamis papírokat, útleveleket, egyszóval álnevek alatt utazhatunk és köthetünk üzleteket. S ha liechtensteini megbízottjaink valamilyen oknál fogva mégis kénytelenek lennének feltárni ügyfeleik nevét, nem veszélyeztetnének minket, mert nem fogják ismerni a valódi személyazonosságunkat.

Dawson óvatossága nem volt túlzás. A vállalkozás igen rövid idő alatt olyan hihetetlenül sikeressé válhat, hogy sok üzleti és politikai hatalmasság igyekezhet rájönni, ki is áll a Vaduzban dolgozó áltisztviselők mögött. Salsbury drogjával és a tudatalatti üzenetek gondosan rendszerezett, átfogó programjával ők, hárman több száz üzletet hozhatnának létre, szó szerint kényszerítve a vevőket, üzlettársakat és még a riválisokat is, hogy nekik termeljék a tekintélyes profitot. Minden dollár, amit keresnének, szeplőtelenül tisztának tűnne, mivel törvényes formák között termelődött. De a túlzott óvatosság nagyon is szükséges volt, arra az esetre is számítva, hogy rájönnek a drog alkalmazására és arra, hogy az az amerikai fegyverkutatások része volt.

- És mi történik, ha már megvan a vállalkozás? - kérdezte Klinger.

Dawson hivatása és hobbija a pénzcsinálás volt. Most majdnem úgy kezdett el szónokolni, mint egy baptista prédikátor, eltelve életerővel, heves indulattal és önmaga iránti szeretettel.

- Megvásárolunk egy fallal körülvett birtokot valahol Németországban vagy Franciaországban. Legalább ötvenhektárnyit. Látszólag olyan lesz, mint egy magányos rezidencia, ahová visszavonul az ember, valójában azonban zsoldosok kiképzésére használjuk.
- Zsoldosok? - Klinger kemény, durva arcán a szolgáló katona „szabadúszók" iránt érzett megvetése tükröződött.

A vállalkozásunk - magyarázta Dawson - felbérel, mondjuk egy tucat zsoldost a legjobbak közül, akik Ázsiában és Afrikában harcoltak. Odavisszük őket a birtokra, látszólag azért, hogy eligazítást kapjanak és találkozzanak a feljebbvalóikkal. A birtok vízkészletét és az összes palackozott italt megfertőzzük a droggal. Huszonnégy órával azután, hogy a zsoldosok elfogyasztották első italaikat (tehát miután felkészítjük őket a teljes tudatalatti agymosáshoz), három egymást követő; napon,, három, egyenként négyórás filmet mutatunk nekik: útleírásokat, ipari tanulmányokat és dokumentumfilmeket, amelyek különböző fegyverek és elektronikus eszközök használatát részletezik. Ezt a katonák az eligazítás lényeges részeként fogják értékelni. Természetesen nem lesznek tudatában, hogy tizenkét órán át tulajdonképpen a tudatalattinak szóló finoman elrejtett üzeneteket néznek, melyek azt közlik velük, hogy engedelmeskedjenek bármilyen parancsnak - méghozzá kérdés nélkül - amit egy bizonyos kódmondat elhangzása után kapnak. S mikor letelik a három nap, már nem pusztán felbérelt katonák lesznek, hanem inkább olyanok, mint a programozott robotok. A változás nem lesz látható rajtuk. Úgy viselkednek majd, ahogy azelőtt, engedelmeskednek minden parancsnak. Ha kell, hazudnak, lopnak, megölnek bárkit, habozás nélkül szót fogadnak mindaddig, amíg a parancsot megelőzi a megfelelő kódmondat.
- De ezek a zsoldos katonák anélkül is profi gyilkosok! - vetette közbe Klinger.
- Ez igaz, de a siker az ő feltétlen engedelmességükön múlik. Mint felbérelt katonák azért visszautasíthatnának bármilyen parancsot, ami ellenükre van. A mi programunknak engedelmeskedve viszont azt teszik, amit mondunk nekik.
- Van más előnye is - toldotta meg Salsbury, pedig tudta, hogy Dawson most hittérítő hangulatban van és utálja, ha hirtelen lelökik a szószékről. - A legfontosabb, hogy megparancsolhatjuk embereinknek, hogy öljenek, és utána kiradírozhatjuk a gyilkosság emlékét mind a tudatos én, mind a tudatalatti szintjén. Soha nem lesznek képesek ellenünk vallani, és átmennének bármilyen hazugságvizsgálaton.

Klinger neandervölgyi arca felderült egy kicsit. Tisztában volt az imént elhangzottak jelentőségével.
- Ha penthotalt vagy hipnózist alkalmaznánk, akkor se lehetne előhívni ezeket az emlékeket?
- A nátrium-penthotalt mint igazságszérumot túlbecsülték - válaszolt Salsbury. A hipnózist ki lehetne próbálni a zsoldosokon, de úgysem emlékeznének semmire. Ha ugyanis egyszer azt mondjuk nekik: felejtsétek; el az egész történetet, akkor ezt meg is teázik - ez olyan biztos, mint az, hogy egy számítógép sem emlékszik olyan adatokra, amit kitörültek a memóriájából.

Klinger felhajtotta második konyakját is, és visszatért az italos kocsihoz. Ezúttal már csak ásványvízzel töltötte meg a poharát, és néhány jégkockát pottyantott bele.

Salsbury aggódva figyelte. Ha ma este nem gondolkodunk tiszta fejjel - gondolta - az végzetes lehet.
- És ha meglesz ez a tizenkét robot, mihez kezdünk velük? - kérdezte Klinger Dawsontól.

Dawson hamar kész volt a válasszal, mivel az utóbbi három hónapot azzal töltötte, hogy ezen gondolkodott.
- Bármit megtehetünk velük. Bármit a világon! De első lépésnek azt gondoltam, hogy telítenénk a droggal Kuvait ivóvízkészletét. Aztán elárasztanánk a médiákat gondosan megszerkesztett, az érzékeny arab lelkületet is figyelembe vevő szubliminális reklámokkal, s

egy hónapon belül az ellenőrzésünk alá vonhatnánk az egész országot, anélkül, hogy bárki - beleértve a kormányt is tudná, mit csináltunk.
- Első lépésként elfoglalni egy egész országot?! - kérdezte döbbenten Klinger.
Dawson újra felvette a prédikátorstílust, és gesztikulálva ide-oda járkált Salsbury és a tábornok között.
- Kuvait népessége kevesebb, mint nyolcszázezer. Ennék túlnyomó része a városok környékére koncentrálódik, elsősorban a fővárosra és Hawaiira. A kormány összes tagja és gyakorlatilag minden vagyonos polgár a főváros központjában lakik. Az a maréknyi szuper gazdag család, amely a sivatagi területeken él, a városokból hozatja a vizet, teherautókon. Röviden: mindenkit, aki számít, az irányításunk alá vonhatunk, s ezzel kezünkbe kerül a világ olajkészletének húsz százaléka! Kuvait válna további akcióink kiindulópontjává, Szaúd-Arábia, Irak és a többi közel-keleti olajexportáló ország felé.
- Szétzúzhatjuk az OPEC-kartellt! - állt rá Klinger is erre a hullámhosszra.
- Vagy megerősíthetjük - bölcselkedett Dawson. - Attól függően, hogy miként ingadozik az olajrészvények ára. De befolyásolhatja az egész tőzsdét is. Mivel minden változásról jó előre tudnánk, egy éven belül szerényen számolva másfél milliárd dollárt tudnánk kiszippantani a közel-keleti országokból, át a liechtensteini számlára. Nem több mint öt vagy hat év alatt miénk lenne minden, szó szerint minden!
- Ez... ez elég őrülten hangzik... - mondta Klinger, s zavartan köszörülte a torkát.
- Őrülten?! - vonta fel a szemöldökét Dawson.
- Úgy értem, hihetetlenül, képtelenül. - javított a tábornok, látva, hogy Dawson nyugtalan a véleménye miatt.
- Volt idő, amikor a levegőnél nehezebb tárgyak repülése tűnt lehetetlennek - példálózott Salsbury. - És 1961-ben, amikor Kennedy elindította az Apolló űrprogramot, kevés amerikai hitte el, hogy az ember valaha is sétálni fog a Holdon.
Egymásra néztek.
Tökéletes csend ült a szobára.
A csónakdokk cölöpjeit gyengéden körülnyaldosó apró hullámmozgások neszéi most fölerősödtek, már-már morajlásnak hatottak. Salsbury számára olyan volt ez a hang, mintha a saját lázas agyában keletkezne.
- Ernst! Segítesz nekünk megszerezni azokat a mágnesszalagokat? - kérdezte végül Dawson.
Klinger Dawsonra nézett egy hosszú pillanatig, aztán Salsburyre. Borzongás szaladt végig Ogdenen, s nem tudta eldönteni, vajon a félelemtől vagy az örömtől.
- Segítek - válaszolt a tábornok.
Ogden felsóhajtott.
- Pezsgőt? - kérdezte Dawson. - Azt hiszem, koccintanunk kell egymásra és a tervre.
Tizenöt perccel később, miután egy szolga behozott egy palack behűtött Moét et Chandon-t és ők ittak a sikerre, Klinger Dawsonra mosolygott.
- Mi történt volna, ha megrémülök ettől az egésztől, vagy esetleg úgy ítélem meg, hogy nem tudom elintézni azt, amire kérsz?
- Ismerlek jól, Ernst. Talán jobban, mint gondolnád. Meg lennék lepve, ha valamit nem tudnál elintézni.
- De ha mondjuk bármilyen oknál fogva megmakacsoltam volna magam. Ha nem mentem volna bele.
Dawson élvezettel forgatta meg a pezsgőt a nyelve alatt.
- Akkor nem hagytad volna el élve ezt a birtokot, Ernst - mondta. - Valami baleset ért volna.
- Amit már egy héttel ezelőtt elrendeztél?

- Valahogy úgy.
- Tudtam, hogy nem fogsz csalódást okozni.
- Fegyverrel jöttél? - kérdezte Dawson.
- Egy 32-es automatával.
- Hol van?
- Ragtapasszal a hátamra erősítettem.
- Gyakoroltad az előkapását?
- Nagyon rövid idő alatt kézbe kapom. Dawson helyeselve biccentett.
- És engem, mint élő pajzsot használtál volna, hogy elhagyhasd a birtokot.
- Megkíséreltem volna.

Nevettek és szinte szeretettel méregették egymást. El voltak bűvölve Önmaguktól.

Krisztusom, nézte őket Salsbury. És idegesen felhajtotta a pezsgőjét.

5.

1977. augusztus 19. péntek

Paul és Mark keresztbe vetett lábakkal, egymás mellett ültek a harmattól nedves fűben. Lélegzetelállító, romlatlan táj vette őket körül. A tisztást sűrű, mélyzöld őserdő övezte. Jobb kéz felől szűk völgy nyílt a tisztásról, és vagy kétmérföldnyire úgy feküdt Black River városa a háborítatlan tájban, mint valami hatalmas taplógomba. A Big Union fűrésztelepet még éppen hogy látni lehetett, hárommérföldnyire a város túlsó végétől. Ebből a távolságból nem látszott malomnak, inkább olyan volt, mint egy bástyákkal és tornyokkal megerősített kastély. Kék égbolt és gyorsan rohanó felhők - a kép akár egy bibliai témájú filmből is származhatott volna.

De apa és fia most nem a tájban gyönyörködött. Minden figyelmüket egy kis vörösesbarna mókus kötötte le.

Az elmúlt napokban többször raktak ki élelmet a mókusnak - földimogyorót és alma szeletkéket - remélve, hogy az megbarátkozik velük. A mókus napról-napra közelebb merészkedett az ételhez, s előző nap már néhányszor bele is harapott, azután ijedten eliramodott.

Most éppen kiugrott a fák közül. Három-négy gyors, de mégis óvatos lépést tett meg egyszerre, újra meg újra megállt, s a két emberre tekintett. Végre elért az élelemhez, apró mancsaiba kaparintott egy almát, és enni kezdett.

- Le se veszi a szemét rólunk! - súgta Mark.

Amíg a fiú beszélt, a mókus mozdulatlanná dermedt. Előző nap Paul azt mondta, hogy ha a mókus bátrabban viselkedne a tegnapihoz képest, talán suttoghatnak, hiszen ahhoz, hogy megszelídítsék az állatot, hozzá kell szoknia a hangjukhoz is.

- Kérlek, ne félj! - rebegte Mark. Apja megígérte neki, hazaviheti a mókust, ha az már kellőképpen megszelídült.
- Légy szíves, ne fuss el...! - könyörgött a gyerek.

De a mókus még nem bízott bennük; eldobta a szelet almát, és beugrott az erdőbe. Csak a juharfák felső ágainak mozgása jelezte; merre jár.

Mark felugrott.

- A fenébe! Nem bántottunk volna, te buta mókus!
- Nyugi! - paskolt rá Paul. Felállt és kinyújtotta elzsibbadt izmait. - Holnap újra visszajön.
- Soha nem fog bízni bennünk!

- Dehogynem. Apránként.
- Sose szelídítjük meg.
- Apránként! - ismételte Paul. - Egy hét alatt nem tud megváltozni. Türelmesnek kell lenned!
- Hát... az nekem nem nagyon megy...
- Tudom. Majd megtanulod.
- Apránként?
- Pontosan! - mosolygott Paul. Lehajolt, összeszedte az almaszeleteket meg a mogyorót, és egy műanyag szatyorba dobta.
- Apa! - szólalt meg Mark. - Lehet, hogy haragszik ránk, mert mindig elvisszük az élelmet, mikor elmegyünk.
- Lehetséges, de ha hagyjuk rászokni, hogy akkor egyen, mikor nem vagyunk itt, mindent elrontunk.

Elindultak a rét túlsó végén lévő táborhely felé. Paul úgy érezte, az öt érzékszerve eltelik a meleg nyári szellővel, a fehér százszorszépek látványával, a föld, a vadvirágok és fű illatával, a levelek susogásával, a madarak trillájával. Az erdő fölött egy sólyom lebegett. Élesen kiáltott, mintha azt hirdetné büszkén: övé az egész vadregényes táj.

Itt volt az ideje, hogy leruccanjanak a városba, feltölteni élelmiszerkészletüket, de Paulnak nem akaródzott elhagyni a hegyeket. Még a kis Black River is túl civilizált helynek tűnt az erdő békessége után. Persze, ott volt Jenny. S ez mindjárt vonzóbbá tette a várost.

Ahogy a tábor közelébe értek, Mark előrerohant. A tágas sátrat néhány erdei fenyő és hatalmasra nőtt bürök árnyékában állították fel. Mark félrehajtotta a sárga ponyvát és benézett. Aztán megfordult és tölcsért formálva a kezével, kiáltozni kezdett.
- Rya! Rya, gyere elő!
- Itt vagyok! - lépett elő a sátor mögül.

Paul nem akart hinni a szemének: egy fiatal mókus ült a kislány kezében, mancsaival Rya kordbársony dzsekijébe kapaszkodva. Egy almacikket rágcsált, Rya pedig gyengéden becézgette.
- Hogy csináltad? - kérdezte elképedve az apja.
- Csokival.
- Csokival???

A kislány elmosolyodott.
- Először ugyanazzal a módszerrel próbáltam odacsalogatni, ahogy te és Mark. Aztán rájöttem, hogy egy mókus valószínűleg magától is tud almát meg mogyorót szerezni. De csokoládét például nem! Gondoltam, a szaga ellenállhatatlan lesz - és az is volt! Már szerda óta a kezemből eszik, de nem akartam szólni addig, amíg nem voltam egész biztos benne, hogy teljesen legyőzte az emberek iránti félelmét.
- De most nem is csokit eszik!
- Megártana neki, ha túl sok édességet enne.
- A mókus felemelte a fejét, és incselkedve Paulra nézett. Aztán tovább rágcsálta az almát.
- Tetszik, Mark? - fordult a lány öccse felé.

A kisfiú szeme sarkában könnyek gyülekeztek. Ügy akar egy saját mókust! De tudta, hogy nem vihetnek háza két állatot. Alsó ajka megremegett, ám eltökélte, azért sem sír.

Rya gyorsan kapcsolt.
- Nos, Mark? Tetszik? Remélem, hogy igen! Igazán nem volt egyszerű megszereznem neked.

Te kis angyal, gondolta Paul.
- Nekem...? - nyelte vissza Mark a könnyeit.
- Hát persze!

- Úgy érted, hogy... nekem adod?
- Ki másnak? - kérdezte a kislány színlelt meglepetéssel.
- Azt hittem, a tiéd.
- Egy mókus inkább egy fiúnak való - jelentette ki Rya. Letette a földre az állatot, és leguggolt mellé. Édességet halászott elő a zsebéből. - Gyere ide, Mark. Meg kell őt etetned csokival, ha igazán össze akarsz barátkozni vele.

A mókus kikapta az édességet Mark kezéből, és szemmel látható élvezettel majszolni kezdte.. A kisfiú arca ragyogott a boldogságtól, ahogy az állat hosszú farkát simogatta. Mikor elfogyott a csokoládé, a mókus először Márk, aztán Rya felé szimatolt; s mivel úgy látta, itt ma már nem lesz több finomság, kicsusszant kettejük közül, és a fák felé iramodott.
- Ne izgulj! - nyugtatta Rya az öccsét. - Holnap visszajön, mert tudja, hogy van még csokink a számára.
- Ha megszelídítjük, levihetem őt a városba a jövő héten? - kérdezte Mark mohón.
- Meglátjuk. - pillantott az órájára Paul. - Viszont ha a mai napot Black Riverben akarjuk tölteni, iparkodnunk kell!

A kombi félmérföldnyire parkolt, egy gazzal benőtt földút végén, melyet általában vadászok használtak, a szezon idején.

Mark harsányan felkiáltott.
- Ki ér oda elsőnek a kocsihoz? - azzal nekiiramodott, végig a fák között kígyózó ösvényen, és pár másodperc múlva eltűnt.

Rya az apja melleit sétált.
- Nagyon szép dolog volt, amit tettél - mondta Paul.

Rya úgy tett, mint aki nem érti.
- Hogy szereztem egy mókust Marknak? Jól szórakoztam vele.
- Nem Marknak szerezted.
- Dehogynem. Ki másnak szereztem volna?
- Magadnak. De mikor láttad, mit jelentene Marknak egy mókus, neki adtad.
- Te azt gondolod rólam, hogy én szent vagyok - grimaszolt a lány. - Pedig ha igazán akarnék egy mókust, nem adnám oda másnak, semmi pénzért.
- Nagy hazudós vagy! - simogatta meg Paul leánya fejét.
- Ó, ti apák! - méltatlankodott Rya, azzal előrefutott Mark nevét kiáltozva, s nemsokára ő is eltűnt a rododendron bokrok sűrűjében.

Mióta Annie meghalt, Paul sokkal több időt töltött a gyerekekkel, mint azelőtt. Nem csupán azért, mert egyedül nevelte őket. Azért is, mert a gyerekek a génjeikben hordozták az anyjukat, és Paul úgy érezte, rajtuk keresztül érintkezhet vele. Megtanulta, mennyire különböznek egymástól. Megtanulta, hogy mindkettőnek megvan a saját szemléletmódja, s különbözőek képességeik. És Paul tiszteletben tartotta a személyiségüket. Rya mindig többet akar majd tudni az életről, az emberekről és a játékszabályokról, mint Mark, mert kíváncsi, vágyik a tudásra. S bár Mark szerényebb képességekkel nézett szembe az élettel, őt se kellett félteni. Túlcsordult benne a lelkesedés, könnyen nevetett, tele volt optimizmussál. Mark olyan ember lesz, aki élete minden napját élvezni fogja. Paul biztos volt benne, hogy mindkét gyermek sok örömben részesíti még, sokszor lesz rá módja, hogy büszke legyen rájuk.

A csapás közepén elbizonytalanodva megállt, mintha egy láthatatlan akadályba ütközött volna. Ez az utolsó gondolat a meglepetés erejével érte. Mikor Annie-t elvesztette, úgy érezte, elvesztette mindazt, amiért érdemes volt élni. Fájó volt ráébrednie, hogy minden átmeneti és ideiglenes ezen a világon - még a legmélyebb emberi kapcsolatok is. Az utóbbi három és fél évben egy hang valahol az agya hátsó zugaiban folyton azt súgta neki, hogy

készüljön fel a halálra, számítson rá, és ne hagyja, hogy Mark, Rya vagy bárki más elvesztése esetén összeroppanjon, ahogy az Annie halálakor majdnem bekövetkezett. De egészen mostanáig ez a hang csak tudat alatt létezett. Felszínre törése megrémisztette Pault. Hátborzongató előérzete támadt.

Valahol a fák koronája felett felsikoltott egy sólyom, s az erdő most sokkal sűrűbbnek, sötétebbnek, vadabbnak, már-már vészjóslónak tűnt.

Bolond vagy, gondolta Paul. Nem vagy te jövendőmondó! Pláne nem látnok. Végigsietett a kanyargós ösvényen, és alig várta, hogy utolérje Markot és Rya-t.

Délelőtt 11.45-kor Dr. Walter Troutman a rendelőjében ült a nagy mahagóni íróasztal mögött. Korai ebédjét fogyasztotta - két marhasültes szendvicset, egy narancsot, egy banánt, egy almát, egy pohár karamellás pudingot és több csésze jeges teát -, s közben egy orvosi lapot olvasgatott.

Mint az egyetlen orvos Black Riverben, azt tartotta kötelességének a környéken élő emberekkel szemben, hogy ne legyen alultáplált, hiszen csak így tudja ellátni munkakörét, akár egy nagyobb baleset vagy valami járvány idején is. Ezenfelül igyekezett lépést tartani az orvostudomány fejlődésével is, hogy a hozzá forduló embereknek a létező legmodernebb gyógymódot tudja nyújtani. Az a tisztelet, és szeretet, mellyel a város lakossága körülvette, jelezték, hogy é második törekvése is sikerrel járt. Ami az elsőt illeti, abban sem volt kevésbé eredményes, száznyolcvan centijére százhúsz kiló jutott.

Troutman így tréfálkozott, ha szóba hozták tekintélyes pocakját.

- Hájas? Én? Nem háj az, hanem elraktározott energia, amit bármikor megcsapolhatok, ha valami nagyobb baj történne, mondjuk egy baleset a fűrésztelepen.

A doki egyébként harmincéves korában hagyta abba a diétázást és a pszichoterápiát, miután mindkettőt teljesen reménytelennek ítélte. Ugyanabban az évben történt, hogy csinos fizetést ajánlottak neki a Big Union Szállító-társaságtól, így hát Black Riverbe utazott. Immár húsz éve kényeztette magát édességgel, tésztával és öt kiadós napi étkezéssel. Úgy érezte, az élet számára több élvezetet nyújt, mint bárkinek az ismerősei közül.

Épp a második marhasültes szendvicsbe harapott volna bele, amikor megszólalt a telefon.

- Halló?
- Dr. Troutman?
- Igen.

A hang a vonal másik végén hűvös volt és éles.

- Én vagyok a kulcs, Dr. Troutman.
- Én vágyok a zár - mondta Troutman habozás nélkül. - Egyedül van a házban?
- Igen.
- Hol van Miss MacDonald, a nővér?
- Nem tudom. Feltételezem otthon.
- Hányra jön dolgozni?
- Fél órával rendelés kezdete előtt itt kell lennie.
- A rendelés pedig fél kettőkor kezdődik.
- Úgy van - mondta Troutman.
- Vár valaki mást egy óra előtt?
- Nem. Senkit.

Az idegen hallgatott égy másodpercig.

Troutman az asztali óra ketyegését figyelte. Rápillantott a szendvicsre, letört egy darabot, és villámgyorsan bekapta.

A férfi a vonal túloldalán újra megszólalt.
- Egy sor fontos kérdést fogok feltenni, doktor. És maga a legjobb képességei szerint válaszol rájuk.
- Persze, természetesen.
- Észlelt mostanában bármiféle járványt Black Riverben?
- Igen.
- Mifélét?
- Éjszakai hideglelést.
- Magyarázza el, mit ért ez alatt, doktor.
- Komoly hidegrázást, hideg verítéket, émelygést - és álmatlanságot.
- Mikor jelentették az első eseteket?
- Tizedikén, szerdán. Kilenc napja.
- Emlegetett valamelyik páciense rémálmokat?
- Mindegyikük azt mondta, hogy borzalmas álmok közepette ébrednek.
- Vissza tudtak emlékezni ezekre az álmokra?
- Nem. Egyikük sem.
- Milyen kezelést alkalmazott?
- Az elsőknek placebót adtam. De amikor szerda éjjel én is megtapasztaltam a hidegrázást, és csütörtökön egy csomó új esetet jelentettek, egy gyenge antibiotikumot írtam fel a betegeknek.
- Persze az sem használt.
- Egyáltalán nem.
- Átküldött valakit másik orvoshoz?
- Nem. A legközelebbi hatvanmérföldnyire lakik, és már jócskán elmúlt hetven. De kértem, hogy az állami egészségügyi szervek vizsgálják ki az ügyet.
Az idegen elhallgatott egy pillanatra.
- Tette mindezt egy elég enyhe lefolyású influenzajárvány miatt? - kérdezte aztán.
- Enyhének enyhe volt - mondta Troutman -, de kifejezetten szokatlan. Nem kísérte láz. Nem tapasztaltam duzzadt mandulákat. Enyhe volt, de mégis. Huszonnégy órán belül elterjedt a városban és a malom környékén. Mindenki elkapta. Persze kíváncsi lennék, hogy egyáltalán influenza volt-e, nem inkább valami mérgezés.
- Mérgezés?
- Igen. Közönséges étel- vagy vízmérgezés.
- Mikor lépett érintkezésbe az egészségügyi hatóságokkal?
- Tizenkettedikén, pénteken, késő délután.
- És küldtek embert?
- Csak hétfőn.
- Tartott akkor még a járvány?
- Nem - mondta Troutman. - Szombaton éjjel mindenki ismételten megtapasztalta a hidegrázást, a hideg verítéket és az émelygést. De vasárnap éjjel már senki nem volt beteg. Bármi volt az, elmúlt, ahogy jött.
- Az Egészségügyi Hivatal mégis lefolytatta a vizsgálatot?
- Ó, hogyne - csúszott hátra a székén Troutman, s közben az asztalon heverő finomságokkal szemezett. - Dr. Evans, az egyik fiatal helyszínelőjük az egész hétfői napot és a kedd nagy részét azzal töltötte, hogy kikérdezte az embereket, és vizsgálatokat végzett.
- Vizsgálatokat? - Úgy érti, hogy étellel és a vízzel,
- Igen. Vér- és vizeletmintákat is vett.

- Vett vízmintát a víztárolóból?
- Igen. Megtöltött vágy húsz fiolát, meg palackot.
- Leadta már a jelentést?
- Igen - nyalta meg a szája szélét Troutman. - Tegnap este felhívott, hogy közölje a tesztek eredményét.
- Gondolom nem talált semmit.
- Úgy van! Az összes vizsgálat negatív volt.
- Van valami egyéb elképzelése? - kérdezte az idegen, az aggodalom bizonyos nyomaival a hangjában.

Ez nyugtalanította Troutmant. A kulcsnak nem lenne szabad aggódnia! A kulcs mindenre tudja a választ.

- Dr. Evans azt gondolja, hogy egy ritkán előforduló, tömegpszichózison alapuló betegségen estünk át.
- Egyfajta hisztérián?
- Igen. Pontosan.
- Akkor nem tett javaslatokat?
- Semmit, amiről tudnék.
- Megszüntette a vizsgálatot?
- Azt állította.

Az idegen alig hallhatóan felsóhajtott.

- Doktor, korábban azt mondta, a városban mindenkin tapasztalta az éjszakai hidegrázást. Jelképesen értette ezt, vagy szó szerint.
- Jelképesen - mondta Troutman. - Voltak kivételek. Talán húsz gyérek, mind nyolc év alatti. És két felnőtt. Sam Edison és lánya, Jenny.
- Övék a vegyesbolt, ugye?
- Igen.
- Egyáltalán nem észlelték ezt a tünetet?
- Nem; egyáltalán nem.
- Rá van kapcsolva a házuk a városi vízvezeték-hálózatra?
- Mint mindenkié a városban.
- Rendben van. És mi a helyzet a favágókkal, akik a fűrésztelepen túli erdőben dolgoznak? Néhányuk jóformán ott is lakik. Ők is megkapták a kórt?
- Igen. Ez Dr. Evanst is érdekelte - válaszolta Troutman. - Ki is kérdezte mindegyiküket.
- Nincs több kérdésem, Dr. Troutman - mondta az idegen. - De van néhány utasításom a maga számára. Mikor leteszi a kagylót, azon nyomban ki fogja törölni az agyából beszélgetésünknek még az emlékét is. Érti?
- Igen. Tökéletesen.
- Minden köztünk elhangzott szót elfelejt. Tudatos és tudatalatti szinten is kiradírozza ezt az emléket előhívhatatlanul. Érti?

Troutman komoran bólintott.

- Igen.
- Mikor leteszi a kagylót, csak arra emlékszik majd, hogy csengett a telefon - és hogy téves kapcsolás volt. Ez is világos?
- Téves kapcsolás. Világos.
- Nagyon jó. Tegye le, doktor.

Szamárság, gondolta egy kicsit ingerülten Troutman, miközben lerakta a kagylót. Ha az emberek odafigyelnének arra, amit csinálnak, nem lenne annyi téves tárcsázás és sók más

tévedés, ami az életüket tarkítja. Hány csúnyán megégett vagy elvágott kezű beteget kezelt már, akik csak azért sebesültek meg, mert figyelmetlenek-voltak! Százakat, ezreket. Most meg - ha csak fél percre is - megbénítják az orvos telefonvonalát azzal, hogy félretárcsáznak. Ebből akár komoly baj is származhat.

Megrázta a fejét és egy kicsit elkedvetlenedett ettől az állampolgári ostobaságtól. Aztán megragadta a marhasültes szendvicset, és egy hatalmasat harapott bele.

11.45 volt, mikor-Paul Annendale belépett Sam Edison első emeleti, közvetlenül a vegyesbolt felett elhelyezkedő dolgozószobájába.

- Kedves Edison úr! Megengedi, hogy elvigyem a lányát ebédelni?

Sam a könyvespolc előtt állt, s termetes kötetet lapozgatott.

- Ülj le - mondta anélkül, hogy felnézett volna -, Edison úr egy percen belül időt szakít rád.

A helyiség inkább könyvtárhoz hasonlított, mint egyszerű dolgozószobához. A szoba közepén, szemben az egyetlen ablakkal, két elnyűtt fotel terpeszkedett, a hozzáillő lábzsámolyokkal. A fotelek között egy négyszögletes asztalka bújt meg, a fényt pedig két, sárga ernyős állólámpa szolgáltatta. Pipa kandikált ki a terjedelmes hamutartóból. A levegő megtelt Sam dohányának átható illatával. A mennyezetig érő polcokon könyvek ezrei és. pszichológiai folyóiratok bekötött példányai sorakoztak.

Paul leült és felrakta a lábát az egyik zsámolyra. . Nem tudta, mi a címe annak a kötetnek, amit a másik férfi a kezében tart, de azt igen, hogy az itt található könyvek kilencven százaléka. Hitlerrel, a nácizmussal és minden olyasmivel foglalkozott, ami, ha csak távolról is, összefüggésben állt ezzel a filozófiai, politikai rémálommal. Sam már harminc éve érdeklődött a téma iránt.

1945 áprilisában, mint egy amerikai hírszerző egység tagját, Edisont Berlinbe vezényelték, huszonnégy órával az első szövetséges csapatok érkezése után. A pusztítás mértéke mélyen megrázta. A pusztulást nemcsak a szövetséges bombázók, ágyúk és tankok okozták. A károk nagy része a Führer perzseld-fel-a-földet politikájának volt köszönhető. A háború utolsó napjaiban ez az őrült ugyanis elrendelte, Németországnak kopár pusztasággá kell változnia, s egyetlen ház sem maradhat épen, nehogy a győztesek bármi értéket meg tudjanak szerezni. Samnek az volt az érzése, hogy a letarolt utcákon kószáló németek nemcsak a háború, hanem egy kollektív nemzeti öngyilkosság túlélői is.

1945 májusában áthelyezték egy olyan egységhez, mely a náci haláltáborokról gyűjtött adatokat. Mikor a holocaust egész története ismertté vált, és kiderült, hogy férfiak, nők és gyerekek millióit küldték gázkamrába, ezreket és ezreket lőttek tarkón, s temettek el jeltelen sírokba, Sam Edison - egy fiatal férfi az Isten háta mögötti Maine-ből egyszerűen képtelen volt magyarázatot találni ezekre a dermesztő rémségekre. Miért kötelezte el magát olyan sok értelmes ember is, hogy közreműködjön egy nyilvánvalóan elmebajos személy és egy maroknyi őrült talpnyaló agyrémeinek megvalósításában? Miért szégyenítette meg magát a világ egyik legképzettebb hadserege azzal, hogy az SS gyilkosait védelmezte? Miért hagyta magát több millió ember szinte minden[1] ellenállás nélkül koncentrációs táborokba hurcolni- Vajon mit tudott Adolf Hitler a tömegpszichózisról - tette fel magának a kérdést.

Samet 1945 októberében helyeznék vissza az Államokba. Még abban a hónapban le is szerelt, s rögtön elkezdte mai nagy könyvtára alapjainak lerakását. Mindent elolvasott, amit Hitlerről, a nácizmusról talált. A különböző értelmezések, érvek csak részigazságokat nyújtottak számára. Átfogó magyarázatra nem talált. Kiterjesztette hát kutatásait általában a diktatúrákra, a militarizmusra, a harcjátékokra, háborús stratégiára, olvasott a német történelemről, filozófiáról, s gyűjtötte a könyveket a fanatizmusról, rasszizmusról, paranoiáról, tömegpszichózisról, magatartás-módosításról is. Már nem is Hitler érdekelte igazán. Az a

bizonyosság hajtotta, hogy a német emberek egy cseppet sem különböznek például a Maine-ben élőktől, akik ugyanolyan körülmények között ugyancsak képesek lennének hasonló rémségekre.

Sam hirtelen összecsapta könyvét, visszatette a polcra.

- A fenébe! Pedig tudom, hogy itt vannak valahol.
- Mit keresel? - kérdezte Paul.

Sam félrehajtott fejjel böngészgette a könyvek címeit.

- Egy szociológus jött a városba. Kutatásokat végez." Van tőle néhány cikkem, de az istennek sem találom őket.
- Szociológus? Mi után kutat?
- Nem tudom pontosan. Kora reggel bejött a boltba. Ahogy mondta, egyenesen Washingtonból érkezett, hogy tanulmányt készítsen Black Riverről. Kivett egy szobát Pauline Vickernél, és három hétig, vagy még tovább ott. lakik majd. Szerinte Black River különleges hely.
- Milyen szempontból?
- Először is, ez egy virágzó ipari kisváros, egy olyan időszakban, amikor a hasonló városkák romlásnak indultak, vagy teljesen eltűntek. S mivel földrajzilag elszigeteltek vagyunk, itt könnyebben elemezheti a televízió társadalmi hatásait. Volt legalább fél tucat jó érve, hogy miért is vagyunk neki fontosak, de azt hiszem, a legfontosabb okot elhallgatta, bármit is akar bebizonyítani, vágyj cáfolni. - Levett egy újabb könyvet a polcról, kinyitotta a tartalomjegyzéknél, majd szinte azonnal becsukta és visszatette a helyére.
- Bemutatkozott?
- Albert Deighton a neve. Nem csengett ismerősnek. Az arcát viszont mintha már láttam volna. Alázatos vonások, vékony ajkak, magas homlok. Teleszkóplencse vastagságú szemüveget viselt, úgy néz ki, mintha ki akarna ugrani a szeme a helyéről. Biztos, hogy láttam már a fényképét néhányszor könyvekben vagy magazinokban, az általa írt cikkek mellett. - Felsóhajtott és elfordult a könyvespolctól, most első ízben, mióta Paul bejött a szobába. Egyik kezével fehér szakállát simogatta. - Lehet, hogy az egész napomat itt töltöm a könyveit keresgélve. És te most arra akarsz kérni, hogy vegyem át lent a boltot, hogy elvihesd a lányomat ebédelni az elegáns és egyedülálló Ultman Caféba!

Paul felnevetett.

- Jenny azt mondta, nincs már influenzás beteg a városban. Úgyhogy legrosszabb esetben is csak ételmérgezést kaphatunk.
- Mi van a srácokkal?
- Mark a délutánt Bob Thorp fiával tölti. Meghívták ebédre, szóval lesz ideje Emma körül legyeskedni.
- Még mindig bele van esve, ugye?
- Azt hiszem, bár ő sose vallaná be.

Sam arcán mosoly suhant át.

- És Rya?
- Emma őt is hívta, de ő inkább itt maradna, ha te se bánod?
- Hogy én? Ne légy ostoba.
- Fogd be őt is ebéd után! Feljöhetne ide, és áttúrhatná ezeket a könyveket, míg rá nem bukkan Deighton nevére egy tartalomjegyzékben.
- Elég egyhangú elfoglaltság volna egy életerős kislánynak...
- Rya nem unatkozna - állította Paul. - Ez pont neki való! Szereti a könyveket. - és boldog volna, ha szívességet tehetne neked.

- Talán megkérem rá - vonta meg a vállát Sam. - Szeretném már elolvasni, miket írt ez a Deighton. Tudni akarom, mivel foglalkozott mostanáig. Tudod, milyen betegesen kíváncsi vagyok.

Az Ultman Café a város terének délnyugati sarkán állt, két hatalmas tölgy árnyékában. Az étterem, a maga mintegy huszonöt méternyi hosszúságával, alumínium és üveg szerkezetével leginkább egy ódivatú vasúti kocsira emlékeztetett. Keskeny ablak futott végig a helyiség két oldalán, egészen az előtérig, s ettől is vonatszerű volt.

Bent kék műanyaggal kárpitozott boxok sorakoztak a falak mentén. A boxokat folyosó választotta el a pulttól, mely végigfutott az étterem teljes hosszúságában.

Ogden Salsbury egy sarokboxban ült. A második csésze kávéját iszogatta és a vendégeket figyelte. Délután kettőre már elült az ebédidőben szokásos rohangálás. Az étterem szinte kihalt volt. Az ajtóhoz közel eső boxban egy idősebb pár eszegette marhasültjét és sült krumpliját, közben a heti újságot lapozgatták és halkan a politikáról vitatkoztak. Bob Thorp, a rendőrfőnök éppen befejezte az ebédjét a pultnál, és Bess-szel, az őszülő hajú pincérnővel tréfálkozott. A helyiség túlsó végében egy másik sarokboxban Jenny Edison ült egy jóvágású, a harmincas évei végén járó férfival. Salsbury őt nem ismerte, de feltételezte, hogy a fűrészmalomban vagy a fakitermelőknél dolgozik.

Az öt vendég közül Salsburyt Jenny érdekelte a legjobban. Pár órával azelőtt, mikor Troutman doktorral beszélt, értesült arról, hogy sem Jenny, sem az apja nem panaszkodtak hidegrázásra. Az, hogy ezzel néhány gyerek is így volt, nem zavarta. A tudatalatti üzenetek hatása ugyanis részben az alany beszédkészségétől és olvasási képességétől függ - és Salsbury számított rá, hogy néhány gyerekre hatástalan lesz. De Sam és Jenny felnőttek voltak. Nekik nem lett volna szabad kivételeknek lenniük.

Lehetséges, hogy nem jutott él hozzájuk a szer. Tán nem fogyasztottak vizet a városi hálózatból? Nem főztek vele? Jégkockát sem készítettek? Ennek csekély a valószínűsége, gondolta Ogden. Nagyon csekély. Előzőleg, mielőtt a szert Black Riverbe hozták volna, megfertőztek egy sor terméket a kisvárost ellátó élelmiszer nagykereskedőnél. Szóval, nehéz elhinni, hogy azok ketten véletlenül mindig elkerülnek minden fertőzött ételt.

Volt egy másik lehetőség. Elképzelhető - bár ez is valószínűtlen -, hogy Edisonék fogyasztottak a szerből, de nem kerültek kapcsolatba a Black River-i kísérlethez oly nagy gonddal megtervezett, a tudatalattit megcélzó programmal, amely az utolsó hét napban átitatta az írott és az elektronikus sajtót.

Salsbury majdnem biztos volt benne, hogy egyik magyarázat sem helyénvaló. Másról lehet itt szó. Arra gondolt, hogy még a legjobb orvosság sem hat jótékonyan mindenkire, bármelyik szernél számítani lehet arra, még ha igen csekély százalékban is, hogy betegséget vagy halált okoz. Azon felül, úgyszólván minden szer esetében előfordul, hogy van egy-két ember, akikre egy orvosság - az anyagcsere-folyamatokban résztvevő enzimek hiánya és más ismeretlen tényezők miatt - csak minimálisan hat, vagy egyáltalán nem. A legvalószínűbb, hogy Jenny és Sam Edison is elfogyasztották a tudatalattijukat aktivizáló drogot, de az nem hatott úgy rájuk, ahogy a többiekre - következésképpen a szubliminális üzenetek sem érhettek el hozzájuk, mivel nem álltak készen a befogadásukra.

Legszívesebben mindkettőjükön elvégzett volna egy sor vizsgálatot és tesztet egy jól felszerelt klinikán, abban a reményben, hogy kideríthetí, mi telte őket ellenállóvá a szerrel szemben. De ez még várhat. A következő hetekben először azt kell megvizsgálnia és lejegyeznie, hogy milyen hatása volt a tudatalatti üzeneteknek a Black Riverben élő többi emberre.

Bár Salsburyt a vendégek közül leginkább Jenny érdekelte, tekintete mégis egyre többször siklott az étterem fiatalabbik pincérnőjére. Vékony, barna hajú, sötét szemű, kedves arcú lány volt, talán huszonöt éves. Hódító mosolya, mély torokhangja és mindenekelőtt a mozgása szexuális kihívásként hatott.

De Salsbury számára mindennél fontosabb volt, hogy a lány Miriamre, a feleségére emlékeztette, akitől már huszonöt éve elvált. Miriamnek is, a lánynak is apró, felfelé álló mellei voltak és gyönyörű, formás lábai. De a hangja is őt idézte, s úgy is mozgott, mint Miriam, olyan természetes bájjal, minden lépésnél öntudatlanul kígyózó csípőringással.

A lány felkeltette benne a nemi vágyat, de előhívta az öt évig tartó szörnyű házasság minden csalódásának emlékét is, a Miriam és mellékesen a többi nő iránt érzett, elfojtott gyűlöletet. Tudta, amint behatolna a lányba és mozogni kezdene, a Miriamhez való hasonlóság miatt erekciója rögtön véget is érne.

A lány hozta a számlát, felvillantva vakító mosolyát, ami egy kicsit fölényesnek tűnt Salsbury számára. Így hát megszólalt.

- Én vagyok a kulcs.

Ez indokolatlan kockázat volt. Hiszen ő tudta a legjobban, amíg nem biztos benne, hogy Edisonékon és pár gyereken kívül mindenki megfelelően programozott a városban, addig parancs-kód használatát le kell korlátoznia a telefonbeszélgetésekre vagy olyan szituációkra, amikor egyedül van az alannyal, és nem kell attól félnie, hogy félbeszakítják. Csak a megfigyelések es a személyes beszélgetések elemzése után három héttel állíthatná biztosan, hogy nincs rizikó a dologban. Azt egyáltalán nem bánta, hogy az abszolút hatalom tudat, teljesen megronthatja, ám megrettent, hogy túlságosan magabiztossá, elővigyázatlanná válhat. Azonnal felmérte a körülményeket. Eddig elég halkan beszéltek, kevés volt az esélye, hogy más is meghallja őket. Az ajtó melletti boxban üldögélő idős pár volt a legközelebb Salsburyhez, egy félteremnyi távolságra.

- Én vagyok a zár - felelte a lány.

A férfi megnyugodhatott. És nem állta meg, hogy ne próbálja ki hatalmát a lány felett.

- Beszélj továbbra is halkan.
- Igen, uram.
- Mi a neved?
- Alice.
- Hány éves vagy?
- Huszonhat.
- Csinos lány vagy.

A lány nem felelt.

- Mosolyogj rám Alice.

A lány elmosolyodott. A legkevésbé sem látszott meg-hökkentnek vagy kábultnak. Még óriási szemeiben se lehetett felfedezni a transz nyomait. Egyszerűen csak szót fogadott.

- Szép tested van.
- Köszönöm.
- Szereted a szexet?
- Igen.
- Nagyon szereted?
- Igén. Nagyon.
- Ha ágyban vagy egy férfival, van olyan, amit nem engedsz meg neki?
- Igen. A görög-pozitúrát.
- Nem engeded, hogy a fenekedbe tegyék?

A lány elpirult.
- Nem, azt nem szeretem.
- Ha akarnám, megkaphatnálak. A lány ránézett.
- Igazam van?
- Igen.
- Ha akarnám, megkaphatnálak most rögtön, itt az asztal tetején.
- Igen.
- Ha akarnám, a görög-pózt is csinálnád velem.
A lány először tétovázott, de végül azt mondta.
- Ezt akarja?
- Ha akarnám, csinálhatnám is. Engednéd nekem.
- Igen.
Most a férfin volt a sor, hogy elmosolyodjon. Körbenézett az étteremben. Senki nem figyelt rájuk.
- Férjnél vagy, Alice?
- Nem. Elváltam.
- Miért váltál el?
- Nem tudott állást szerezni.
- A férjed?
- Igen.
- Jó volt az ágyban?
- Nem nagyon.
Jobban hasonlított Miriamre, mint Salsbury gondolta.
Annyi év után még mindig a fülében csengtek a szavak, amiket Miriam akkor mondott, mikor elhagyta. - Te nem egyszerűen rossz vagy az ágyban, Ogden, Borzalmas vagy. És semmi remény nincs arra, hogy valaha megváltozz. De tudod, még együtt is tudnék élni ezzel, ha valahogy kárpótolnál. Ha lenne pénzed, ha mindent meg tudnék magamnak venni, akkor képes lennék együtt élni a te ügyefogyott szexualitásoddal. Mikor hozzád mentem, azt hittem, egy nagy csomó pénzt fogsz keresni. Hiszen az évfolyam legjobbja voltál a Harvardon! Mikor ledoktoráltál, mindenki szerződtetni akart. Hol tartanál már, ha lett volna egy kis ambíciód! Tudod mit, Ogden? Azt hiszem, a kutatásaidban is ugyanolyan fantáziátlan vagy, mint az ágyban. Soha nem fogod semmire vinni...
Ha csak eszébe jutott a nő, Salsbury reszketni és izzadni kezdett?
Alice még mindig mosolygott rá.
- Ne mosolyogj - szólt rá a férfi halkan. - Hagyd abba, nem szeretem.
A lány engedelmeskedett.
- Mi vagyok én, Alice?
- A kulcs.
- És mi vagy te?
- A zár.
- Akkor most, hogy kinyitottalak, meg fogsz tenni mindent, amit mondok. Ugye?
- Igen.
Salsbury három egydolláros bankjegyet vett elő a tárcájából és a számla tetejére helyezte.
- Most próbára teszlek, Alice. Meglátjuk, milyen szófogadó vagy..
A lány engedelmesen várakozott.
- Mikor elmész ettől az asztaltól, oda fogod vinni a pénzt és a blokkot a pénztárgéphez. Blokkolsz és kiveszed a borravalót, ami a három dollárból marad. Világos?

- Igen.
- Ezután a konyhába mész. Van még ott hátul valaki?
- Nincs. Randy elment a bankba.
- Randy Ultman?
- Igen.
- Akkor jó - mondta Salsbury. - Mikor kimész a konyhába, kézbe veszel egy húsvillát. Egy olyan nagy, kétágú villát. Van ilyen a konyhában?
- Igen. Több is.
- Felemelsz egy ilyen villát és keresztülszúrod vele a saját bal kezedet.

A lánynak a szeme se rebbent.

- Megértetted, Alice?
- Igen. Megértettem.
- Mikor elfordulsz ettől az asztaltól, elfelejtesz minden szót, ami köztünk elhangzott. Érted?
- Igen.
- És amikor keresztülszúrod a kezedet, arra fogsz gondolni, hogy ez egy baleset. Egy szokatlan baleset. Ugye, Alice?
- Persze. Egy baleset.
- Akkor most menj.

A lány megfordult és csípőjét kihívóan ringatva a pult végéhez sétált.

Mikor a pénztárgéphez ért és blokkolt, Salsbury kisiklott a boxból, és elindult az ajtó felé.

A lány köpenye zsebébe dobta a borravalót, becsukta a pénztárgép fiókját, és bement a konyhába.

A kijáratnál Salsbury megállt és bedobott egy negyeddollárost az újság automatába.

Bob Thorp hangosan felnevetett valami tréfán. A Bess nevű pincérnő úgy vihogott, mint egy csitri.

Salsbury levett egy Black River Bulletint az állványról, összehajtva a hóna alá csapta és benyitott az előtérbe. Átlépett a küszöbön, s lassan behúzta maga után az ajtót. Gyerünk, te kurva, gyerünk már...! Szíve vadul kalapált, és kis szédülést érzett.

Ekkor Alice felsikoltott.

Salsbury mosolyogva csukta be maga után az ajtót. Lement a lépcsőkön, és kelet felé sétált a Main Streeten.

Meleg, ragyogó idő volt.

Salsbury sosem érezte magát boldogabbnak.

Paul félretolta Bob Thorpot az ajtóból, s belépett a konyhába.

A fiatal pincérnő a két óriási fagyasztóláda között húzódó pultnál állt. Bal keze tenyérrel lefelé egy vágódeszkán. Jobbján egy negyven centiméter hosszú, kétágú villát szorongatott. A két gonoszul hegyes villafog teljesen átjárta a bal kezét, s elérte a vágódeszka fáját is. A világoskék uniformist vér foltozta be. Vér fénylett a vágódeszkán, s a pult szélén is. A lány sikoltozva, zihálva, levegő után kapkodott, és remegve próbálta kirántani a villát a sebből.

Paul a kővé dermedt Bob Thorphoz fordult,

- Küldjön el valakit Troutman dokiért.

Thorpnak nem kellet kétszer mondani.

Paul megfogta a lány jobb kezét.

- Eressze el a villát. Ha így rángatja, még nagyobb kárt tesz magában.

A lány felemelte a fejét, s mintha keresztülnézett volna a férfin. Arca krétafehér volt - nyilvánvalóan, sokkot kapott. Képtelen volt abbahagyni a sikoltozást, és valószínűleg azt sem érzékelte, hogy beszélnek hozzá.

Paulnak le kellett feszítenie a kezét a villa nyeléről.
- Ó, istenem... - suttogta mellette Jenny.
- Tartsd egy kicsit! - kérte Paul. - Ne engedd, hogy megint megkaparintsa a villát.
Jenny megmarkolta a lány jobb csuklóját.
- Azt hiszem, hányni fogok - mondta.
Érthető lett volna, ha megteszi. Az apró konyhából eszelősen hangzott a sikítás. Megdöbbentő látványt nyújtott a karcsú kéz a belőle kiálló villával. Mint valami rémálom. A levegő amúgy is nehéz volt a füstölt sonka, a marhahús, a sült hagyma és a zsír szagától - s ehhez jött a friss, fémillatú vér látványa.
A polcon összehajtogatott konyharuhák sorakoztak. Paul leemelt egyet közülük, és két hosszú csíkra szakította. Az egyiket félredobta. A másik csíkból és egy fakanálból érelszorítót készített a pincérnő bal kezére. A jobbjával körbecsavarta a fakanalat, bal kézzel pedig megfogta a villa nyelét.
- Gyere a másik oldalamra, és tartsd az érszorítót - mondta Jennynek.
Ahogy kiszabadult a jobb keze, a pincérnő megpróbálta megkaparintani a villát. Körmével végigszántotta Paul öklét.
Jenny átvette az érszorítót.
Paul lefelé nyomva a pincérnő sebesült kezét, egyetlen gyors, tiszta mozdulattal kirántotta a villát, mely jócskán bele volt fúródva a vágódeszkába. Alice térdei megcsuklottak. Paul eldobta a villát és elkapta az elvágódni készülő testet.
A lányt lefektették a földre.
- Szörnyű fájdalmai lehetnek - suttogta Jenny.
Ezek a szavak úgy látszik szétzúzták a sokkos állapotot. A pincérnő abbahagyta a sikoltozást, és sírni kezdett.
- Nem értem, hogyan csinálta - mondta Paul, miközben nyugtatgatta a nőt. - Maga hihetetlen erővel döfte át a kezét. Oda volt szegezve a vágódeszkához!
- Baleset - rázta a fejét nyöszörögve Alice. - Egy borzasztó... baleset...

6.

Tizennégy hónappal korábban

1976. június 10, csütörtök

A halott férfi a hátán feküdt, a kissé megdöntött, vérelvezető csatornákkal rovátkolt boncasztal közepén.
- Ki volt ő? - kérdezte Klinger.
- Leonardnak dolgozott. - válaszolta Salsbury.
A helyiséget csak két rejtett lámpa világította meg, ezek a boncasztal felett lógtak. Körös-körül számítógépek, konzolok, monitorok sorakoztak - apró jelzőizzók, oszcilloszkópok derengtek az árnyékban. Kilenc darab tévéképernyőt helyeztek el a falnál, négy másikat a mennyezetre függesztettek. Kékes-zöld fényt árasztottak.
A zöldes félhomályban a tetem inkább egy horrorfilm kellékéhez hasonlított, mintsem igazi hullához.
- Brian Kingman volt a neve - szólalt meg komolyan, már-már áhítatosan Dawson. - A közvetlen személyzetemhez tartozott.
- Mennyi ideig? - kérdezte Klinger.

- Öt évig.

A halott harminc év körülinek látszott, és nem is olyan régen még igen jó kondícióban lehetett. Miután a vérkeringés hét órája megszűnt, lassan hullafoltok ütöttek ki rajta; a vér a lábikrában, a combok hátsó felében, az ülepében és a hát alsó részében gyűlt össze. Ezeken a helyeken a hús bíborszínűvé vált és kissé felpuffadt. Az arc fehér volt, és mélyen barázdált. Kezei az oldala mellett hevertek, tenyere felfelé nézett, ujjai begörbültek.

- Nős volt? - kérdezte Klinger.

Dawson tagadólag megrázta a fejét.

- Család?
- A nagyszülei meghaltak. Testvérei nincsenek. Az anyja akkor halt meg, mikor ő született, az apja pedig tavaly vesztette életét egy autóbalesetnél.
- Nagynénik, nagybácsik?
- Nincsenek közeli hozzátartozói.
- Barátnők?
- Nem volt komoly, tartós kapcsolata - mondta Dawson. - Ezért választottuk őt. Senki nem fog időt és energiát fordítani arra, hogy keresse.

Klinger néhány percig fontolgatta a hallottakat. Aztán azt kérdezte.

- Ogden számított árra, hogy Kingman meghal a kísérlet során?
- Számoltunk vele, hogy ez is benne van a pakliban.
- Igaza volt - mosolygott fagyosán Klinger.

Volt valami a hanghordozásában, ami dühítette Salsburyt.

- Tudta jól, mi a kockázata annak, ha velünk tart - jegyezte meg nyersen.
- Természetesen tudtam - felelt Klinger.
- Akkor ne tegyen úgy, mintha Kingman halála teljesen az én hibám volna. A felelősség mindhármunké.
- Ogden! Ön félreértett engem - csóválta a fejét rosszallóan a tábornok. - Nem hiszem, hogy maga, Leonard és én bármiért is felelősek lennénk. Ez az ember egy gép volt, amely elromlott; Ez minden. Bármikor szerezhetünk egy másikat. Maga túl érzékeny, Ogden.
- Szegény fiú... - horgasztotta le Dawson a fejét. - Mindent megtett volna értem.
- Meg is tett. - Vágta rá a tábornok, s közben elgondolkodva nézte a testet..- Leonard, a házban dolgozó hét inas közül tudta valamelyik, hogy Kingman itt van?
- Titokban hoztuk ide.

A greenwichi háznak ezt a szárnyát tizenhárom hónapja pecsétekkel leválasztották a többi húsz szobától. Külön bejárattal szerelték fel, és kicseréltek minden zárat. A cselédeknek azt mondták, hogy ott a Futurex egyik alvállalata számára folytatnak veszélytelen kísérleteket, és elővigyázatosságból szükséges itt végezni a munkálatokat, hogy megvédjék a felfedezéseket az, ipari kémektől.

- Kíváncsi még a háznép arra, hogy mi folyik itt? - kérdezte Klinger.
- Nem - válaszolta Dawson. - Láthatták, az elmúlt évben nem történt semmi. A lezárt szárny elvesztette a misztikumát.
- Akkor azt hiszem, rizikó nélkül eltemethetjük King-mant a birtokon. De valójában mi történt? Hogyan halt meg?

Salsbury egy magas, fehér, támlátlan széken ült a boncasztal egyik végénél, cipősarkát a széklábösszekötőbe akasztva, és a hulla felett szólt át a másik kettőhöz.

- Február elején hoztuk ide Kingmant először. Abban a tudatban vetette magát alá a kísérletéknek, hogy azok igen fontos, üzleti lehetőségeket nyithatnak meg a Futurex előtt. Körülbelül negyven óra hosszat beszélgettem vele, s ezalatt megtudtam, hogy mit szeret ez a

férfi és mit nem, milyen sérelmei vannak, milyen vágyai és milyen gondolatok foglalkoztatják elsősorban. Ezt követően átvizsgáltam a beszélgetések jegyzőkönyvét, és kiválasztottam Kingman viselkedési módjai vagy elvei közül öt pontot. Ezeket akartam megváltoztatni egy sor tudatalatti üzenet segítségével.

Salsbury választása három egyszerűbb és két összetett vizsgálati pontra esett. Kingman megveszett a csokis cukorért, a csokoládés süteményért, egyáltalán a csokoládéért, bármilyen formában - és Salsbury azt akarta, hogy szinte belebetegedjen az első falatba, ami legközelebb a szájába kerül. A broccolit ki nem állhatta - de Salsbury azt akarta, hogy szeresse. Kingman betegesen félt a kutyáktól - a harmadik egyszerű vizsgálati pontot az képezte, hogy szeretetté kellett változtatni ezt a félelmet. A maradék két pont teljesítésének messze kisebb volt a valószínűsége. Salsburynek olyan tudatalatti parancsokat kellett terveznie, amelyek különösen mélyen lehatolnak Kingman lelkébe. Először is: Kingman ateista volt, s ezt a tényt Öt évig sikeresen elrejtette Dawson elől. Másodszor: rendkívül erős előítélettel viseltetett a feketék iránt. Átváltoztatni őt Istenszerető, imádkozó négerek-védelmezőjévé sokkal nehezebb volt, mint rávenni arra, hogy megutálja a csokoládét, amit úgy szeretett.

Április második felére Salsbury befejezte a szubliminális programot. Kingmant április tizenötödikén hozták vissza a greenwichi házba, hogy újabb kutatások alanya legyen. Még aznap megetették a tudatalattiját serkentő droggal. Persze nem tudott róla. Salsbury szigorú orvosi megfigyelésnek vetette alá, de nem talált semmit, ami átmeneti mérgezésre, szövetkárosodásra, netán, a vér kémiai összetételének megváltozására, észrevehető pszichológiai zavarokra, vagy bármilyen más, a szernek tulajdonítható káros mellékhatásra utalt volna.

Három nap elteltével, április tizenkilencedikén, még-mindig kitűnő egészségnek örvendett, Kingman részt vett egy kísérletben, melyről azt hitte, a vizuális érzékelést hivatott vizsgálni. A délután folyamait két filmet forgattak le neki, és a végén megkérdezték, hogy feleljen a látottakkal összefüggő, mintegy száz kérdésre. A válaszok lényegtelenek voltak, s Salsbury is csak azért jegyezte le őket, mert szokása volt, hogy minden papírt teleírt. A kísérletnek valójában csak egyetlen célja volt. Míg Kingman nézte a filmeket, tudtán kívül magába szívott háromórányi szubliminális üzenetet, melyet arra terveztek, hogy megváltoztassa a mit sem sejtő alany magatartását, előre meghatározott öt ponton.

A következő nap, április huszadika eseményei igazolták Salsbury drogjainak és programjainak eredményességét. A reggelinél Kingman megpróbált elfogyasztani egy csokoládés fánkot, de egy harapás után félretette, gyorsan elnézést kért, és a legközelebbi mellékhelyiségben kihányta. Az ebédnél négy adag vajas broccolit evett meg a sertésborda szeletéhez. Aznap délután Salsbury elvitte őt egy kis kirándulásra körbe a birtokon, és Kingman tizenöt percig játszott néhány őrzőkutyával. Vacsora után, mikor Ogden és Dawson arról kezdtek beszélni, hogy milyen erőfeszítésekre lenne szükség az iskolák faji alapon való szétválasztásához Északon, Kingman úgy viselkedett, mint egy elkötelezett liberális, aki buzgó védelmezője az egyenlő jognak. Végül pedig, lefekvés előtt elmondott egy imát.

Dawson most a hulla mellett állt és lelkesen magyarázott Klingernek.

- Azt látnod kellett volna; Ernst! Borzasztó lelkesítő volt! Ogden egy ateistát, egy lelket, aki arra volt ítélve, hogy a pokol tüzében égjen el, Jézus hűséges követőjévé változtatta. És mindezt egyetlen nap alatt.

Salsbury nyugtalanul mocorgott a székén. Nem véve tudomást Dawsonról, a tábornok szemébe nézett.

- Kingman április huszonnegyedikén hagyta el a birtokot - mondta. - Én azon nyomban nekiláttam, hogy összeállítsam a tudatalatti üzenetek utolsó sorozatát, azt, amiről már százszor is beszélgettünk, a programot, amely egy kódmondat elhangzása után totális és állandó ellenőrzést nyújt majd nekünk az alanyok agya fölött. Június ötödikén végeztem vele. Kingmant nyolcadikán hoztuk vissza, két nappal ezelőtt.
- Nem gyanakodott? - kérdezte Klinger. - Vagy nem volt kiborulva a sok. utazgatás miatt?
- Ellenkezőleg! - nyugtatta meg Dawson. - Boldog volt, hogy ilyen különleges küldetése van, még ha nem is értette egészen, mi is az. De az egészet a hozzá fűzött bizalom jeleként fogta fel. Azt hitte, ha mindig Ogden rendelkezésére áll, sokkal hamarabb előléptetik, mint máskülönben.

A tábornok úgy látszik beleunt az ácsorgásba, mert a legközelebbi számítógép-állványhoz sétált, maga felé fordított egy forgószéket, és leült. Alakját most szinte teljesen árnyék borította, csak jobb vállát és brutális arcának egy részét világította meg a zöldes fény, melyet egy tévéképernyő vetített rá.
- Oké. Szóval ötödikén végzett a programmal. Kingman nyolcadikán érkezett. Megint megetette a serkentővel...
- Nem! - vágott közbe Salsbury. - Ha egyszer már beadtuk a szert az alanynak, évekig nem kell újabb dózist a szervezetébe juttatni. Mikor Kingman megérkezett, azonnal elkezdtem a szubliminális programot. Két filmet forgattam le neki az este folyamán. Aznap éjjel nagyon rossz éjszakája volt. Felriadt, izzadt, reszketett, kábult volt és émelygett. Csak nehezen kapott levegőt. Az ágy mellé hányt.
- Láz? - kérdezte Klinger.
- Nem volt.
- Gondolja, hogy mindez a drog okozta késleltetett reakció lehetett? Ami másfél hónapot késett?
- Lehetséges - hagyta rá Salsbury, de nyilván nem hitte, hogy ez történt. Leszállt a székéről, az egyik sötét sarokban álló íróasztalhoz ment, és egy számítógép által kinyomtatott anyaggal tért vissza. - Ez Kingman alvásgörbéjének a diagramja, amit ma hajnali egy és három között rögzített a komputer. Az volt a válságos periódus. - Átadta a papírt Dawsonnak.
- Tegnap mutattam még két filmet Kingmannek, hogy kiegészítem a programot. És Kingman éjjel meghalt az ágyában.

A tábornok csatlakozott Dawsonhoz és Salsburyhez, s a boncasztalt megvilágító ovális fénykörben tanulmányozni kezdték a vagy kétméternyi számítógéppapírt.

Részösszegzés
Orvosi megfigyelő program
BK/OB REP 14
Felvétel ideje: 1976/6/10.
Nyomtatás ideje:1976/6/10.
Print

Óra	perc	mp	a műszer állása
0100	00	00	EEG-3. alvásszakasz
0100	01	00	EEG-3. alvásszakasz
0100	02	00	EEG-4. alvásszakasz
0100	03	00	EEG-4. alvásszakasz
0100	04	00	EEG-4. alvásszakasz

- Ráaggatott Kingmanre egy csomó masinát, míg aludt? - kérdezte Klinger Salsburytől.
- Az első néhány alkalomkor erre nem volt semmi okom. De idővel szükségessé vált a szoros megfigyelés, Kingman pedig hozzászokott a gépekhez, és meg tanult úgy aludni, hogy ne gabalyodjon bele a ráerősített drótokba.
- Nem egészen értem, mi áll itt... - mutatott a tábornok a papírra.
- Én sem - csatlakozott Dawson.

Salsbury elnyomott egy mosolyt. Hónapokkal ezelőtt eldöntötte, hogy magas fokú, különleges képzettségét használja védekezésül e két cápa ellen. Soha nem mulasztott el egyetlen lehetőséget sem, hogy tudását fitogtassa, és finoman a tudtukra hozta azt a tényt is, hogy ha megszabadulnának tőle a kísérletek befejeztével, egyikük sem tudna megbirkózni a felmerülő tudományos problémákkal.

Az adathalmaz néhány első sorára mutatott.
- Az alvás negyedik szakasza a legmélyebb. Ez általában az éjszaka korai stádiumában következik be. Ring-mán éjfélkor feküdt le és egy óra előtt húsz perccel aludt el. Ahogy itt is látható, huszonkét perccel később érte el a negyedik szakaszt.
- Miért fontos ez? - kérdezte Dawson.
- Az alvás szakaszai közül a negyedik szint hasonlít leginkább az ájuláshoz. - Igyekezett Salsbury a laikusok által is érthetően fogalmazni. - A másodpercenkénti rezgésszám igen alacsony, az elektroencefalogram csak néhány szabálytalan, hatalmas hullámot regisztrál. Testmozgás nincs. A negyedik szakaszban, miután a tudatos én gyakorlatilag kikapcsol, és minden érzékelő csatorna szorosan bezárul, a tudatalatti válik az agy uralkodó tényezőjévé. Csak a tudatos én alszik, a tudatalatti ezt sosem teszi. De mivel a negyedik alvásszakaszban nincs érzékelés, a tudatalatti nem tehet mást ez alatt, minthogy magában játszik. És Kingman tudatalattija most valami páratlan dolgot talált, amivel eljátszhat!
- A kulcs-zár programot, amit maga tegnap oltott bele. - fontoskodott a tábornok.
- Úgy van! - bólintott kegyesen Salsbury. - Nézzük tovább az anyagot.

0100	08	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	09	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	10	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	11	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM

- Az éjszaka folyamán kiemelkedünk, majd újra belezuhanunk a különböző alvásszakaszokba. Általában fokozatosan ereszkedünk mély álomba, és ugyanígy lépésenként is jövünk ki belőle, mindegyik szinten eltöltünk egy kis időt. Ebben az esetben azonban Kingman mély álomból egyenesen a felületes alvásig került - mintha valami nesz a hálószobájában megzavarta volna.
- És volt nesz? - kérdezte Dawson.
- Nem volt.
- Mit jelent ez a REM? - kérdezett Klinger is.
- Ez az alvás közben bekövetkező szemhéj alatti gyors szemmozgás rövidítése - válaszolt Salsbury. Ez a mozgás megbízhatóan jelzi, hogy az egyes alvásszakaszban Kingman álmodott.
- Álmodott? - kérdezte Dawson. - Miről?
- Ezt sajnos nincs módunkban megtudni.

A tábornok a borostáját vakargatta, mely akkor is felkéklett durva állán, ha frissen volt borotválva.

- És maga azt gondolja, az álmot az okozta, hogy a tudatalatti játszadozott a beültetett kulcs-zár programmal...
- Igen.
- És az álom a szubliminális üzenetekkel volt kapcsolatban.
- Igen. Nem tudok más értelmes magyarázatot adni. Valami, ami a kulcs-zár programmal van összefüggésben, sokkolta a tudatalattiját és belehajtotta az álomba.
- Valami rémálom lehetett?

Ennél a pontnál még csak egy egyszerű álom. De a következő két órában az alvásgörbéi egyre inkább szokatlanná, szeszélyessé, kiszámíthatatlanná váltak.

0100	12	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	13	00	EEG	alfahullámok
0100	14	00	EEG	alfahullámok

- Az alfahullámok azt mutatják, hogy Kingman itt két percre felébredt - magyarázta Salsbury.
- Persze nem teljesen. A szemei valószínűleg még csukva voltak. Az első alvásszint szélén lebegett.
- Az álom felébresztette őt - vélte Klinger.
- Valószínűleg.

0100	15	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	16	00	EEG-1.	alvásszakasz
0100	17	00	EEG-1.	alvásszakasz
0100	18	00	EEG-2.	alvásszakasz
0100	19	00	EEG-2.	alvásszakasz
0100	20	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	21	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	22	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	23	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	24	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	25	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	26	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	27	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	28	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	29	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	30	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM

- Mikor Kingman először zuhant mély álomba, nyolc percig maradt azon a szinten - haladt tovább a papíron. - Ezúttal csak hat percig tartott ez az állapot. Itt kezd érdekessé válni a görbe!

0100	31	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	32	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	33	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	34	00	EEG	alfahullámok
0100	35	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	36	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM

0100	37	00	EEG-2.	alvásszakasz
0100	38	00	EEG-2.	alvásszakasz
0100	39	00	EEG-2.	alvásszakasz
0100	40	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	41	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	42	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	43	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	44	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	45	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	46	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	47	00	EEG-3.	alvásszakasz
0100	48	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	49	00	EEG-4.	alvásszakasz
0100	50	00	EEG-4.	alvásszakasz
100	1	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM

- És ezt követően már csak három percig volt mély álomban - előzte meg Klinger Salsburyt. - Gyorsul a ciklusok váltakozása.
- De miért? - kérdezte Dawson. - Ernst lehet, hogy érti, de én nem.
- A mély alvás alatt történik valami a tudatalattijában - magyarázta Salsbury. - Valami olyan felkavaró, ami ezt az ugrást okozza az első alvásszintre, és álmodásra készteti. Ez a tudatalatti élmény, bármi is az, nagyon heves. Vagy ha nem az, akkor arról van szó, hogy King-man ellenálló képessége csökken. Talán mindkettő fennáll. Erre utal, hogy minden újabb alkalommal egyre rövidebb ideig tűri el a tudatalattiját érő „inzultust".
- Esetleg a negyedik alvásszinten fájdalmai vannak? - kérdezte Dawson.
- Erre a helyzetre nem illik ez a kifejezés. Inkább a szorongás, a félelem.

0100	52	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	53	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	54	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	55	00	EEG	alfahullámok
0100	56	00	EEG	alfahullámok
0100	57	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	58	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0100	59	00	EEG-2.	alvásszakasz/REM
0200	00	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	01	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	02	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	03	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	04	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	05	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	06	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	07	00	EEG-4.	alvásszakasz
0200	08	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM

- Ezúttal egy perc - adta jelét újra Klinger, milyen élénken érdekli a dolog.

- Innentől aztán rendkívül zavarosan viselkedik- folytatta Salsbury, úgy beszélve a hulláról, mintha az még élne. - A görbe egyre inkább szokatlanná, szeszélyessé válik. Két óra húsz perckor a harmadik szintre kerül vissza. Nézzük, mi történik ezután.

0200	21	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	22	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	23	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	24	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	25	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	26	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM

Klinger olyan arcot vágott, mintha maga előtt látná a történteket.
- Most még csak el sem érte a negyedik szintet, mielőtt újra visszatért az első szakaszba.
- Heves tudatalatti szorongás rohanta meg - adta meg a jelenség okát Salsbury.
- Ez az a bizonyos dolog? - kérdezte Dawson sürgető kíváncsisággal.
- Majd most. Ennél a pontnál az agy csapongó, forrongó. De oly módon, hogy még mindig nem ébreszti fel Kingmant. S a helyzet egyre rosszabbodik.

0200	27	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	28	00	EEG	alfahullámok
0200	29	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	30	00	EEG	alfahullámok
0200	31	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	32	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	33	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	34	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	35	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	36	00	EEG-3.	alvásszakasz
0200	37	00	EEG	alfahullámok

- Két óra harminchét perckor riadtan felébredt, ugye? - kérdezte Dawson.
- Úgy van - bólintott Salsbury. - De nem volt teljesen éber, csak túljutott az első alvásszinten, az alfaállapotba. Látom, megtanultad leolvasni az adatokat.

0200	38	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	39	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	40	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	41	00	EEG	alfahullámok
0200	42	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	43	00	EEG	alfahullámok
0200	44	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	45	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	46	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	47	00	EEG-2.	alvásszakasz
0200	48	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	49	00	EEG	alfahullámok
0200	50	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM

0200	51	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	52	00	EEG	alfahullámok
0200	53	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	54	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	55	00	EEG	alfahullámok
0200	56	00	EEG-1.	alvásszakasz/REM
0200	57	00	EEG	alfahullámok
0200	58	00	EEG	alfahullámok
0200	59	00	EEG	alfahullámok
0300	00	00	EEG	alfahullámok
0300	01	EEG		alfahullámok
0300	02	EEG		nincs adat
0300	03	EEG		nincs adat
0300	04	EEG		nincs adat
0300	05	EEG		nincs adat

Életjelek: negatív
Életjelek: negatív
Életjelek: negatív
A megfigyel személy meghalt.
Nyomtatás: vége
Program: vége
: : STOP : :

Dawson olyan hevesen engedte ki a levegőt a tüdejéből, mintha már percek óta visszatartotta volna.
- Jó ember volt. Nyugodjon békében.
- Itt a végén egymást követően regisztrált a gép alfa állapotot - mutatott a papírra a tábornok. - Ez azt jelenti, hogy öt percig teljesen ébren volt, mielőtt meghalt?
- Teljesen ébren - felelt Salsbury. - De persze nem agyi értelemben.
- Azt mondta, hogy alvás közben halt meg.
- Nem. Azt mondtam, az ágyában érte a halál.
- Mi történt abban a bizonyos öt percben?
- Megmutatom - szólt Salsbury. A legközelebb álló számítógéphez ment és lenyomott néhány, gombot a billentyűzeten. Kettő kivételével az összes képernyő elsötétedett. A két tévé közül az egyik egy közönséges monitor volt, melyet zárt láncon irányított egy komputer. A másik égy katódsugárcsöves készülékhez tartozott.

Salsbury felállt a billentyűk mellől.
- A jobb oldali képernyőn leforgatok egy videofelvételt Kingman életének utolsó hat percéről. A másik képernyőn ezzel párhuzamosan az életjelenségek adatait olvashatjuk le.

Dawson és Klinger mohó kíváncsisággal lépték közelebb.

A jobb oldali képernyő vibrálni kezdett. Brian King man a hátán feküdt, a takarók tetején. A fejére és a felsőtestére ragasztott tizenkét adatgyűjtő tapaszból drótok ágaztak ki, és az ágy mellett álló két géphez vezettek. A vérnyomásmérőt, melyet a jobb kezére erősítettek, egy vezeték kötötte össze a kisebbik géppel. Kingman verítékben úszott és egész testében reszketett. Néhány másodpercenként karja védekezően megrándult, vagy egyik lábán futott végig a rángás. Ennek ellenére szemei csukva voltak. Aludt.

- Az első szakaszban van - kommentálta Salsbury.
- Álmodik - tette hozzá Dawson.
- Nyilvánvalóan.

A bal oldali képernyő felső részén egy digitális kijelző volt látható, mely az órát, percet, másodpercet és tized másodperceket mutatta. A képernyőn, halványzöld, alapon fehér betűkkel, megjelent az alany életműködéseire vonatkozó négy legfontosabb adat.

Vizsgálat tárgya	Normál érték	Jelenlegi érték
Hőmérséklet	98.6 °F	98.6 °F
Légzés	18/min	22/min
Pulzus	70/min	90/min
Vérnyomás		
systole	100-120	110
dyastole	60-70	70

- Még alszik - magyarázta Salsbury. - De a légzés és a pulzus értékei mintegy huszonöt százalékkal emelkedtek. Pillanatokon belül még jobban fog hánykolódni. Rosszat álmodik. Nézzük csak figyelmesen. Most!

A fekete-fehér képernyőn Kingman hirtelen mindkét lábával kirúgott, aztán csaknem a mellkasáig felhúzta a térdeit, és így maradt ebben a testhelyzetben. Két kézzel fogta a fejét, szemei forogtak, szája kinyílt.
- Most sikolt! - állapította meg Salsbury. - Sajnálom, de a hang nincs rögzítve.
- Vajon mit kiabál? - kérdezte Dawson. - Hisz felébredt. A rémálomnak vége.
- Várj! - intett Salsbury.
- A légzés és a pulzus értékei tovább emelkednek - követte Klinger fennhangon az eseményeket. Kingman hangtalanul felüvöltött.
- Nézzétek, hogy emelkedik a mellkasa! - szólalt meg izgatottan Dawson is. - Te jó ég! Szét fog robbanni a tüdeje!

Kingman tovább gyötrődött, de egy fokkal talán kevésbé hevesen, mint az imént. Viszont rágni kezdte az alsó ajkát, s állát másodperceken belül vér borította.
- Epilepsziás roham? - kérdezte a tábornok.
- Nem - rázta meg a fejét Salsbury.

2.59-kor új adatsor jelent meg a bal oldali képernyőn:

Vizsgálat tárgya	Normál érték	Jelenlegi érték
Hőmérséklet	98.6 °F	98.8 °F
Légzés	18/min	48/min
Pulzus	70/min	190/min
Vérnyomás		
systole	törölve	törölve törölve
dyastole	törölve	törölve törölve

A fekete-fehér képernyőn Kingman megremegett. Lábai rángatóztak, és jobb öklét hol kinyitotta, hol összezárta, de máskülönben mozdulatlan volt. Még a szemeit sem forgatta többé. Szemhéja szorosan összezáródott. A kijelző-képernyőn villogni kezdett a vészjelzés.

0200 59 00
Heves szívinfarktus
Heves Szívinfarktus

- Szívroham - mondta Salsbury. Kingman bal karját a melléhez szorította, mint aki megbénult.
Keze ökölbe szorult.

0300 00 00
Pulzus: rendellenes
Légzés: rendellenes

Kingman most kinyitotta a szemét. A plafont bámulta.
- Megint üvölt! - szólt Klinger.
- Megpróbált üvölteni - helyesbített Salsbury..- Kétlem, hogy jelenlegi állapotában elhaló hörgésnél több jönne ki a torkán.

0300 01 00
Pulzus: akadozó
Légzés: akadozó

Kingman lábai abbahagyták a rángatózást. Jobb keze már nem mozgott.
- Vége - mondta Salsbury.
A két képernyő egyszerre sötétedett el.
- De mi ölte meg őt? - kérdezte falfehér arccal Dawson.
- A drog?
- Nem a drog - felelte Salsbury. - Hanem a félelem.,
Klinger visszament a boncasztalhoz, hogy újra szemügyre vegye a testet.
- A félelem. Gondoltam, hogy ezt fogja mondani.
- A váratlan, erős rémület képes ölni - magyarázta
Salsbury. - És ebben az esetben minden erre utal. Természetesen alapos boncolást fogok végezni. De nem hiszem, hogy találnék bármilyen fiziológiai okot, amivel a szívrohamot magyarázni lehetne.
- Gondolod, Brian álmában rájött, hogy már a határán vagyunk annak, hogy átvegyük az irányítást a személyisége felett? - kérdezte Dawson. És ez a rémisztő gondolat ölte meg őt?
- Valahogy így történhetett.
- Akkor, ha a szer hatott is, a szubliminális üzenetek nem.
- De, azok is jól működtek - állította Salsbury. - Csak finomítani kell a programot.
- Finomítani...?
- Megpróbálom érthetően kifejezni magam. Szóval, ahhoz, hogy beültessem a kulcs-zár programot, befolyásolnom kell az örökletes tulajdonságokat hordozó sejtmagrészecskéket, a géneket, és meg kell bolygatnom a személyiséget. Az első program nyilvánvalóan túl csiszolatlan volt, ezáltal túl durván akarta átformálni a személyiséget, így roncsolta azt. Legközelebb sokkal pontosabbnak kell lennem és óvatosabban kell eljárnom a parancsok bevezetésénél.

Dawson nem volt egészen elégedett Salsbury válaszával, aki egy műszerekkel teli kocsit tolt a boncasztal, mellé.
- De mi történik, ha nem finomítod eléggé a programot? Mi történik, ha a következe alany is meghal? Az még elképzelhető, hogy személyzetem egyik tagja kilép az, állásából és nyom nélkül, eltűnik. De kettő? Vagy három? Lehetetlen!
Salsbury egy vastag, fehér vászondarabot vett elő az egyik fiókból és ráterítette a kocsira.
- Senkit nem fogunk használni a személyzetedből a második vizsgálathoz.
- Akkor honnan, szerzünk alanyt?
Salsbury bonceszközöket szedett elő a tárolóból, és szép sorban a vászondarabra helyezte őket.
- Azt hiszem, eljött az ideje, hogy összehozzuk azt a vállalkozást Liechtensteinben. Béreljünk fej három zsoldost, lássuk el őket hamis papírokkal, és, hozzuk át őket Európából.
- Ebbe a házba? - kérdezte Dawson.
- Úgy van. Mindhárom zsoldosnak beadjuk a szert, rögtön az első nap, ahogy megérkeznek. A második nap egyikükkel elkezdem az új kulcs-zár programot. Ha működik, ha nem öli meg a zsoldost, a másik kettőt is bevonom a kísérletbe. Végül is a főpróbát ebben az országban fogjuk megtartani. Mikor eljön annak is az ideje, még örülni is fogunk, hogy van kéznél néhány jól képzett, engedelmes emberünk.
Dawson dühösnek látszott.
- Ügyvédek felfogadása Vaduzban, vállalkozás létrehozása, hamis papírok vásárlása, zsoldosok alkalmazása és ideszállítása... Ezek mind olyan kiadások, amikre csak akkor akartam sort keríteni, mikor már biztosan tudjuk, hogy a szer és a szubliminális üzenetek a várakozásnak megfelelően működnek.
- Minden rendben lesz...
- Még nem lehetünk teljesen biztosak benne.
Salsbury a fény felé tartott egy szikét, és az élét vizsgálgatta.
- Biztos vágyok benne, hogy ez nem fog pénzt kihúzni a zsebedből, Leonard; Megtalálod a módját, hogy kipréseld a vállalatodból.
- Ez egyáltalán nem ilyen egyszerű! A Futurex néni egy magán-játszótér, hanem egy közös vállalat. Nem foszthatom ki a trezorját akkor, amikor kedvem tartja!
Salsbury nem hagyta magát.
- Állítólag több milliárd dollárod van. Abba a nagycsaládba tartozol, melynek Onassis, Getty, Hughes is a tagja... Valahonnan előteremtettél több mint kétmillió dollárt, hogy felállítsuk ezt a laboratóriumot. És minden hónapban sikerül összeszedned még nyolcvanezret, ami a fenntartáshoz és a karbantartáshoz szükséges. Ehhez képest ez az új kiadás igazán csekélység.
- Egyetértek - szólt közbe váratlanul a tábornok.
- Nem a ti pénzetek hullik egy feneketlen kútba! - vágott feléjük Dawson ingerülten.
- Ha szerinted a terv égy feneketlen kút, akkor jobb, ha máris lefújjuk az egészét - adta a kémény legényt Salsbury.
Dawson elindult az ajtó felé, de néhány lépés után megtorpant, és zsebre dugott kézzel újra a másik, kettő felé fordult.
- Miattuk vagyok nyugtalan.
- Kikről beszélsz?
- A zsoldosokról.
- Mi a baj velük?
- Az, hogy gyilkosok.

- Persze, hogy azok.
- Profi gyilkosok. Azzal keresik a kenyerüket, hogy embereket ölnek.
- Még sose hallottam ennyi jót a szabadúszókról? nevetett Klinger. - De túlságosan leegyszerűsíted a kérdést Leonard.
- De lényegében így van.
- És mi van, ha igen? - kérdezte türelmetlenül Salsbury.
- Nem vagyok elragadtatva az ötlettől, hogy itt lakjanak a házamban - válaszolta kedvetlenül Dawson.

Te álszenteskedő seggfej, gondolta Salsbury. Még sose volt bátorsága, hogy ezt ki is mondja. Önbizalma ugyan jelentősen megnőtt az utóbbi időben, de annyira azért nem, hogy képes legyen ilyen őszintén beszélni Dawson-nal.

- Leonard, mit gondolsz, mi a fenét szólna a bíróság és a rendőrség, ha esetleg rájönnének, hogyan halt meg Kingman? - kérdezte Klinger. - Csak a fejünkre koppintanának, és egy kis dorgálás után hazaküldenének minket? Azt hiszed, azért mert nem fojtottuk meg, nem szúrtuk vagy lőttük le Kingmant, haboznának gyilkosoknak nevezni minket? Gondolod, hogy büntetés nélkül megúsznánk, csak azért, mert bár embert öltünk, a pénzünket nem ezzel keressük?

Egy pillanatra hideg, természetellenes fény villant fel Dawson fekete szemeiben. Ahogy megmozdította a fejét, a jelenség eltűnt. S valami igencsak idegen tónus érződött a hangjában.

- Sohasem bántottam Briant - mondta fojtottan – egy ujjal se nyúltam hozzá. Még egy rossz szót sem mondtam rá soha.

Klinger és Salsbury hallgatott.

- Nem akartam, hogy meghaljon.

A másik kettő továbbra is néma maradt. Dawson végigsimított az arcán. - Jól van. Elindítom az ügyeket Liechtensteinben. Megszerzem nektek azokat a zsoldosokat.

- Mikorra? - kérdezte Salsbury.
- Ha minden jól megy, három, legfeljebb négy hónapon belül.

Salsbury bólintott, és tovább rakosgatta maga elé a bonceszközöket.

7.

1977. augusztus 22. hétfő

Jenny reggel kilenckor érkezett az Annendale-táborba. Hozott magával egy erős, mutatós kalitkát.

- Hát ez meg minek? - kérdezte Mark nevetve.
- Aki vendégségbe megy, vigyen ajándékot! - felelte Jenny.

Paul arcon csókolta a lányt, aki Mark kezébe nyomta a kalitkát.

Mark rámosolygott a vékony, aranyozott rácsokon keresztül.

- Azt mondtad, pénteken behozod a mókusodat a városba. De nem ugrándozhat csak úgy szabadon a kocsiban! Ez lesz az ő utazókalitkája.
- Utálni fogja, hogy bezárjuk! - aggodalmaskodott a fiúcska.
- Először persze. De majd megszokja.

Rya gyengéden oldalba bökte az öccsét.

- Az istenért Mark, nem köszönnéd meg inkább? Jenny biztos az egész várost felforgatta érte.

- Ja, persze... - pirult el a fiú. - Köszönöm. Nagyon szépen köszönöm, Jenny.
- Rya, van egy kis csomag a kalitka alján. Az a tied.

A kislány kibontotta az ajándékot, és elmosolyodott, mikor meglátta a három puhafedelű. könyvet.

- A kedvenc íróim! És egyik sincs meg! Köszi, Jenny.

A legtöbb tizenegy éves lány Szerelmes regényeket, nővér-történeteket olvas, esetleg Barbara Cartlandet vagy, Mary Roberts Rinchartot. De Jenny nagy baklövést követett Volna el, ha ilyesmit hoz Rya számára. Ehelyett egy Louis L'Amour western, egy horror gyűjtemény és az Alistair MacLean kalandregény volt az ajándék. Rya-ről ugyan azt nem lehetett elmondani, hogy klasszikus értelemben vett fiús kislány, de hogy erősen különbözött a kortársaitól, az biztos.

Mindkét gyerek egyéniség volt. Ezért szeretett beléjük Jenny is olyan gyorsan, bár amúgy nem rajongott a gyerekekért. Szerette őket.

Egy darabig mind a négyen a mókust etették, „akit" Mark Busternek nevezett el, és figyelték az állát bohókás ugrándozását. Mark beavatta őket a tervébe, hogy mindenféle trükkre meg akarja tanítani a kis jószágot, mint például arra, hogy hanyatt feküdjön és halottnak tetesse magát, aztán parancsszóra táncoljon, hogy kolduljon a vacsorájáért és hozza vissza az eldobott botot.

Egyiküknek sem volt szíve elárulni, mennyire valószínűtlen, hogy egy mókust valaha is rávegyen ilyesmire.

Később fogócskáztak egy kicsit és lejátszottak néhány tollaslabda-partit.

- Van egy fontos bejelentésem - szólalt meg tizenegy felé Rya. - Mark és én elhatároztuk, hogy ma mi főzünk ebédet Vám néhány különleges receptünk. Igaz, Mark?
- Hát persze. A kedvencem a..
- Mark! - vágott közbe gyorsan Rya. - Ez meglepetés.
- Tudom! - mondta Mark olyan hangon, mintha az imént nem ő akart volná mindent elárulni.
- Tudom, hogy meglepetés.

Rya a füle mögé simította hosszú, fekete haját, majd az apjához fordult.

- Miért nem tesztek egy kis sétát Jennyvel a hegyen? Számos könnyen járható szarvascsapás van arrafelé. Legalább jó étvágyatok lesz!
- Én épp eléggé megéhezem a tollaslabdázástól is - válaszolt Paul.
- Nem akarom, hogy lássátok, mit főzünk! - fintorgott Rya.
- Oké. Majd egy kicsit távolabb ülünk, háttál nektek. Rya határozottan megrázta a fejét.
- Érezni fogjátok az illatokat. Akkor meg semmi nem lesz a meglepetésből.
- Nem is fúj arra a szél. - kötözködött az apja.

Jenny a tollas ütőjét forgatva, aggódó tekintettel nézett Rya-re. Milyen cselszövést forgatsz a fejedben, te ártatlan, kék szemű kislány, gondolta.

- El kell mennetek, sétálni Jennyvel! - közölte a rá jellemző őszinteséggel Mark. Tudjuk, hogy egyedül akartok maradni! - tette hozzá, hogy még egyértelműbb legyen.
- Mark, az Isten szerelmére! - szólt rá a nővére.
- De hiszen ezért főzzük mi az ebédet, nem? - kérdezte ártatlan szemekkel a kisfiú. - Hogy egyedül lehessenek.

Jenny felnevetett.

- Elsüllyedek - mosolygott Paul a bajusza alatt.

Jenny kézen fogta a férfit.

- Ha nem megyünk el sétálni, a lányod ki fog jönni a sodrából! És olyankor nagyon veszélyes tud ám lenni!

- Így igaz! - grimaszolt Rya. - Rémes vagyok olyankor!
- Jenny és én elmegyünk sétálni - hajolt a lánya felé Paul. - De este majd elmesélek egy ijesztő történetet arról, hogy mi történik az olyan gyerekekkel, akik összeesküvést szőnek az apjuk ellen.
- Ó, remek! - mondta Rya. - Imádok lefekvés előtt mesét hallgatni. Egykor tálalom az ebédet.
- Azzal megfordult, és mintha érezné, hogy Paul a fenekére akar legyinteni az ütőjével, félreugrott és beszaladt a sátorba.

Ott, ahol a patak végigzúgott, nyírek és rododendron cserjék sora húzódott. A víz körbeölelt egy simára kopott sziklatömböt, leereszkedett néhány sziklapárkányon és kiszélesedve egy mély tavacskát formált, mielőtt tovább-rohant volná lefelé. Halak is voltak a tóban - sötét árnyak cikáztak a felszín alatt. A közeli tisztást öles nyírfák vették körül, és állt ott egy óriási tölgy is, mely polipkarszerű gyökerekkel kapaszkodott a levelekkel borított, feketeföldbe. A tölgy és a tavacska között a talajt vastagon fedte a moha. Kényelmes fekhelyet nyújtott a szerelmeseknek.

Másfél órányira voltak a tábortól, amikor megálltak pihenni. Jenny elnyúlt a földön, kezét összekulcsolta a tarkója alatt. Paul melléheveredett. Jenny nem is értette egészen, hogyan történt, de a beszélgetés úgy alakult, hogy gyengéden megcsókolták egymást. Paul becézve átölelte őt, egyik kezét a fenéké alá csúsztatta, arcát a hajába temette és könnyedén harapdálta a fülcimpáit.

Hirtelen Jenny vált kezdeményezővé. Gyengéden simogatni kezdte a férfit és érezte, hogy az megkeményedik a farmeranyag alatt.
- Akarom... suttogta a lány.
- Akkor mindketten megkaphatjuk, amire vágyunk.

Szinte önkívületben szabadulták meg ruháiktól. Paul megcsókolta a lány melleit és keményedő mellbimbóit.
- Most akarlak! - suttogta Jenny. - Gyorsan.

Olyan nagyfokú, különleges és teljesen váratlan testi érzékenységgel reagáltak egymásra, amilyet azelőtt még egyikük sem élt át. A vágyuk több volt, mint heves, szinte gyötrővé vált. Március óta nem voltak együtt. Lehetséges, hogy a távollét a szívet gyengédebbé, a nemi vágyat vadabbá teszi? Vagy ezt a felvillanyozott szenvedélyt a vadon hangjai, illatai vagy színei okozták? Jenny nézte a fölé hajló férfi kirajzolódó izmait, megragadta kőkemény fenekét és minden lökésnél serkentően magára húzta. Bár gyorsan elérte a tetőpontot, olyan lassan múlt el az élvezet, hogy Jenny kíváncsi volt, vége lesz-e egyáltalán. Mikor csillapult ez az érzés, a férfi hirtelen megmerevedett és odaszegezte őt a saját orgazmusa erejével, s közben Jenny nevét suttogta.

Kis idő elteltével helyet cseréltek. Most Jenny kerekedett felülre és ajkait rászorította a férfi nyakán lüktető artériára.

Néhány percig Jenny nem volt tudatában az őt körülvevő világnak. Nem hallott semmi mást, csak a saját szívverését és kettejük nehéz lélegzetvételét. Lassan, nagyon lassan szűrődtek vissza a hegyek hangjai - odafent susogtak a levelek, a patak csobogva érkezett bele a tavacskába, s a fákon madarak szólongatták egymást.

Hanyatt feküdt. A mellén és a hasán veríték csillogott.
- Ez hihetetlen... - sóhajtotta.
- Az.

Ennél többet egyikük sem volt képes mondani.

A könnyű szellő teljesen megszárította őket, amikor Paul felkönyökölt.

- Sose találkoztam nővel, aki olyan fokon képes jól érezni magát, mint te. Számodra, amikor szeretkezel, semmi más nem létezik, csak a saját tested és az enyém. Te szinte belepusztulsz,
- Nem tehetek róla, hogy begerjedek. ...
- Ez több mint begerjedés.
- Akkor szexuális túlfűtöttség.
- Nemcsak a szexről van szó...
- Csak nem fogod most azt mondani, hogy a lelkemet is szereted?
- Pontosan ez *az,* amit mondani fogok. Te mindennek tudsz örülni. Annyiszor láttam már, hogy úgy iszol meg egy pohár vizet, ahogy más a legfinomabb bort. - Paul végigcirógatta a bőrt a lány mellei között. - Tele vagy életvággyal. Érted már?
- Ha ez tényleg így van - mondta a lány -, a jó pontot apámnak kell adni.
- Ezt hogy érted?
- Ő biztosított nekem felhőtlen gyerekkort.
- Gyerek voltál, még amikor a mamád meghalt?

Jenny bólintott.

- Álmában ment el. Agyvérzés. Egyik nap még ott volt, a másikon már nem. Sohasem láttam szenvedni, és ez nem mindegy egy gyerek számára. Apám kéményén dolgozott, hogy a bánat ne telepedjen rám túl soká. A hét hét napján, a nap huszonnégy órájában azon volt, hogy tréfákkal, játékokkal, történetekkel szórakoztasson. Ajándékokkal halmozott el. Pontosan azt tette, amit te tettél azért, hogy a gyerekek megbékéljenek a sorssal Annie halála után.
- Remélem, legalább akkora sikerrel jártam, mint Sam…
- Talán ő túlságosan is - válaszolta elgondolkodva Jenny.
- Hogy érted ezt?

A lány felsóhajtott

- Néha azt hiszem, kevesebb időt kellett volna töltenie azzal, hogy a gyermekkoromat boldoggá tegye. Ehelyett inkább felkészíthetett volna az igazi életre.
- Hát... nem is tudom? A boldogság ritka jószág az életben. Ne becsüld le! Ragadd meg minden felajánlott pillanatát, és ne törődj a múlttal.

Jenny tétován megrázta a fejét

- Túl naiv voltam. Naivan optimista. Még az esküvőm után is.
- Bárki kifoghat egy rossz házasságot.
- Valószínűleg. De az okosok nem betegszenek bele.

A férfi ujjai lusta köröket írtak le a lány hasán. Jenny szerette, ahogy hozzáér. Újra kívánta férfit.

- Ha képes vagy arra, hogy így analizáld magad, úrrá lehetsz a csalódásokon - mondta Paul. - Elfelejtheted a múltat.
- Ó, a férjemet el tudom felejteni. Nem nagy ügy.
- Akkor mi a baj?
- Nem vagyok már ártatlan kislány. És Isten tudja, de naiv sem. Viszont olyan se vagyok, aki egyik napról a másikra cinikussá vagy akár csak realistává válik.
- Tökéletesen egymáshoz illenénk - súgta Paul és megérintette a lány mellét. - Biztos vagyok benne.
- Időnként én is így, érzem. És ez az, ami gyanakvóvá tesz - a bizonyosság.
- Gyere hozzám! - mondta hirtelen a férfi.
- Hogy jutottunk megint ide?
- Megkértelek, hogy légy a feleségem.
- Nem akarok még egy tönkrement házasságot.

- Én nem foglak tönkretenni.
- Lehet, hogy szándékosan nem.
- Nem élhetsz kockázat nélkül!
- De megpróbálhatom.
- Magányos életed lesz.
- Ne tegyük tönkre ezt a napot! - kérte Jenny.
- Nekem semmi bajom.
- De nekem lesz, ha nem váltunk témát.
- Miről beszélgethetnénk, ami fontosabb, mint ez?
- Úgy látom, a melleim elkápráztattak - mosolygott Jenny. - Nem akarsz inkább róluk beszélgetni?
- Jenny! Légy komoly!
- Komolyan mondom. Szerintem csodás melleim vannak.
- Lehetetlen vagy!
- Oké, oké. Ha nem akarsz a melleimről beszélni, akkor nem fogunk beszélni róluk. Helyette viszont a te gyönyörű fütykösöd lesz a téma!
- Jenny...!
- Szeretném megkóstolni!

Ahogy ezt kimondta, Paul kemény lett azon a helyen.

- Legyőzve a biológia által! - nevetett a lány.
- Nagy huncut vagy!

Jenny nevetve felült.

Paul visszafektette a hátára.

- Azt akarom, hogy előbb te élvezz él.
- És mindig az van, amit te akarsz?
- Persze! Erősebb vagyok, mint te!
- Férfi-soviniszta.
- Ha te mondod. - A férfi végigcsókolta a lány vállát, kezeit, mellbimbóit, köldökét és combját. Orrával beletúrt a hasa alján meredező szőrbe.

Remegés futott át a lányon.

- Igazad van - sóhajtotta megadóan. - Először a nőnek kell elélveznie.

Paul felemelte a fejét és rámosolygott. Elragadó, szinte kisfiús mosolya volt. Szemei olyan tisztán, kéken és melegen ragyogtak, hogy Jenny úgy érezte, elmerül bennük.

A ház az Union Roadon állt, egy blokknyira a város főterétől. Fehérbordázatú, földszintes családi ház volt,; takarosan, rendben tartva, zöldkeretes ablakokkal, hozzáillő spalettákkal. A tornácon hintaágy. Rácsra felfuttatott repkény a veranda egyik oldalán, orgonabokrok a másikon. Kitéglázott gyalogjáró, körömvirággal szegélyezve. Fehér kerámiából készült kis-madárfürdő, petúniákkal körbevéve. A tábla szerint, mely egy dekoratív lámpaoszlopon függött a gyalogjáró végében, a házat „Macklin"-ék birtokolták.

Délután egy óra volt, amikor Salsbury fellépdelt a verandáira vezető három lépcsőn. Egy nagy dossziét tartott a hóna alatt. Megnyomta a csengőt.

Méhek döngicséltek az orgonabokor körül.

A nő, aki ajtót nyitott, meglepte Salsburyt.

Talán a mindenhová elültetett virágok miatt, talán attól, ahogy a tulajdonosok aggályoskodva próbálták megőrizni az ingatlan eredeti állapotát, azt várta, hogy Macklinék egy idősebb házaspár lesz. Egy ösztövér pár, akik szeretnek pepecselni a kertjükben, akiknek nincsenek unokáik, hogy velük töltsék az idejüket, és akik majd gyanakodva fogják vizsgálni

őt a bifokális lencséjű szemüvegükön át. Azonban a nő, aki kijött a csengetésre, huszonvalahány éves lehetett, egy karcsú szőkeség, olyan arccal, amely jól mutatott volna valami magazin kozmetikai hirdetésében. Magas volt, nem kényes típus, mégis nőies, olyan hosszú lábakkal, mint a balett-táncosnőké.

Sötétkék sortot viselt és kék-fehér pöttyös, nyakpántos blúzt. Salsbury még a szúnyoghálós ajtón keresztül is látta, hogy teste arányos, kemény és rugalmas, egyszóval jobb, mint amit valaha érintett.

Most is, mint mindig, ha olyan nővel akadt össze, aki' egy volt a képzeletét benépesítők közül, a lelke mélyéig megzavarodott. Megnyalta az ajkát, de úgy érezte, egy árva szót nem tud kinyögni!

- Mit óhajt?

Salsbury megköszörülte a torkát.

- A nevem Albert Deighton. Múlt péntek óta tartózkodom a városban. Nem tudom, hallott-e róla... kutatásokat végzek. Szociológiai kutatásokat. Beszélgetek az emberekkel...
- Tudom - vágott közbe a lány. - Tegnap délután a szomszédban járt, Solomanéknál.
- Úgy van.

Bár melegen sütött a nap, és nehéz volt a levegő, a korábban, elvégzett három felmérés folyamán Salsbury egyáltalán nem izzadt; de most érezte, hogy verítékcseppek gyöngyöznek a homlokán.

- Szeretnék elbeszélgetni magával és Mr. Macklinnel, ha tudnának szentelni nekem egy kis időt. Csupán fél óráról van szó. Körülbelül száz kérdés...
- Sajnálom - mondta kedvesen a lány -, a férjem nincs itthon. Fent dolgozik a malomnál. Fél hat előtt nem ér haza.

Salsbury a jegyzeteibe pillantott.

- Végül is, őt egy másik alkalommal is megkereshetem. De sokat segítene, ha elbeszélgethetnék magával és a gyerekekkel.
- Ó, csak egy éve házasodtunk össze. Nincsenek gyerekeink.
- Szóval, fiatal házasok.
- Valahogy úgy - mosolygott a lány. Gödröcskék jelentek meg az arcán.

Salsbury érezte, hogy feltartóztathatatlanul magával sodorja egy mindent elsöprő, veszélyes áramlat.

- Lakik itt még valaki? Égy rokon például?
- Csak Richie és én.
- Richie a férje?
- Igen.

Előző pénteken Ultmanék bisztrójában kockára tette az egész tervet azzal, hogy használta a kódmondatot az Alice nevű pincérnővel játszadozva, aki úgy hasonlított Miriamre. Szerencsére megúszta az esetet, de tudta, őrültség volt, hogy hagyta az érzelmeit felülkerekedni. Vezekléskénti szombaton és vasárnap még a szükségesnél is óvatosabb volt. Vagy két tucatszor használta a kódmondatot az alanyok kikérdezésekor, hogy megtudja, engedelmes magatartásukban mik a gyenge pontok; de soha nem közeledett a kóddal hozzájuk, ha a legcsekélyebb esélye is megvolt annak, hogy leleplezhetik. Találkozott néhány vonzó nővel, és azt tehetett volna velük, amit akar. De visszafogta magát. Megízlelte a teljes hatalmat, mikor Alice, az a kis kurva egy másodperc alatt a rabszolgája lett a kódmondat nyomán, és Salsbury már égett a vágytól, hogy a többi nőt is pucéran lássa maga előtt csúszni a földön. És most itt állt előtte egy kis szuka, könnyedén öltözve, és olyan hő sugárzott belőle, ami egykettőre elpárologtatta a férfi óvatosságát és akaraterejét. Elhitette

magával, hogy ez a mostani szituáció az étterembelitől eltérően nem rejt veszélyt magában - s ezzel megtette, az első lépést, hogy meggyőzze önmagát.
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.
Salsbury megkönnyebbülten törölte meg a homlokát.
- Egyedül vagy?
- Igen.
A férfi megborzongott - nem a félelemtől, hanem az izgalomtól.
- Vársz valakit?
- Nem. Senkit.
- És rád várnak valahol? Tervezted, hogy meglátogatsz valakit?
- Nem.
- Engedj be.
A lány kinyitotta a szúnyoghálós ajtót.
A férfi belépett mellette a légkondicionált előszobába. Jobbra kis asztalka állt, egy hozzávaló, ovális tükörrel, balra pedig egy festmény függött a falon, mely egy vihar dobálta vitorlás hajót ábrázolt.
- Zárd be az ajtót. Kulccsal.
A lány azt tette, amit mondtak neki. Az előszobából rövid folyosó vezetett a konyhába. A folyosó falán két további, vitorlás hajókat ábrázoló kép függött.
A hallból egy boltíves átjárón keresztül nyílt a nappali, melyet igen takarosan bútoroztak be. Két bársonyborítású kanapé és egy apró asztal alkotta a beszélgető sarkot. A kanapéhoz illő nyomott-bársony függöny takarta az ablakokat. Egy újságtartó állvány és két Stiffel-lámpa állt még ott. A nappaliban függő festmények, hogy harmonizáljanak a keleti szőnyeggel, itt kínai kikötőket ábrázoltak, nyugatról érkezett hajókkal.
- Húzd be a függönyt! - utasította a férfi.
A lány ablaktól ablakig járva teljesítette az utasítást, aztán visszajött a szoba közepére. Leeresztett kézzel megállt és arcán fél mosollyal nézett Salsburyre.
A lány várta az utasításokat. Az ő utasításait. A bábuja volt, a rabszolgája.
Salsbury több mint egy percig állt az átjáróban, s nem tudta eldönteni, mi legyen a következő lépés. Egyrészt az aggodalom bénította meg, másrészt a várakozás izgalma úgy szorította a kéjvágy, hogy szinte kellemetlen módon megfájdult az ágyéka. Izzadt, mintha mérföldeket futott volna. A lány az övé volt. Teljesen az övé. Az övé volt mindene, minden négyzetmilliméter a testén, minden apró ránc a bőrén. De ami ennél is jobb, nem kell izgulnia, hogy a lány vajon élvezni fogja-e az együttlétet. Az egyetlen szempont az ő saját élvezete. Ha majd azt mondja a lánynak, hogy szeresse őt, az szeretni fogja. Nincs panaszkodás. Semmi más nem számít, csak az aktus, aztán a francba a nővel. És most, készen arra, hogy először használjon egy asszonyt akarata szerint, a valóság sokkal üdítőbbnek tűnt számára, mint ahogy ezt álmában annyiszor elképzelte.
A lány incselkedve nézett rá.
- Ez minden?
- Nem - mondta Salsbury rekedten.
- Mit tegyek még?
A férfi az egyik állólámpához sétált, felkapcsolta és leült a pamlagra.
- Maradj ott, ahol vagy. Válaszolj a kérdéseimre és tedd, amit mondok.
- Rendben van.
- Mi a neved?

- Brenda.
- Hány éves vagy, Brenda?
- Huszonhat.

Salsbury zsebkendőt vett elő a farmerzsebéből és megtörölte az arcát. Ránézett a vitorlás hajókra a falon.

- A férjed szereti a tengert?
- Nem.
- Akkor csak a tengert ábrázoló festményeket szereti?
- Nem. Egyáltalán nem érdeklik ezek a dolgok.

A férfi csak azért beszélt, hogy húzza az időt, míg eldönti, milyen módon bánjon el a lánnyal. De ez a váratlan válasz megzavarta.

- Akkor mi a fenének akasztottátok ki ezt a sok festményt?
- Cape Cod mellett születtem és ott is nőttem fel. Imádom a tengert.
- De a férjedet nem érdekli. Miért hagyta, hogy mindenhová kitedd ezeket a förtelmes képeket?
- Tudja, hogy szeretem őket.

Salsbury újra megtörölte az arcát, aztán eltette a zsebkendőt.

- Nagyon jól tudja, hogyha leszedi őket a falról, te kiüldöznéd az ágyadból. Igaz, Brenda?
- Természetesen nem.
- Te is tudod, hogy igen, kis kurva. Csinos kis darab vagy, s a férjed biztos mindent megtesz, hogy boldognak lásson. Olyan, mint minden férfi. Rohanunk, hogy teljesítsük a parancsaitokat. Úgy táncolunk, ahogy fütyültök. Nem igaz?
- Táncolunk? - rázta meg zavartan a fejét a lány.
- Tudod te jól, hogy nem úgy értettem, hogy tényleg „táncolunk". Olyan vagy, mint a többiek. Egy kurva vagy, Brenda.

A lány rosszallóan pillantott rá.

- Azt mondtam, kurva vagy. Igazam van?

A rosszalló arckifejezés eltűnt.

- Igen.
- Nekem mindig igazam van, ugye?
- Igen. Mindig.
- Mi vagyok én?
- A kulcs.
- És mi vagy te?
- A zár.

Salsbury percről-percre jobban érezte magát. Idegessége is elmúlt. Már nem izgult. Nyugodt volt. Uralta a helyzetet. Ahogy még soha. Feltolta orrári a szemüvegét.

- Azt szeretnéd, hogy levetkőztesselek, és a magamévá tegyelek. Ugye, ezt szeretnéd, Brenda?

A lány tétovázott.

- Ezt akarod! - mondta a férfi.
- Igen, ezt.
- Nagyon szeretnéd.
- Nagyon szeretném.
- Vedd le a blúzodat!

A lány a tarkójához nyúlt, kibontotta a csomót, s a blúz a lábaihoz hullott. Bőre barna volt, kivéve azokon a helyeken, ahol a fürdőruha nem engedte lesülni. Ott éles, erotikus

kontrasztot alkotott a fehér hússal. Melleire nem lehetett azt mondani, hogy nagyok, de azt sem, hogy kicsik. A rózsaszín mellbimbók nem voltak sokkal sötétebbek, mint a környező, le nem sült bőr. Félrerúgta a blúzt a lába alól.
- Érintsd meg őket! - mondta Salsbury.
- A melleimet?
- Szorítsd meg őket. Dörzsöld a bimbókat. - A férfi nézte őt, de túl mechanikusnak találta a mozdulatait. - Begerjedtél, Brenda. Alig várod, már, hogy megkapj. Szükséged Van rá. Nagyon akarod. Jobban akarod, mint eddig bármikor életedben. Már szinte belebetegedsz.

A lány tovább cirógatta magát, mellbimbói megduzzadtak és színük a rózsaszín egy sötétebb árnyalatába fordult.

A férfi nem tudta elfojtani Vihogását. Remekül érezte magát.
- Vedd le a sortodat.

A lány megtette.
- A bugyidat is. Látom, igazi szőke vagy. Most tedd az egyik kezed a lábad közé. Izgasd magad az ujjaddal. Ez az. Nagyon jó. Ügyes kislány vagy.

Úristen! Micsoda hatalmam lesz felettetek, gondolta Salsbury. Besétálhat az otthonaikba, és ott azt tehet velük, amit akar. És nem Csak a nőkkel, a férfiakkal is. Ha azt parancsolná, szűkölve csúsznának elé a térdükön. Könyörögnének, hogy kefélje meg a feleségeiket. Felajánlanák néki a lánygyermekeiket. Semmilyen kérést nem tagadnának meg tőle, legyenek azok bármilyen hóbortosak vagy sértőek. Az izgalmak minden percét élvezni fogja. De egészében véve jóindulatú uralkodó lesz, egy jóságos diktátor, inkább atyai, mint börtönőri tulajdonságokkal. Nem fog csizmával az arcukba mászni. Ezen az utolsó gondolaton felnevetett. Tíz évvel ezelőtt, mikor még előadásokat tartott, és cikkeket írt a magatartásváltoztatás és az agykontroll jövőjéről, gondolatait kitartó gúnyolódással és heves visszautasítással fogadta az akadémiai társaság. Beszédjei után szinte mindig körülvették, és neki végig kellett hallgatnia számtalan önelégült, unalmas ember prédikációját a magánélet elleni invázióról és az emberi személyiség szentségéről. Nagy gondolkodókra hivatkoztak, velős bölcsességeket idéztek neki - néhányukra Salsbury még ma is emlékezett. Az egyik az emberiség jövőjéről szólt és akkora hülyeség volt, hogy felért egy fejre lesújtó gumibottal. Az erőszakra és a kegyetlen tekintélyelvre épülő államok azt hirdetik, hogy így lehet a tömegeket rendre nevelni. De most, a droggal és a kulcszár programmal a rendőrcsizma idejétmúlt módszerré vált. Senkinek nem fognak már erőszakkal az arcába mászni. Salsbury felnevetett, miközben a nadrágon keresztül masszírozta magát. A hatalom. Az édes, drága hatalom.
- Brenda.

A lány, középső ujjának szorgos munkája nyomán remegve, lihegve, enyhén behajlított térdekkel elélvezett.
- Brenda.

Végre a lány felnézett rá. Haja csapzottan hullott a homlokába.
- Menj a díványhoz. - parancsolta Salsbury. - Térdelj fel rá háttal nekem és támaszkodj a párnákra.

Miután elhelyezkedett, és fehér feneke Salsburyre meredt, a lány hátrapillantott a válla fölött.
- Siess. Kérlek.

A férfi mosolyogva lökte félre a kávézóasztalkát az útból, ami nekicsapódott az újságos állványnak. A lány mögé állt, ledobta nadrágját és sárga-csíkos alsóját. Készen állt, szinte már felrobbant a vágytól. Kezét végigfuttatta a lány fenekén, a szőke pihéken, a hátán, s a

himbálózó melleken. Megcsipdeste a mellbimbókat, végigsimított a lágyékon, aztán ujjai a lány combjai közé csúsztak, a fanszőrzethez.
- Mekkora kurva vagy te! Egy közönséges szuka. Egy kis állat. Ugye, Brenda?
- Igen.
- Mondd, hogy egy szuka vagy.
- Az vagyok. Egy szuka.
- Mit akarsz, Brenda?
- Hogy meghágj.
- Tényleg?
- Igen.
- Mennyire akarod?
- Nagyon.

Édes, édes hatalom. Látod, Miriam? Vagyok valaki!
- Mi vagy te, Brenda?
- Én vagyok a zár?
- És azonkívül?
- Egy kurva.
- Nem tudom elégszer hallani.
- Egy kurva.
- Egy tüzelő kis szuka?
- Igen, igen. Kérlek!

Salsbury készen állt behatolásra, szédülten az izgalomtól és az általa birtokolt ördögi hatalomtól, s nem volt kétsége, hogy a nő selymes, mézédes belsejében elért orgazmusa méltó befejezése lesz az erőszaktételnek. Az utóbbi fél Órában bebizonyította, hogy meg tudja szabadítani magát attól a több tucat ribanctól, akik elfuserálták az életét, beleértve az anyját is, sőt, különösen az anyját, a szajhák istennőjét, a hereszorongatók császárnőjét. Aztán ott volt az a sok frigid nő, a lányok, akik kinevették, a lányok, akik nyafogtak az ügyetlensége miatt, a lányok, akik nem titkolt undorral utasították vissza, Miriam és azok a hitvány kurvák, akikre a későbbiekben ráfanyalodott. Brenda Macklin véletlenül került az életébe. Ha ő nem lett volna, akkor másnap vagy harmadnap jött volna valaki más. Salsbury számára a lány egy vudu bábu volt, egy totem, amelynek segítségével ördögűző módjára elkergethet néhányat a kurvák közül a múltjából. Minden centiméter, amivel majd beljebb hatol, kisöpör egy-egy Brendát az életéből. Minden egyes lökés - minél brutálisabb, annál jobb - az ő dicsőségét hirdeti. Legszívesebben ököllel ütötte vagy kíméletlenül kékre-zöldre verte volna a lányt. Minden csipetnyi fájdalommal, amit okoz neki, megszabadulhat egytől a gyűlölt nők közül. Azzal, hogy meghágja ezt a szőke nőstényt, hogy könyörtelenül a magáévá teszi, hogy szétszaggatja, be fogja bizonyítani, hogy felsőbbrendű mindannyiuknál.

Megragadta a lány csípőjét és magához húzta. De ahogy a hímvesszője hegye hozzáért a vaginához, mielőtt még akár csak a makkja becsúszhatott volna, menthetetlenül elélvezett. Felkiáltott és a lányra roskadt.

A lány a párnákra hanyatlott.

Pánik tört a férfira. A régmúlt kudarcok emléke. A ribancok savanyú arca, ahogy utána ránéztek. A megvetés, ahogy kezelték. A szégyen. Ránehezedett Brendára.
- Most te jössz, kislány! - kiáltotta kétségbeesetten. - Te fogsz élvezni. Hallasz engem? Érted, mit mondok? Te jössz!

A lány motyogott valamit.
- Érzed?

- Mmmmm.
- Érzed?
- Istenem, igen! - emelte fel a fejét a lány.
- Még sose volt ilyen jó neked.
- Nem, soha. Soha... - nyögte Brenda.
- Érzed?
- Érzem.
- Begerjedtél?
- Ó, igen.
- Mindjárt vége.

A lány abbahagyta a fészkelődés alatta.

- Szép lassan. Jól van.
- Olyan jó volt.
- Szuka.

Éppen szétváltak, mikor megszólalt a bejárati ajtó csengője.

- Mi a franc?

A lány nem reagált.

Salsbury álló helyzetbe tornázta magát, de majdnem elesett a bokája körül összecsavarodott nadrágjában. Körülményeskedve felrángatta az alsóját.

- Azt mondtad, nem vársz senkit.
- Nem is várok.
- Akkor ez ki?

A lány a hátára fordult. Kielégültnek látszott.

- Ki ez? - kérdezte újra a férfi, a nadrágjával bajlódva.
- Nem tudom.
- Öltözz fel, az isten szerelmére!

Brenda álmodozva emelkedett fel a díványról.

- Gyorsan, a fene egyen, meg!

A lány engedelmesen a ruháihoz sietett.

Salsbury az egyik ablaknál résnyire szétválasztotta a függönyt, hogy kilásson a verandára. Egy nő állt az ajtónál. Fogalma sem volt, hogy figyelik. Szandált viselt, fehér sortot és magas nyakú, vékony pulóvert. Még Brenda Macklinnél is jobban nézett ki.

- Felöltöztem - jelentette Brenda.

Újra megszólalt a csengő.

- Egy nő az - eresztette le a drapériát Salsbury. - Jobb, ha ajtót nyitsz. De szabadulj meg tőle. Semmiképpen ne engedd be.
- Mit mondjak neki?
- Ha valaki olyan, akit nem ismersz, nincs, semmi gond.
- És máskülönben?

Mondd, hogy fáj a fejed. Hogy szörnyű migréned van. Menj.

Brenda kiment a szobából.

Mikor Salsbury hallotta, hogy kinyílik a bejárati ajtó, újra kilesett a függönyrésen, és látta, hogy egy mosoly jelenik meg a sárgapulóveres nő arcán. Mondott valamit, Brenda válaszolt, s a mosolyt aggódó arckifejezés váltotta fel. A falak és az ablaküvegek suttogássá tompították a beszélgetést, így Salsbury nem tudta követni, de úgy tűnt neki, hogy az a pár szó az örökkévalóságig tart.

Talán őt is be kellett volna engedni, gondolta, a férfi. Alkalmazni rajta is a kódmondatot. Aztán meggyalázni mind a kettőt... De mi történik, ha van valahol egy gyenge pont a programban? Erre igen kicsi az esély. S ha a nő nem a városból való? Talán egy rokon Bexfordból. Akkor mi lenne?

Akkor meg kellene ölnie.

És mit csinálna a holttesttel?

- Gyerünk már, Brenda - sziszegte a foga között. - Szabadulj meg tőle, büdös kurva.

Végre a jövevény elfordult az ajtótól. Salsbury futólag megnézhette zöld szemét, dús ajkait, pompás profilját és pulóverjének mély kivágását. Ahogy háttal a férfinak ment le a lépcsőn, remekül lehetett látni, hogy lábai nemcsak szexisek, mint Brendáé, hanem elegánsak még harisnya nélkül is. Hosszú, sima, csodás lábak, melyeken a gyönyörű női izmok kígyózva hullámoztak minden lépésnél. Egy állat. Egy egészséges állat. És az övé. Mint ahogy a többi is, mind az övé. A nő a kert végénél balra fordult. Ahogy lassan távolodott az égető délutáni napsütésben, alakját fokozatosan eltorzította a járdától elemelkedő forró levegő.

Brenda visszatért a nappaliba.

Már éppen leült volna, mikor Salsbury megszólalt.

- Maradj állva. Menj a szoba közepére.

A lány engedelmeskedett.

- Mit mondtál neki? - kérdezte Salsbury visszaülve a díványra.
- Hogy borzasztó migrénem van.
- Elhitte?
- Azt hiszem.
- Ismerted?
- Igen.
- Ki volt ő?
- A sógornőm.
- Black Riverben lakik?
- Születése óta itt él.
- Meglehetősen csinos.
- Egyszer részt vett egy Miss USA-versenyen.
- Tényleg? Mikor?
- Tizenkét vagy tizenhárom évvel ezelőtt.
- Nem néz ki többnek huszonkettőnél.
- Pedig harmincöt éves.
- Megnyerte a versenyt? Harmadik lett.
- Fogadok, nagy csalódás volt ez a számára.
- Csak a városnak. Őt nem bántotta a dolog.
- Valóban? De miért nem?
- Semmi sem tudja kihozni a sodrából.
- Hogy-hogy?
- Ő ilyen. Mindig boldog.
- Hogy hívják?
- Emma.
- Mi a vezetékneve?
- Thorp.
- Thorp? Férjnél van?

- Igen.
Salsbury elgondolkodott.
- Az a zsaru a férje?
- A rendőrfőnök.
- Bob Thorp.
- Igen.
- Mihez kezd Emma egy ilyen fickóval? A lány zavartan pislogott.
- Hogy érti ezt? - kérdezte.
- Ahogy mondtam. Mihez kezd egy ilyen fickóval?
- Hát... össze vannak házasodva.
- Egy gyönyörű nő és egy nagydarab, hülye zsaru.
- Nem hülye ő! - mondta a lány.
- De úgy néz ki. - Salsbury ezen eltűnődött egy pillanatra, majd elmosolyodott. - A te lányneved Brenda Thorp.
- Igen.
- Bob Thorp a testvéred.
- A bátyám.
- Szegény Bob! - nevetett fel Salsbury, és hátradőlve keresztbefonta a karját a mellén. - Először megdugom a húgocskáját, aztán meg a feleségét.
A lány bizonytalanul, idegesen elmosolyodott.
- De azért vigyáznom kell magamra, ugye?
- Vigyázni? - kérdezett vissza a lány.
- Lehet, hogy Bob ostoba, de erős, mint egy bivaly.
- Bob nem ostoba - bizonygatta másodszor is Brenda.
- A középiskolában egyszer randiztam egy Sophia nevű lánnyal.
Brenda zavartan elhallgatott.
- Sophia Brookman. Istenem, hogy kívántam.
- Szerette őt?
- A szerelem hazugság. Mítosz. Egy nagy rakás szar. Csak meg akartam kefélni őt. De néhány randevú után dobott engem, és egy másik fickóval kezdett járni. Joey Duncannek hívták. Tudod, mit csinált Joey Duncan a gimnáziumban?
- Honnan tudnám?
- Főiskolai előkészítőre ment.
- Én is azt csináltam.
- Kriminológiát hallgatott egy évig.
- Nekem a történelem volt a fő tantárgyam.
- Elhasalt.
- Én nem.
- A szülővárosa rendőrségénél végezte.
- Mint a bátyám.
- Én a Harvardra mentem.
- Tényleg?
- Mindig jobban ügyeltem az öltözékemre, mint Joey, aki ráadásul ostoba is volt. Én sokkal szellemesebb voltam, mint ő. Joey a Reader's Digest viccrovatán kívül soha nem olvasott semmit. Én minden héten elolvastam a The New Yorkért.
- Én egyiket se szeretem.
- S mindezek ellenére Sophia őt kedvelte jobban. De mondok neked valamit.

- Mit?
- A The New Yorkerben olvastam először a tudatalatti észlelésről. Még az ötvenes években. Kis cikktöredék volt, égy hasáb alján. Már elfelejtettem, mi is állt benne. De ez volt az, ami elindított engem. Valami a The New Yorkerben.

Brenda izegve-mozogva felsóhajtott.

- Elfáradtál az ácsorgásban?
- Egy kicsit.
- Unatkozol?
- Valahogy úgy.
- Rohadt kurva.

Brenda a padlót bámulta.

- Vetkőzz le.

Salsbury csordultig telt a hatalom édes érzésével - de valami változott. Először olyan volt ez az érzés, mint egy rendületlenül hömpölygő folyam. Néha még most is ott morajlott benne a hatalom folyója, melyen teljes biztonságban vitorlázhatott. Ezt az állandó áramlást azonban egyre többször felváltotta a rövid, éles robbanások végtelen sorozata. Mint egy gépfegyver: tra-ta-ta-ta... Ritmusára gondolatok villantak fel Salsbury agyában, gyors egymásutánban: Joey Duncan, Harvard, kulcs-zár, Miriam, az anyja, a sötétszemű Sophia, mellek, szex. Emma Thorp, kurvák, Dawson, Brenda, növekvő erekciója, újra az anyja, Klinger, Brenda, női nemi szervek, a hatalom, rendőrcsizmák, Emma lábai…

- És most? - kérdezte a lány. Meztelen volt.
- Gyere ide - mondta Salsbury. Engedelmes kis állat.
- Térdelj le.
- A padlóra?
- Igen.

A lány térdre ereszkedett.

- Gyönyörű nőstény.
- Tetszem néked?
- Megteszi egy darabig.
- Meddig?
- Amíg meg nem kapom a sógornődet.
- Emmát?
- Azt akarom, hogy ő is lássa.
- Ki?
- Az a hülye zsaru.
- Bob nem hülye.
- Kanos vagy, Brenda?
- Kezdek begerjedni. Mint az előbb.
- Hát persze, hogy kezdesz. Egyre jobban.
- Remegek a vágytól.
- Jobban kívánsz, mint az előbb.
- Csináld már.
- Egyre jobban akarsz.
- Szégyellem magam.
- Dehogy szégyelled.
- Ó, istenem.
- Jól érzed magad?

- Nagyon.
- Te egyáltalán nem olyan vagy, mint Miriam.
- Ki az a Miriam?
- Annak a vén marhának is most kéne látnia engem.
- Kiről beszélsz? Miriamről?
- Meg lenne sértődve, A Bibliát idézné.
- Kicsoda?
- Dawson. Nem térne magához!
- Félek - mondta hirtelen a lány.
- Mitől?
- Nem tudom.
- Ne félj. Nem kell félned.
- Oké.
- Félsz még?

A lány elmosolyodott.

- Nem. Meg fogsz kefélni?
- A szuszt is kipréselem belőled. Kész vagy?
- Igen. Elepedek. Csináld már. Most.
- Klinger és az átkozott táncos lánykái.
- Klinger?
- Mellesleg lehet, hogy buzi.
- Csinálod végre?
- Fel foglak nyársalni. Nézd, akkora, mint egy lóé.
- Akarom.
- Azt hiszem, Miriam is buzi volt.

Tra-ta-ta-ta-ta-ta....

Hétfő délután öt órakor Buddy, Pelineri kimászott az ágyából, s mivel még hét teljes óra volt hátra munkakezdésig, elsétált az Edison-vegyesboltba, hogy megnézze, jöttek-e új magazinok. A képes újságok voltak a kedvencei: a People, a Travel, a Nevada, az Arizona Highways, a Vermont Life és az ehhez hasonlók. Most is talált két lapot, ami még nem volt meg neki. Fogta őket és a kasszához ment, hogy fizessen.

Jenny ült a pénztárgépnél. Sárga virágokkal díszített fehér blúzt viselt. Hosszú, fekete haja frissen mosottan omlott a vállára.

- Milyen csinos ma, Jenny kisasszony.
- Köszönöm Buddy.

Buddy elpirult és azt kívánta, bár meg se szólalt volna.

- Jól megy a sorod? - kérdezte a lány.
- Nincs okom panaszra.
- Örömmel hallom. - Mennyivel tartozom?
- Két dollár.

Buddy a zsebébe süllyesztette a kezét, egy kevés apró meg összegyűrt számlákat kotort elő, és a pultra rakta.

- Persze, itt van.
- Három negyeddollárost visszakapsz.
- Azt hittem, többe kerül.
- Tudod, hogy te árengedménnyel vásárolhatsz nálunk.
- Kifizetem. Nem akarok különleges bánásmódot.

- A család közeli barátja vagy! - mondta Jenny, ujjával tréfásan megfenyegetve a fiút. - És mi árengedményt adunk a család minden közeli barátjának. Sam biztos megsértődne, ha nem fogadnád el. Tedd el azokat a negyeddollárosokat.
- Hát... Köszönöm.
- Szívesen, Buddy.
- Sam itt van?
- Odafent ebédel - mutatott Jenny az elfüggönyözött lépcsőfeljárat felé.
- Beszélnem kellene vele.
- Miről?.- kérdezte a lány.
- Arról, amit láttam.
- Nekem nem mondhatod el?
- Hát... Jobb lenne neki.
- Felmehetsz hozzá, ha akarsz.

Buddyt megijesztette ez az invitálás. Sose érezte jól magát más emberek házában.

- Vannak macskák odafenn?
- Macskák? Nem tartunk háziállatokat.

Buddy tudta, hogy a lány nem hazudik neki, de hát a macskák a legváratlanabb helyeken szoktak felbukkanni. Anyja halála után meghívták a paplakba látogatóba. Potter tiszteletes és a felesége egyenesen a szalonba vezették, ahol Mrs. Potter házi tésztákat és süteményeket szolgált fel, Buddy összezárt térdékkel ült a díványon, kezei az ölében. Mrs. Potter forró csokoládét készített. A tiszteletes mindenkinek töltött. Aztán leültek Buddyval szemben. Egy ideig kellemesen telt az idő. Buddy evett a gyömbérkenyérből, megkóstolta azt a süteményt, aminek piros meg zöld cukor volt a tetején, ivott egy kis kakaót, sokat mosolygott és még beszélt is egy kicsit, s akkor hirtelen egy nagy, bundás, fehér macska ugrott a vállára, onnan az ölébe, majd le a földre. Buddy még csak nem is sejtette, hogy itt macskát tartanak a háznál. Tisztességes dolog volt ez? Hogy nem mondták meg neki? Biztos az ablakon át lopódzott be, s ott lapult a dívány mögött. Mióta lehetett ott? Egész idő alatt, míg ő evett? Buddy szinte megdermedt a rémülettől, képtelen volt megszólalni, torkát sikoltás fojtogatta, csokoládéját a szőnyegre borította és magát is összepiszkolta. A nadrágjába vizelt, ott a tiszteletes brokátkanapéján ülve. Borzasztó volt. Szörnyű egy nap. Buddy soha többé nem ment vissza oda, s abbahagyta a templomba járást is, pedig tudta, hogy ezért a pokolra juthat.

- Buddy?
- Igen?
- Fel akarsz menni Samhez?
- Nem, nem! - kapta fel az újságjait a fiú. - Majd máskor elmondom neki. Most nem.
- Buddy!

A fiú visszanézett.

- Valami baj van?
- Nem! - erőltetett mosolyt az arcára. - Nem. Semmi. Minden rendben.

Aztán sietve kiment az üzletből.

Otthon, a Main Street túloldalán lévő kis lakásában kinyitott egy üveg Coca-Colát, és leült a konyhaasztalhoz, hogy megnézegesse az újságjait. Első dolga az volt, hogy macskákról szóló cikkeket, képeket, macskaeledel hirdetéseket keressen. Mindegyik újságban talált ilyet, ezeket rögtön kitépte, tekintet nélkül arra, hogy mi volt a másik oldalon. Módszeresen apró darabokra szaggatta a lapokat, melyek egy halom konfettiként repültek a szemétkosárba.

Az első magazin felénél tartott, mikor egy könnyűbúvárokról szóló cikkre akadt, akik valami régi elsüllyedt kincses hajó után kutattak. Nem nagyon értette miről is van szó, de nagy érdeklődéssel nézegette a képeket, s hirtelen újra eszébe jutott, mit is látott akkor éjjel az erdőben, a telep mellett. Hajnali negyed ötkor történt, ezt gondosan bejegyezte a naptárjában. Könnyűbúvárok, amint éppen jönnek lefelé a víztárolótól. Kezükben elemlámpa. És fegyverek. Olyan buta dolog volt. Olyan vicces... És olyan félelmetes.

Valahogy nem illettek oda azok a búvárok. Ők biztos nem kincset kerestek odafent.

De akkor mit csinálhattak ott? Ha az idők végezetéig gondolkodna rajta, akkor se jönne rá.

Úgy szeretett volna megkérni valakit, hogy magyarázza meg neki a rejtélyt, de tudta, hogy csak kinevetnék.

Múlt héten azonban eszébe jutott, hogy van valaki a városban, aki meghallgatná, aki hinne neki, s aki nem nevetne rajta, bármilyen bugyuta történettel állna is elő. Sam! Samnek mindig volt ideje Buddyra, még az anyja halála előtt is. Sam soha nem mulatott rajta, és nem nézte le őt. És Buddy szerint ő volt a legokosabb a környéken. Ő mindent tudott, legalábbis Buddy azt hitte. Ha van valaki, aki meg tudja magyarázni a rejtélyt, akkor Sam az!

Másfelől azonban nem akart bolondnak tűnni Sam szemében sem. Elhatározta, hogy előbb minden erejével azon lesz, hogy maga keresse meg a választ. Ezért halogatta, hogy elmenjen Samhez.

Ott, az üzletben kész volt átengedni a gondolkodást Samnek. De Sam fent volt az emeleten, Buddy számára ismeretlen helyen, ahol akár macskák is tanyázhattak.

Most tehát kapott még időt, hogy maga rakja össze a választ. Ha Sam legközelebb ott lesz, mikor Buddy az üzletben jár, el fogja mondani neki a történetet. De a következő napokban még nem. Buddy ott üldögélt a függönyön átszűrődő délutáni napsütésben, a Coca-Coláját iszogatta és gondolkodott.

8.

Nyolc hónappal korábban

1976. december 18. szombat

Hét nap volt még karácsonyig, s bár a greenwichi ház lezárt szárnyának számítógépközpontjában az izzók, katódsugárcsövek és oszcilloszkópok olyan színesen világítottak, mint egy karácsonyfa, Salsburynek nem jutott eszébe az ünnep.

Amikor Klinger hónapok elteltével először belépett ide, neki volt az első mondata az, hogy:

- Milyen karácsonyi hangulat van itt.

Salsbury nyugtalan lett a gondolattól, hogy a tábornok észrevett valamit, amit ő nem érzékelt. Már két éve, éjjel nappal azt mondogatta magának, hogy gyorsabbnak, agyafúrtabbnak, dörzsöltebbnek és előrelátóbbnak kell lennie, mint bármelyik partnere, mert csak így tudja megakadályozni, hogy golyót repítsenek a fejébe, és elföldeljék a birtok déli végénél, Brian Kingman mellé. Biztos volt benne, hogy ezt tervezik vele. És persze egymással is. Persze, egyikük sem robotolt annyit a kulcs-zár program sikeréért, mint ő.

Egyetlen módja volt, hogy megnyugtassa magát: be kell tartatni a tábornokkal a három lépés távolságot.

- Itt nem dohányozhat! Dobja el azonnal!

Klinger a szája sarkába tolta a szivarját.
- Ó, hogyne...
- Kényesek a gépek - mondta élesen Salsbury.
Klinger kivette a vékony szivart a szájából, és a földre akarta dobni.
- Ott a szeméttartó!
- Elnézést - mormolta a tábornok, miután kidobta a szivart.
- Semmi baj - mondta Salsbury. - Maga nem forog ilyen helyeken, nem csoda, hogy nem tudja, mi árthat a komputereknek. - Az első menetet én nyertem, gondolta.
- Hol van Leonard? - kérdezte Klinger.
- Nem jön ide.
- Egy ilyen fontos tesztre?
- Azt kívánja, bár ne lenne szükség erre.
- Poncius Pilátus.
- Mi?
Klinger a plafonra bámult, mintha keresztüllátna rajta.
- Ő Odafent mossa kezeit.
Salsbury nem akart olyan beszélgetésbe Bonyolódni, amelynek tárgya Dawson jellemének boncolgatása. Megtett mindent, hogy megvédje magát Dawson poloskáitól. Nem tartotta lehetségesnek, hogy kémkednek utána, míg itt van. De nem lehetett abszolút biztos benne. Ezen körülmények között úgy érezte, paranoiája ésszerű, s talán még előnyöket is fog nyújtani,
- Mi mindent mutat ma nekem? - kérdezte Klinger.
- Arra gondoltam, elsőként szívesen megnézne néhány kiprintelt anyagot a programból.
- Kíváncsi vagyok - hagyta rá a tábornok.
Salsbury egy leporellószerűen összehajtogatott, hosszú számítógéppapírt vett elő. - Mindhárom alany...
- A zsoldosok?
- Igen. Tehát mindhármuknak beadtuk a szert, s aztán filmeket mutattunk nekik, látszólag esti szórakozásként. Az ördögűzőt, A cápát és a Fekete vasárnapot, három egymást követő éjszakán. Természetesen mindegyik speciális kópia volt. Itt a birtokon preparáltuk ki őket. Mindegyikre különböző fokozatú szubliminális program került.
- Miért pont ezt a három filmet választotta?
- Találomra választottam ki ezeket Leonard filmtárából. A mozifilm csak a csomagolás, nem a tartalom. Pusztán csak ürügyet teremtünk az alanyoknak, hogy néhány órán keresztül a vásznat bámulják, miközben az érzékküszöbök alatt lefut a szubliminális program. - Klinger kezébe nyomta a papírokat. - Itt másodpercenként követhetjük a képeket, melyek a reosztatikus filmen futnak, a normál filmmel egyidejűleg. Mikor a számítógép azt nyomtatja, hogy „Felirat", ez azt jelenti, hogy a tudatalattinak szóló képes üzenetet, egy ugyancsak „ne-ki" szánt nyomtatott nagybetűs üzenetet, egy közvetlen parancs, szakítja meg.

Kód: kulcs-zár
Módosított program/első fokozat
Tárolt anyag
Tárolás időpontja: 1976/8/6
Printelés időpontja: 1976/12/18
Print

Mp	Szublimális tartalom
0001	nincs tartalom
0002	nincs tartalom
0003	vizuális tartalom – női mellek
0004	vizuális tartalom – női mellek
0005	vizuális tartalom – női mellek
0006	vizuális tartalom – női mellek
0007	vizuális tartalom – női mellek
0008	felirat - FIGYELJ
0009	felirat - FIGYELJ
0010	felirat - FIGYELJ
0011	felirat - FIGYELJ
0012	felirat – NÉZD EZT A FILMET
0013	felirat – NÉZD EZT A FILMET
0014	felirat – NÉZD EZT A FILMET
0015	vizuális tartalom – ernyedt pénisz
0016	vizuális tartalom – ernyedt pénisz
0017	vizuális tartalom – ernyedt pénisz
0018	vizuális tartalom – pénisz egy női kézben
0019	vizuális tartalom – nő simogatja a péniszt
0020	vizuális tartalom – nő simogatja a péniszt
0021	vizuális tartalom – nő simogatja a péniszt
0022	vizuális tartalom – nő simogatja a péniszt
0023	Felirat – NÉZD EZT A FILMET

- Az első hatvan másodpercnek biztosítania kell, hogy az alany figyelemmel kísérje a szubliminális film többi részét is - mondta Salsbury. - Így a továbbiakban óvatosan, fokozatosan felkészíthetjük a program második fokozatának befogadására, és végül teljes engedelmességre késztethetjük, a kulcs-zár formula elhangzása után.
- Azért kell lassan és óvatosan, nehogy az történjen, mint Brian Kingman esetében? - kérdezte a tábornok.
- Igen, azért.

0061	vizuális tartalom – nő cirógatja a heréket
0062	vizuális tartalom – nő cirógatja a heréket
0063	vizuális tartalom – nő simogatja a péniszt
0064	vizuális tartalom – nő simogatja a péniszt
0065	vizuális tartalom – nő simogatja a péniszt
0066	felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0067	felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0068	felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0069	vizuális tartalom – merev pénisz
0070	vizuális tartalom – merev pénisz
0071	vizuális tartalom – merev pénisz
0072	felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0073	felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0074	vizuális tartalom – nő rámosolyog a péniszre

0075 vizuális tartalom – nő rámosolyog a péniszre
0076 vizuális tartalom – nő rámosolyog a péniszre
0077 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0078 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0079 vizuális tartalom – közösülés kutyapózban
0080 vizuális tartalom – közösülés kutyapózban
0081 vizuális tartalom – közösülés kutyapózban
0082 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0083 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0084 vizuális tartalom – férfi domináns közösülési póz
0085 vizuális tartalom – férfi domináns közösülési póz
0086 vizuális tartalom – férfi domináns közösülési póz
0087 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0088 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0089 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0090 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0091 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0092 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0093 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0094 vizuális tartalom – ejakuláció a szeméremdombra
0095 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0096 vizuális tartalom – ejakuláció a szeméremdombra
0097 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0098 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0099 felirat – ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0100 vizuális tartalom – ejakuláció a szeméremdombra

- A filmen látható pénisz nem merevedik meg egészen addig, míg meg nem jelenik a felirat, hogy a kulcsnak való engedelmeskedés egyenlő a kielégüléssel - jegyezte meg Klinger.
- Így van. S észrevehető, hogy mind a férfi, mind a nő orgazmusa bemutatásra került. Ez a program mindkét nemnél hatékonyan működik.
- Valami pornófilmből szedte ki a részletekét?
- Kifejezetten nekem készítette egy profi pornófilmes New Yorkban - tolta fel az orrán a szemüvegét Salsbury, aztán megtörölte gyöngyöző homlokát. - Az egyetlen kikötés az volt, hogy csak a legszebb, legjobb testfelépítésű szereplői jöhetnek számításba. Mindent közönséges fényerősségnél rögzítettek, de én egy speciális eljárást alkalmazva elértem, hogy a filmet csak a tudatküszöb alatt lehessen érzékelni. Aztán közbevágtam a nagybetűs feliratokat. - Kisimította a teleprintelt papírt. - Az első sorozat még negyven másodpercig tart. Ezután van két másodperc szünet, majd megjelenik egy újabb üzenetsor, ugyanilyen módon.

0143 vizuális tartalom – nő izgatja a csiklóját
0144 vizuális tartalom – nő izgatja a csiklóját
0145 vizuális tartalom – férfi simogatja ernyedt péniszét
0146 vizuális tartalom – férfi simogatja ernyedt péniszét
0147 vizuális tartalom – férfi simogatja ernyedt péniszét
0148 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC

0149 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0150 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0151 vizuális tartalom – nő mosolyog a merev péniszre
0152 vizuális tartalom – nő mosolyog a merev péniszre
0153 vizuális tartalom – nő mosolyog a merev péniszre
0154 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0155 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0156 vizuális tartalom – nő domináns közösülési póz
0157 vizuális tartalom – nő domináns közösülési póz
0158 vizuális tartalom – nő domináns közösülési póz
0159 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0160 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0161 vizuális tartalom – közösülés kutyapózban
0162 vizuális tartalom – közösülés kutyapózban
0163 vizuális tartalom – közösülés kutyapózban
0164 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0165 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0166 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0167 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0168 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0169 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0170 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0171 vizuális tartalom – ejakuláció női ülepre
0172 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0173 vizuális tartalom – ejakuláció női ülepre
0174 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0175 vizuális tartalom – női arc eksztázisban

- Kezdem érteni a módszert - mondta Klinger. - Hány ilyen „felirat" volt látható?

Az egyik komputerkonzolnál álltak. Salsbury előrehajolt és lenyomott néhány billentyűt. Adatok jelentek meg a képernyőn.

Kulcs-zár program
Első fokozat
/nagybetűs üzenetek a megjelenés sorrendjében/
01 ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
02 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
03 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB FÉLELEM
04 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB BŰNTUDAT
05 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = GONDATLANSÁG
06 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = FELELŐSSÉG NÉLKÜLI ÉLET
07 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = DEPRESSZIÓ NÉLKÜLI ÉLET
08 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = FESZÜLTSÉG NÉLKÜLI ÉLET
09 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = ELÉGEDETTSÉG
10 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = BOLDOGSÁG
11 FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = ÉLETED LEGNAGYOBB VÁGYA

Salsbury megérintett egy gombot. A képernyő elsötétült.
- A sorozatokat háromszor ismételtük meg a film alatt.
- A második este is ugyanezt vetítette le? - kérdezte Klinger.
- Nem - mondta Salsbury. Így újabb kiprintelt' anyagot mutatott a tábornoknak. - Itt is, mint az első filmnél, az első perc az alany figyelmének felkeltésével, és az érdeklődés fenntartásának biztosításával telt el. A különbség az első perc elteltével nyilvánvalóvá fog válni.

0061 vizuális tartalom – zokogó nő
0062 vizuális tartalom – zokogó nő
0063 vizuális tartalom – zokogó nő
0064 vizuális tartalom – zokogó férfi
0065 vizuális tartalom – zokogó férfi
0066 felirat – A KULCS VISSZAUTASÍTÁSA = FÁJDALOM
0067 felirat – A KULCS VISSZAUTASÍTÁSA = FÁJDALOM
0068 vizuális tartalom – nő vérben úszva sikolt
0069 vizuális tartalom – nő vérben úszva sikolt
0070 felirat – ENGEDELMESSÉG MEGTAGADÁSA = KÍN
0071 felirat – ENGEDELMESSÉG MEGTAGADÁSA = KÍN
0072 vizuális tartalom – férfi vérben úszva sikolt
0073 vizuális tartalom – férfi vérben úszva sikolt
0074 felirat – A KULCS VISSZAUTASÍTÁSA = FÁJDALOM
0075 felirat – A KULCS VISSZAUTASÍTÁSA = FÁJDALOM
0076 vizuális tartalom – nő vérben úszva sikolt
0077 vizuális tartalom – férfi vérben úszva sikolt
0078 felirat – ENGEDELMESSÉG MEGTAGADÁSA = KÍN
0079 felirat – KÍN, KÍN, KÍN
0080 nincs tartalom
0081 nincs tartalom
0082 vizuális tartalom – nő rámosolyog a merev péniszre

- A program második fokozatánál negatív és pozitív hatások változnak - mondta Salsbury. - A következő huszonöt másodpercben újra a szex kerül előtérbe, még jobban, mint az első filmen. De ugorjunk előre egy kicsit.

110 vizuális tartalom - vicsorgó farkaspofa
111 vizuális tartalom - vicsorgó farkaspofa
112 vizuális tartalom - skorpió megmar egy egeret
113 vizuális tartalom - skorpió megmar egy egeret
114 vizuális tartalom - koporsó
115 vizuális tartalom - koporsó
116 vizuális tartalom - koporsó
117 felirat - A KULCS VISSZAUTASÍTÁSA = HALÁL
118 felirat - A KULCS: VISSZAUTASÍTÁSA = HALÁL
119 vizuális tartalom - emberi koponya
120 vizuális tartalom - emberi koponya
121 vizuális tartalom - rothadó hulla

122 felirat - A KULCS VISSZAUTASÍTÁSA = HALÁL
123 vizuális tartalom — rothadó hulla
124 felirat - A KULCS VISSZAUTASÍTÁSA = HALÁL

- Gondolja, hogy a tudatalatti, meggyőzésében a halálmotívum is olyan hatásos lehet, mint a szex? - kérdezte Klinger felnézve a szövegből.
- Igen, majdnem. Ha ki akarjuk építeni a motivációs egyensúlyt, a tudatalattira ható ultrarövid ideig tartó reklámokban a halálkép ugyanúgy felhasználható, mint a szex, Wilson Brian Key szerint, aki néhány éve írt egy[1] könyvet a tudatalatti manipulálásának természetrajzáról, az első halálkép a reklámokban 1971-ben jelent meg, egy Calvert Whiskey hirdetésben. Azóta a halálszimbólumok alkalmazása alapvető eszközzé vált a vezető reklám ügynökségeknél.
- És mi a helyzet a harmadik fokozattal? - kérdezte a tábornok. - Mi volt elrejtve a harmadik éjjel levetített filmben?

Salsbury egy újabb, hosszú számítógéppapírt vett elő.

- A film elején megerősítettük a két előző film üzeneteinek hatását. Ezúttal azonban a másodperc törtrésze alatt is felvillannak képek, mivel az alanyok már készek a gyorsabb, mondjuk úgy, „gyorstüzelő" parancsok befogadására. Ennél a filmnél is a második percben kezdődik el a dolog igazán.

0060 00 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0061 00 felirat - ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0061 05 vizuális tartalom – ejakuláló pénisz
0062 00 felirat - ENGEDELMESKEDÉS A KULCSNAK = KIELÉGÜLÉS
0062 05 vizuális tartalom – zokogó nő
0063 00 vizuális tartalom – zokogó férfi
0063 03 vizuális tartalom – zokogó nő
0063 06 vizuális tartalom – vicsorgó farkaspofa
0063 09 vizuális tartalom – skorpió megmar egy egeret
0064 02 vizuális tartalom - koporsó
0064 05 felirat – ENGEDELMESSÉG MEGTAGADÁSA = HALÁL
0065 00 vizuális tartalom – nő megcsókolja a péniszt
0065 05 vizuális tartalom – női mellek között csúszkáló pénisz
0065 08 vizuális tartalom – vaginába hatoló pénisz
0066 00 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = NINCS TÖBB KUDARC
0066 05 vizuális tartalom – véres, levágott emberi kéz
0066 08 vizuális tartalom – rothadó hulla

A továbbiakban a képeknek mind a tempója, mind az érzelmi behatása drasztikusan megnövekedett.

0800 00 vizuális tartalom – lőtt seb emberi fejen
0800 02 vizuális tartalom – halott vietnámi csecsemő
0800 04 vizuális tartalom – férgek egy darab marhahúsban
0800 06 vizuális tartalom – vicsorgó patkánypofa
0800 07 vizuális tartalom – vicsorgó farkaspofa
0800 08 vizuális tartalom - koporsó

0800 09 vizuális tartalom – férgek egy darab marhahúsban
0801 00 felirat – ENGEDELEMESSÉG MEGTAGADÁSA = HALÁL
0801 02 vizuális tatalom – merev pénisz
0801 04 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
0801 06vizuális tartalom – nyelv a klitoriszon
0801 08 vizuális tartalom – nő megcsókolja a péniszt
0801 09 vizuális tartalom – pénisz a vaginában
0802 00 vizuális tartalom – ejakuláció a szeméremdombra
0802 01 felirat – FOGADJ SZÓT A KULCSNAK = ÉLETED LEGNAGYOB VÁGYA

Később gyorsabban és gyorsabban.

2400 00 vizuális tartalom – halott csecsemő arca közelről
2400 01 vizuális tartalom – férgek lótrágyában
2400 02 felirat – SZEMBESZEGÜLÉS A KULCCSAL = HALÁL
2400 03 vizuális tatalom – férfi ujjával izgatja a csikót
2400 04 vizuális tartalom – nő szopja a péniszt
2400 05 felirat – ENGEDELMESKEDNI A KULCSNAK = BOLDOGSÁG
2400 06 vizuális tartalom – egy tehén gőzölgő belső részei
2400 07 felirat – SZEMBESZEGÜLÉS = KÍN
2400 08 felirat - SZEMBESZEGÜLÉS = HALÁL
2400 09 vizuális tartalom – ejakuláció nő szájába
2401 00 vizuális tartalom – női arc eksztázisban
2401 01 felirat – ENGEDELMESKEDNI = BOLDOGSÁG
2401 02 felirat – ENGEDELMESKEDNI = GYÖNYÖR
Aztán egyre ritkultak a motiváló képek, és egyre több lett a közvetlen parancs.
3600 00 vizuális tartalom – férgek egy darab marhahúsban
3600 01 felirat – SZEMBESZEGÜLÉS = HALÁL
3600 02 vizuális tartalom – döglött macska
3600 03 felirat – ENGEDELMESKEDJ A KULCSNAK
3600 04 felirat – ENGEDELMESKEDJ, ENGEDELMESKEDJ, ENGEDELMESKEDJ
3600 05 vizuális tartalom – n szopja a péniszt
3600 06 felirat – ENGEDELMESSÉG = ÉLET
3600 07 felirat - ENGEDELMESKEDJ A KULCSNAK
3600 08 vizuális tartalom – ejakuláció a nő combjára
3600 09 felirat - ENGEDELMESKEDJ A KULCSNAK
3600 10 felirat – ÉLET, ÉLET, ÉLET

- Ezt a gyors tempót egészen a film végéig fenntartjuk - magyarázta Salsbury. - Az utolsó tizenöt percben, mialatt tovább folytatódik a szex- és halálképek sugárzása is, bemutatjuk a nézőnek a kulcs-zár kódmondatot és mélyen beleültetjük a tudatalattijába.
- Ennyi az egész?
- Hála a drognak, mely felkészítette őket a szubliminális üzenetek befogadására, igen, ennyi az egész.
- Az alanyok nem vették észre, hogy valami mást is láttak?
- Ha ennek tudatában voltak, a programnak nincs hatása rájuk. Az üzenetek kizárólag a tudatalattinak szólnak.

Klinger maga alá húzott egy széket a számítógépek mellől és leült. Bal keze, mely az ölében pihent, olyan szőrös volt, hogy Salsburyt egy csatornapatkányra emlékeztette. A tábornok másik kezével az alkarját simogatta, és a látottakon töprengett.
- Mikor esett át a három zsoldos a program utolsó fokozatán?
- Harminc napja. Azóta folyamatosan figyelem őket, és elvégeztem rajtuk egy sor engedelmesség-vizsgálatot is..
- Volt valamelyiküknek olyan reakciója, mint King-mannek?
- Mind a hármójuknak voltak rossz álmai - válaszolt Salsbury. - Valószínűleg a reosztatikus képernyőn látottak miatt. De egyikük sem emlékezett az álmokra. Továbbá mindhárman komoly hidegrázásra és enyhe émelygésre panaszkodtak. De életben Vannak.
- Találkozott bármilyen más problémával?
- Nem.
- Nincsenek gyenge pontok a programban? Nem fordult elő, hogy nem engedelmeskedtek?
- Eddig még nem. Néhány percen belül elvégezzük az utolsó vizsgálatot, és akkor megtudjuk, valóban abszolút hatalmunk van-e felettük. Ha nem, újra kell kezdeni az egészet. Ha igen, pezsgőt bontunk. Klinger homlokát ráncolva sóhajtott.
- Gondolom, erre az utolsó tesztre nagy szükség van...
- Feltétlenül szükséges!
- Mégse tetszik nekem..,.
- Maga, ugye, tiszt volt Vietnámban?
- Mit akar ezzel?
- A halálba küldött embereket.
- De mindig kötelességből! - mondta katonásan Klinger. - Mindig! Az meg holtbiztos, hogy ami itt történik, annak semmi köze becsülethez és tisztességhez!

Becsület... gondolta savanyúan Salsbury. Te is legalább akkora idióta vagy, mint Leonard. Ahogy nincs mennyország, úgy nem létezik becsület sem. Ezt te is tudod, én is tudom, sőt, még Leonard is tudja, hiába imádkozik áhítatosan a fehér házi reggelinél az Elnök és Billy Graham társaságában.
- Oké - állt fel Klinger. - Fejezzük be. Hol vannak?
- A szomszéd szobában várakoznak.
- Tudják, mi vár rájuk?
- Nem. - Salsbury az íróasztalához ment és megnyomott egy gombot a házi hangosbeszélőn.
- Rossner, Holbrook, Picard, jöjjenek be. Várjuk magukat.

Néhány másodperc múlva kinyílt az ajtó, s három férfi lépett be rajta.
- Menjenek a szoba közepére! - utasította őket Salsbury.

Azok engedelmeskedtek.
- Már alkalmazta rajtuk a kódmondatot? - kérdezte Klinger.
- Mielőtt maga megérkezett.

Az első férfi, bár már negyven körül járhatott, úgy nézett ki, mint egy veszélyes, utcasarki púnk. Vékony volt, de keménykötésű és izmos. Száznyolcvan centi magas lehetett. Sötétbarna haját, mely a halántékán már őszült, hátrafésülve viselte. Szétvetett lábakkal állt ott, súlypontját a lábujjaira helyezte, s ettől úgy nézett ki, mintha minden pillanatban ugrásra készen állna. Szemei furcsán közel ültek egymáshoz. Arca barázdált, ajka vékony, álla hegyes volt.
- Ez itt Rossner - mutatta Salsbury a tábornoknak. - Glenn Rossner. Amerikai. Tizenhat éve szabadúszó katona.
- Hello! - biccentett Rossner Klinger felé.

- Nem szólalhatnak meg engedély nélkül! - szólt rá Salsbury. - Világos?
- Igen - mondta egyszerre három hang.

A második katona olyan idős lehetett, mint az előző. Száznyolcvanöt magas, tagbaszakadt, világos bőrű, durva arcú, kemény állkapcsú férfi volt, vörösesszőke, rövidre vágott hajjal. Szigorú arckifejezése elárulta mi mindenen mehetett keresztül az elmúlt években. Olyan embernek látszott, mint azok az apák, akik otthon önkényurak, hetente kétszer megrakják a kölyküket, keményen beszélnek, hajthatatlanok, s akiknek a fiai aztán olyan utcasarki punkká válnak, mint Glenn Rossner.

- Ez Peter Holbrook - mutatott rá Salsbury. - Angol. Húsz éve zsoldos. Huszonkét éves kora óta.

Az utolsó férfi nem volt több harmincnál, s ő volt az a három közül, akire azt lehetett mondani, hogy jóképű. Száznyolcvan magas lehetett. Szikár volt es izmos. Vékonyszálú, barna hajával, széles homlokával, szögletes arcvonásaival és különösen erős állkapcsaival a fiatal Rex Harrisonra emlékeztetett. Furcsa, szürkészöld szemeit olyan hosszú szempillák árnyékolták, hogy bármelyik nő büszke lehetett volna rájuk.

- Michel Picard - mutatta be Salsbury. - Francia. Folyékonyan beszél angolul. Négy éve zsoldos.
- Melyikük lesz az? - kérdezte Klinger. - Az hiszem, Picard.
- Akkor essünk túl rajta.

Salsbury Rossnerhez fordult.

- Glenn, van az asztalomon egy összegöngyölt vászonlepedő. Hozza ide.

Rossner az asztalhoz ment, s az anyaggal tért vissza.

- Peter, segítsen neki széthajtogatni a földön.

Egy perccel később a tíz négyzetméternyi vászondarab ki is volt terítve a helyiség közepén.

- Michel, álljon a közepére.

A francia engedelmeskedett.

- Michel, mi vagyok én?
- A kulcs.
- És micsoda maga?
- Én vagyok a zár.
- Azt fogja tenni, amit mondok.
- Igen. Természetesen - válaszolta gépiesen Picard.
- Lazítson, Michel... Lazítsa el magát.
- Jól érzem magam.
- Maga nagyon boldog.

Picard elmosolyodott.

- S boldog is marad, függetlenül attól, hogy mi történik a következő percekben. Ért engem?
- Igen.
- Még kísérletet sem fog tenni arra, hogy megakadályozza Petert és Glennt a parancs végrehajtásában, bármi is legyen az. Érthető?
- Igen.

Salsbury egy erős körülbelül egy méter hosszú nylonzsinórt vett elő fehér köpenye zsebéből.

- Peter, fogja ezt. Tekerje Michel nyakára, mintha meg akarná fojtani.

Holbrook a francia mögé lépett és a torkára hurkolta a zsineget.

- Michel, ellazult?

- Ó igen. Minden rendben.
- A kezeit tartsa maga mellett egészen addig, míg azt nem mondom, hogy megmozdulhat.
- Rendben - mondta mosolyogva Picard.
- Mosolyogni fog, amíg csak képes lesz rá.
- Igen.
- És amikor már nem lesz képes mosolyogni, akkor is tudja majd, hogy a lehető legjobb dolog történik magával.

Picard mosolygott.

- Glenn, maga figyelni fog. És nem avatkozik bele.
- Nem avatkozom bele - mondta Rossner.
- Peter, maga azt teszi, amit mondok.

A nagydarab férfi bólintott.

- Habozás nélkül.
- Habozás nélkül.
- Fojtsa meg Michelt.

Ha a francia mosolya le is lohadt, a változás épphogy csak egy árnyalatnyi, egy hajszálnyi volt.

Aztán Holbrook megrántotta a zsineg végét.

Picard kitátotta a száját. Úgy tűnt, kiáltani próbál, de nem jött ki hang a torkán.

Bár Holbrook hosszú ujjú inget viselt, Salsbury világosan látta az izmok játékát a vastag karon.

Picard kétségbeesetten, zihálva próbált levegőhöz jutni. Szemei kidülledtek. Arca vörös volt.

- Húzza szorosabbra! - parancsolta Salsbury Holbrooknak.

Az angol engedelmeskedett. Az erőlködéstől arca halálfejszerű, ádáz vigyorba torzult. Picard Holbrooknak dőlt. Az hátralépett. A francia a térdeihez rogyott. Kezei az oldalánál. Kísérletet sem tett, hogy megmentse magát.

- Jézus a pokolban! - suttogta dermedten, elképedve Klinger.

Másodpercek múlva Holbrook hátralépett. Teljesítette a feladatát. A kötél mély, vörös nyomot hagyott a tenyerén.

Salsbury egy újabb, hosszú zsineget vett elő a köpenye zsebéből és Rossnernek adta.

- Tudja, mi ez, Glenn?
- Igen - felelte Rossner, aki az imént egykedvűen nézte, ahogy Holbrook meggyilkolja a franciát.
- Glenn, azt akarom, hogy adja ezt oda Peternek.

Rossner gondolkodás nélkül az angol kezébe nyomta a nyakszorítót.

- Most fordítson hátat Peternek. Rossner megfordult.
- Nyugodt, Glenn?
- Nem.
- Lazítson. Nyugodjon meg. Azt parancsolom. Rossner arcán kisimultak a ráncok.
- Hogy érzi magát, Glenn?
- Nyugodt vagyok.
- Akkor jó. Nem fogja megpróbálni eltéríteni Petert a parancs teljesítésétől, bármi legyen is az.
- Nem fogok ellenkezni - jelentette ki Rossner.

Salsbury, az angolhoz fordult.

- Hurkolja a kötelet Glenn nyakára, ahogyan azt az előbb Michellel tette.

Holbrook szakavatott, gyors mozdulatokkal engedelmeskedett és várta az újabb parancsokat.
- Glenn, ideges? - kérdezte Salsbury,
- Nem. Nyugodt vagyok.
- Akkor jó. Továbbra se izgassa magát. Most azt fogom mondani Peternek, hogy ölje meg magát - s maga engedni fogja neki, hogy ezt tegye. Világos?
- Igen, értem - mondta Rossner. Higgadt arckifejezése egy pillanatra se változott meg.
- Nem akar élni?
- De. Élni akarok.
- Akkor miért hajlandó meghalni?
- Én... én... - Rossner zavartnak látszott.
- Azért hajlandó meghalni, mert ha megtagadja az engedelmességet a kulcsnak, az amúgy is kínt és halált jelent. Igazam van, Glenn?
- Igen.
Salsbury közelről vizsgálgatta a két férfit, de nemhogy a pánik, de még az idegfeszültség legkisebb jeleit sem fedezte fel rajtuk.
Rossner tudta, mi fog történik vele. Látta, hogyan halt meg Michel, és neki azt mondták, ugyanez lesz a sorsa. Mégis, látszólag félelem nélkül, mozdulatlanul állt ott.
Kész volt inkább öngyilkosságot elkövetni, semmint hogy ellentmondjon a kulcsnak. Az engedetlenség szó szerint elképzelhetetlen volt a számára.
- Totális kontroll. - mondta a tábornok. - Majdnem olyanok, mint a zombik.
- De nem azok. Nincs ebben semmi természetfeletti. Egyszerű magatartásváltozás. - Salsbury emelkedett hangulatban volt. - Peter, adja ide a kötelet. Köszönöm. Mindketten jól végezték a dolgukat. És most azt akarom, hogy becsomagolják Michel testét a vászonlepedőbe, és átvigyék a szomszéd szobába. Ott várjanak a további parancsig.
Rossner és Holbrook, mintha közönséges kétkezi munkások volnának, akik egy rakomány téglát akarnak arrébb vinni, azon vitáztak, hogy melyik oldalról kezdjék begöngyölni a hullát. Mikor eldöntötték, munkához láttak.
- Gratulálok! - szólt Klinger verítékezve. A hűvös, nyugodt tekintetű Ernst Klinger izzadt, mint egy disznó.
- És most mit gondolsz? - hetykélkedett, persze csak magában Salsbury. Még mindig olyan karácsonyinak találod a hangulatot, mint tíz perccel ezelőtt?
Salsbury az íróasztala fiókjából elővett egy üveg whiskyt, s töltött magának egy kortyot, ünneplésképpen.
Klinger dupla adagot kért.
- És most? - kérdezte, miután felhajtotta az italát.
- Még hátra van egy igazi főpróba.
- Ezt már említette. De nem értem, miért? Miért nem kezdhetünk bele a közel-keleti tervbe, ahogy azt két évvel ezelőtt Leonard felvázolta a tahoe-i birtokon? Tudjuk, hogy a szer hat, nem? És ismerjük a szubliminálok működését is.
Holbrookkal, Rossnerrel, és a szegény franciával elértem a kívánt eredményt - kortyolt bele a whiskyjébe Salsbury. - De ez még nem jelenti szükségszerűen azt, hogy mindenki így reagálna. Addig nem lehetünk biztosak a program sikerében, amíg be nem adjuk a szert néhány száz különböző korú és mindkét nemből való alanynak, akiket aztán alaposan meg kell vizsgálnom. Ezenkívül, ezt a három zsoldost izolált, laboratóriumi környezetben teszteltem. Mielőtt olyan rendkívüli kockázatot vállalunk, mint amilyet a közel-keleti terv jelent, ahol egy más kultúrának, egy más nyelven kell tudatalattira ható üzeneteket

megalkotni, tudnunk kell, milyen eredményt hozna egy természetes körülmények között elvégzett teszt.

Klinger újabb pohár whiskyt töltött magának. Ahogy a szájához emelte, az italt, mintha a félelem árnyéka suhant volna át az arcán. Egy másodpercig tartott az egész. A tábornok, színlelve, hogy a főpróba ügyén töri a fejét, elgondolkodva a poharára, majd az íróasztalon álló palackra, végül Salsbury poharára bámult.

Salsbury felnevetett.

- Ne aggódjon, Ernst. Miért tenném bele a drogot a saját Jack Danielsembe? Emellett maga nem egy potenciális alany, hanem a társam.

Klinger bólintott, de a whiskyjét érintetlenül az asztalra tette.

- Hol végezne el egy ilyen helyszíni vizsgálatot?
- A Maine állambeli Black Riverben. Ez egy kisváros, közel a kanadai határhoz.
- Miért pont ott?

Salsbury az egyik számítógéphez lépett és betáplált egy utasítást.

- Két hónappal ezelőtt összeállítottam egy listát az ideális vizsgálati helyszín alapvető követelményeiről - magyarázta közben.

Minden képernyőn megjelent ugyanaz az információ.

Kulcs/zár program, helyszíni teszt adatok

1A. A helyszínnek kisvárosnak kell lennie, ahol elegendő alany található statisztikai következtetésekhez

1B. Black River, Maine – népesség: 402

fakitermelő telep – népesség: 188

további népesség 5 mérföldön belül nincs

- Fakitermelő telep? - kérdezte- Klinger.
- Black River egyetlen társaság tevékenységére épít. A városban szinte mindenki a Big Unionnál dolgozik, vagy pedig az ott dolgozók kiszolgálása ad neki munkát. A társaságnak van egy óriási fatelepe, ebben a barakkok, szórakoztató létesítmények és persze munkásszállás van azoknak a nőtlen favágóknak, akik nem akarnak szobát vagy lakást bérelni a faluban.

2A. A helyszínnek elszigeteltnek kel lennie

2B. A Black Riverhez legközelebb eső város: 30 mérföld

2. legközelebb eső város: 62 mérföld

Megközelítés: országút, dűlőút,

vasút (csak ipari használatra)

vízi út (a folyó hajózható, de nincs rendszeres járat)

Repülőtér nincs

3A. A helyszínnek belül kell esnie egy vagy több tévéállomás hatótávolságán

3B. Vételi lehetőségek Black Riverben

1 amerikai adó

1 kanadai adó

- Van még egy érdekes idevágó adat - mondta Salsbury. - Az amerikai tévéállomást a Futurex egyik alvállalata igazgatja. Ez éjszakánként és hétvégenként sok régi filmet sugároz. Jó előre meg tudjuk szerezni a műsortervben szereplő kópiákat. Ezeket ellátjuk a szubliminális üzenetekkel, és úgy helyezzük vissza őket a tévéállomás filmtárába.
- Ez azért szerencse.

- Időt takaríthatunk meg. Egyébként a Futurexnek meg kellett volna szereznie az egyik állomást, de ez évekbe telhetett volna.
- De biztos lehet abban, hogy az emberek nézni is, fogják ezeket a filmeket?
- Többféle médián keresztül árasztjuk el őket a szubliminális parancsokkal. Például: a Dawson Alapítvány. A Keresztény Erkölcsért elnevezésű szervezet több tucat közszolgálati hirdetést fog futtatni mind a kanadai, mind az amerikai tévéállomáson, két nappal a filmek sugárzása előtt. Ezek olyan erős szubliminális parancsokat tartalmaznak majd, amelyek utasítják az embereket a városban és a fakitermelő telepen, hogy a megfelelő időben kapcsoljanak a megfelelő csatornára. Postán is küldünk hirdetéseket, így még közvetlenebb parancsokat adhatunk. A városban mindenki kap majd postán reklámkiadványokat, s velük valami kis ajándékot, például szappant, sampont vagy egy tekercs ingyen filmet. A kiadványok és az áruminták csomagolásán nyüzsögni fognak a tudatalatti utasítások, miszerint mindenki nézze egy bizonyos tévéállomás adását, egy bizonyos nap bizonyos órájában. Az ez idő alatt megjelenő Black River-i magazinok és napilapok szintén hordoznak majd erre vonatkozó szubliminális üzeneteket.

Salsbury kissé kifulladt a sok beszédtől, kortyolt egyet italából és folytatta.

- Egy mozi ugyan nem virágzó üzlet egy Black River nagyságú városban, viszont nyaranta a Big Union működtet egy vasárnap kivételével mindennap játszó mozit, mely matinéfilmeket vetít gyerekeknek. Ezeket a kópiákat is megtöltjük szubliminálokkal, hogy a gyerekeket is rávegyük arra, hogy nézzék a kulcs-zár programot tartalmazó filmeket. A környékén fogható összes rádióállomás speciális, harminc másodperces hirdetéseket fog sugározni, bennük elrejtett, szubaudiális, csak a tudatalattit érő utasításokkal. Szóval, az előkészítő kampány hatására a megfelelő időben garantáltan mindenki a tévé előtt ül majd.
- És mi lesz azokkal, akiknek nincs televíziókészülékük? - aggodalmaskodott Klinger.
- Egy ilyen elszigetelt helyen, mint amilyen Black River, nemigen van más szórakozási lehetőség – érvelt Salsbury. Még a fatelep pihenőtermeiben is van tíz készülék. Akinek pedig esetleg még sincs tévéje, azok az előzetes szubliminálok hatására a barátaiknál, rokonaiknál vagy a szomszédjuknál nézik majd meg a filmeket.

Klinger most először nézett tisztelettel Salsburyre.

- Ez hihetetlen.
- Köszönöm.
- És a szer? Az hogyan lesz bevetve?

Salsbury felhajtotta a whiskyjét. Csodásan érezte magát.

- A környéken, két helyen lehet élelmet és italt beszerezni. A favágók általában a kantinban veszik meg azt, amire szükségük van. A városban pedig mindenki az Edison-féle vegyesboltban vásárol. Edisonnak nincs versenytársa. Még a város egyetlen bisztróját is ő látja el. A
kantin és a vegyesbolt is ugyanannál az augustai nagykereskedőnél tölti fel a készleteit.
- Értem. - A tábornok elmosolyodott.
- Tökéletes kommandós feladat Holbrook és Rossner számára. Be kell törniük a nagykereskedés raktárába, és meg kell fertőzniük egy sor, különböző árucikket a Black Rivernek félretett szállítmányból. - Salsbury a képernyőre bökött, ahol újabb adatok jelentek meg. - Nézzük a négyes pontot.

Klinger odafordult.

4A. A város közelében vízi tárolónak kell lennie, mely lakosságának a 90 %-át ellátja

4B. Black River víztároló – ellátja a város lakóinak 100 %-át – a fatelep lakóinak 100 %-át

- Hogyan választotta ki Black Rivert? Hogyan tudott meg mindent róla?
Salsbury lenyomott egy billentyűt a klaviatúrán. A képernyő kitisztult.
- Leonard 19,60-bán vett egy Statistical Profiles Incorporated nevű céget. Ez a cég végez el minden piackutatást. Leonard vállalatainak és olyan vállalatoknak is, melyek nem az ő tulajdonában vannak. Van egy közvetlen telefonvonala a Népszámlálási Hivatal adatbankjába. Ezt használtuk ki, hogy megkeressük az ideális helyszínt. Természetesen nem kötöttük az orrukra, miért érdekel minket egy olyan város, ahol ezek a sajátos követelmények mind együtt vannak.
A tábornok a homlokát ráncolta.
- Hány embert vontak bele a kutatásba a Statistical Profiles-nál? - kérdezte.
- Kettőt - válaszolt Salsbury. - Tudom, mire gondol, és nem kell aggódnia. Mindkettejüket halálos baleset fogja érni, jóval azelőtt, hogy elkezdenénk a helyszíni tesztet.
- Gondolom, Rossnert és Holbrookot küldjük, hogy megfertőzzék a víztárolót.
- Úgy van. Aztán megszabadulunk tőlük.
- Megöljük őket? - vonta fel bozontos szemöldökét a tábornok.
- Vagy megparancsoljuk nekik, hogy kövessenek el öngyilkosságot.
- Miért nem mondjuk inkább azt, hogy egyszerűen felejtsék el, amit tettek? Miért nem töröljük a memóriájukat?
- Ez lehet, hogy megmentené őket a bűnvádi eljárás alól, ha a dolgok rosszra fordulnának, de nem segítene rajtunk. A saját agyunkból nem törölhetünk ki mindent. Ha problémák mutatkoznának a helyszíni tesztnél, olyan komoly problémák, hogy az egész tervet kidobhatjuk a szemétbe, vagy ha kiderülne, hogy látták Rossnert és Holbrookot a gyűjtőmedencénél, vagy bármilyen áruló nyomot hagyták maguk után... - szóval nem lenne jó, ha a hatóságok kapcsolatba hoznának minket Glennel és Peterrel.
- Milyen komoly problémák merülhetnek fel?
- Bármi vagy semmi. Nem tudom.
Klinger eltöprengett.
- Igen... Azt hiszem, igaza van. Mikor kezdi el a helyszíni tesztet?
- Augusztusra készen kell lennünk - jelentette ki Salsbury.

9.

1977. augusztus 26. péntek

Tat-tat-tat-tat-tat-tat.
Hétfő óta, mikor az az eset történt Brenda Macklin-nel, Salsbury képes volt ellenállni a kísértésnek. Bármikor felhasználhatta volna a hatalmát, hogy megerőszakoljon csinos nőket, s aztán kitörölje az egészet az agyukból. Erőt az adott neki, hogy tudta, mindegyik szajha az övé, csak ki kellene nyújtania a kezét értük. Mikor a helyszíni teszt majd sikeresen lezárul és biztossá válik, hogy nincs veszélyes tényező, majd akkor... gondolta. Az összes ribancot, az összes nőstényt magáévá teszi. Mindegyikét! Salsbury annak tudatában, hogy a jövő egy szinte végtelen orgia lesz a számára, ha csak ideiglenesen is, képes volt fékezni a vágyát. Házról-házra járt, a kulcs-zár kódmondat segítségével kikérdezte az embereket, megfigyelt mindent, vizsgálatokat végzett. Megtartóztatta magát. Keményen dolgozott, végezte a munkáját. Szigorú volt önmagához. És büszke volt az akaraterejére.

Ám ezen a reggelen akaratereje porrá zúzódott. Elmúlt négy éjszakáját groteszk álmok kavarták fel, melyekben felbukkant az anyja, Miriam és valami váratlan erőszak és vér, és a beteges szexualitás hátborzongató, leírhatatlan atmoszférája. Kiáltozva, hadonászva ébredt ezen a reggelen is, és Emma Thorpra gondolt - a narancsszínű pulóver mély kivágására - ez volt számára az ellenanyag a méreg ellen, mely alvás közben habzott rajta keresztül. Meg kell kapnia az asszonyt, s meg is fogja kapni őt, ma, hamarosan, s a pokolba az önmegtartóztatással!

A hatalom simavizű folyója megint átváltozott benne ritmikusan lüktető váltóárammá. Gondolatai gépfegyver-ropogásként verődtek ide-oda: tat-tat-tat-tat-tat-tat...

7.45-kor kilépett Pauline Vicker penziójának kapuján, és elsétált a téren lévő bisztróig.

Felhős volt az ég s a levegő nyirkos.

8.25-kor befejezte a reggelijét, és elhagyta a bisztrót.

8.40-kor odaért Thorpék házához, mely a legutolsó volt a Union Roadon, a folyó mellett.

Kétszer nyomta meg a bejárati ajtó csengőjét.

Ma a rendőrfőnök jött ajtót nyitni..Még nem ment el dolgozni.

Jó. Csodálatos.

- Én vagyok a kulcs - mondta Salsbury.
- Én vagyok a zár.
- Eresszen be.

Bob Thorp ellépett az útjából, beengedte, aztán bezárta mögötte az ajtót.

- Itthon van a felesége?
- Igen.
- És a fia?
- Ő is.
- Valaki más is van itt?
- Csak maga és én.
- Hogy hívják a fiát?
- Jeremy.
- Hol vannak?
- A konyhában.
- Vezessen hozzájuk. - Thorp tétovázott.
- Vezessen hozzájuk!

Végigmentek egy szűk, világos tapétával borított folyosón.

A konyhát ízlésesen, divatosan rendezték be. Mindenféle beépített szekrényeket és modern konyhaeszközöket lehetett látni. A rézszínű frizsider tetejére nagyméretű mélyhűtőt helyeztek. A polcon mikrohullámú sütő állt. A falon az egyik sarokban tévékészülék lógott, melynek képernyőjét az ablak mellett álló nagy, kerek, asztál felé irányították.

Jeremy az asztalnál ült, arccal a folyosónak. Tojást és pirítóst evett.

A fiú jobbján Emma könyökölt, egy pohár narancslét iszogatva. Kék, földig érő háziköntöst viselt. Haja pontosan olyan aranyszínű és tömött volt, mint amilyenre Salsbury emlékezett. Ahogy a férje felé fordult, hogy megkérdezze, ki csengetett, bájos arcán látni lehetett még az álom bársonyos nyomait, s ez különösen izgató volt.

- Ki volt az, Bob? - kérdezte.
- Én vagyok a kulcs - szólott Salsbury.

A mondatra két hang válaszolt.

8.55-kor Paul Annendale lefékezett a kavicsokkal felszórt út végén, mindkét irányba szétnézett, aztán balra fordult a Main Streeten. Szokásos heti beszerző-kőrútjukon voltak, hogy feltöltsék élelmiszerkészletüket.
- Ne vigyél el egészen Sam házáig! - szólt előre a hátsó ülésről Mark. - Hadd szálljak ki a téren!
Paul belepillantott a belső visszapillantó tükörbe.
- Hová készülsz?
Mark megsimogatta a hatalmas kalitkát, mely mellette pihent az ülésen. A mókus körbe-körbe rohangált benne.
- El akarom vinni Bustert látogatóba Jeremyhez.
Rya hátrafordult.
- Miért nem vallod be, hogy nem is Jeremyt óhajtod meglátogatni? Mindenki tudja, hogy bele vagy esve Emmába!
- Nem is! - kiáltotta Mark olyan hangon, hogy teljesen nyilvánvalóvá vált, Rya igazat beszél.
- Ó, Mark....! - incselkedett a kislány.
- Ez hazugság!!! - hajtogatta Mark. - Nem vagyok beleesve Emmába! Nem vagyok olyan ütődött!
Rya újra előrefordult.
- Ugyan, hagyjátok abba! - vetett véget Paul a civódásnak. - Kirakjuk Markot a téren Busterrel, és ennyi.
- Érted, Bob? - kérdezte Salsbury.
- Értem.
- Csak akkor szólalsz meg, ha kérdezlek. És nem mozdulsz el a székről, míg én azt nem mondom, hogy megteheted.
- Nem fogok megmozdulni.
- De figyelni fogsz.
- Figyelni fogok.
- Jeremy?
- Én is figyelni fogok.
- Mit fogsz figyelni? - kérdezte Salsbury.
- Magát. Ahogy megkeféli őt.
Hülye zsaru, a hülye gyerekével. Salsbury a mosogatónak támaszkodott.
- Gyere ide, Emma.
A nő felállt és odament hozzá.
- Vedd le a köntösödet.
A nő engedelmeskedett. Sárga melltartót és sárga bugyit viselt, melyet három apró, piros virág díszített a jobb oldalon.
- Vedd le a melltartódat.
A telt, nehéz mellek megremegtek, ahogy kiszabadultak fogságukból.
- Jeremy, tudtad, hogy ilyén szép mamád van?
- Nem... - nyelt egy nagyot a fiú. Thorp kezei Ökölbe szorítva az asztalon pihentek.
- Nyugi, Bob. Élvezni fogod. Imádni fogod. Már alig várod, hogy magamévá tegyem.
Thorp öklei kinyíltak. A férfi hátradőlt a székén.
Megérintve a melleket, s belenézve a csillogó, zöld szemekbe, Salsburynek pompás ötlete támadt. Egy csodás, izgalmas ötlete.
- Emma, azt hiszem, még élvezetesebb lenne, ha egy kicsit ellenállnál nekem. Nem komolyan, persze. Nem fizikai értelemben. Csak kérlelj, hogy ne bántsalak. És sírj.

A nő ránézett.
- Tudnál sírni, Emma?
- Félek.
- Jó! Kiváló! Nem mondtam, hogy lazíts, ugye? Félned kell. Átkozottul félned. És szót kell fogadnod. Megijedtél annyira, hogy sírj, Emma?
A nő megborzongott.
- Nagyon erős vagy.
Emma hallgatott.
- Sírj nekem.
- Bob...
- Nem tud segíteni neked.
Salsbury megszorította a nő melleit.
- A gyerekem...
- Néz minket. Ez rendben is van. Ő is szopta ezeket, mikor csecsemő volt, nem?
Könnycsepp buggyant ki Emma szeme sarkából.
Remek! - mondta Salsbury. - Ezt már szeretem.
Mark alig bírta el a kalitkát a mókussal. Tizenöt-húsz lépésenként meg kellett állnia, hogy kirázza kezéből a zsibbadást.
- Fogd meg a melleidet.
Emma zokogva engedelmeskedett.
- Húzogasd a mellbimbókat.
- Ne tegye ezt velem.
- Gyerünk, te kis dög.
Buster ideges lett az állandó rázkódástól és kalitkája himbálózásától. Szűk kis körökben rohangált és visítozott.
- Olyan hangod van, mint egy nyúlnak! - szólt rá Mark az egyik pihenő alatt.
Buster tovább visított, nem törődve azzal, mit gondolnak róla.
- Szégyellned kéne magad! Te nem egy hülye nyuszi vagy, hanem egy mókus!
Ahogy Raul becsapta a kocsi ajtaját az Edison-bolt előtt, észrevette, hogy valami megcsillan a hátsó ülésen.
- Mi az ott?
Rya még az autóban ült, s a biztonsági övével bajlódott.
- Micsoda?
- A hátsó ülésen. Ja, látom már. Buster kalitkájának a kulcsa.
Rya hátranyúlt érte.
- Jobb, ha Mark után viszem.
- Nem lesz rá szüksége - vélte Paul. - Csak ne veszítsd el.
- Nem! - ellenkezett Rya. - Jobb, ha utána viszem. Biztos ki akarja engedni Bustert, hogy hencegjen Emmának.
- Ki vagy te? Cupido? A kislány rávigyorgott.
- Húzd le a cipzáramat.
- Nem akarom.
- Csináld! Emma megtette.
- Jól érzed magad, Bob?
- Igen.
- Hülye zsaru! - nevetett Salsbury.

Mire elért Thorpék kertjéhez, Mark rájött, milyen módon a legkönnyebb fogni a kalitkát, hogy ne fájduljon meg olyan gyorsan a keze, és ne kelljen tízméterenként megállnia pihenni.

Buster, a ketrec kiszámíthatatlan mozgása következtében olyan izgatottá vált, hogy még a visítást is abbahagyta. Mind a négy lábával belekapaszkodott a rácsba. Csendben, szinte megdermedve csüngött ott, mintha az erdőben lenne, s éppen egy lopakodó ragadozót vett volná észre a bozótban.

- Biztos reggeliznek - mondta Mark. - Menjünk a hátsó ajtóhoz.
- Szorítsd meg. A nő megtette.
- Forró?
- Igen.
- Rohadt kurva.
- Ne bántson.
- Kemény?
- Igen - mondta a nő sírva.
- Hajolj le hozzá.

Emma zokogva, remegve, könyörögve engedelmeskedett. Arca könnyben úszott. Szinte már hisztérikus volt. És olyan gyönyörű...

Mark éppen elhaladt a konyhaablak előtt, mikor egy síró női hangot hallott. Megállt és fülelt. Elcsukló, szánalmas könyörgés szűrődött ki bentről, melyet olykor zokogás szakított félbe. Mark azonnal tudta, hogy Emma az.

Fél méterre állt az ablaktól, mely szinte hívogatta őt. Nem tudott ellenállni. Odament.

A függönyök össze voltak húzva, de egy szűk résen át be lehetett látni a konyhába. Mark az ablaküveghez nyomta az arcát.

10.

Tizenhat nappal korábban

1977. augusztus 10. szerda

Hajnali háromkor Salsbury csatlakozott Dawsonhoz a greenwichi ház földszinti dolgozószobájában.

- Elkezdték már?
- Tíz perccel ezelőtt - mondta Dawson.
- És mi történik?
- Pontosan az, amit réméltünk.

Négy férfi ült körül egy nagy diófa asztalt. Mindannyian a háznéphez tartoztak: a komornyik, a sofőr, a szakács és a kertész. Három hónappal ezelőtt az egész személyzet kapott a drogból, és kezelték őket a szubliminális programmal; nem volt többé szükség rá, hogy a tervet elrejtsék előlük. Alkalmanként, mint most is, nagyon hasznos eszközöknek bizonyultak. Négy telefonkészülék állt az asztalon. Mindegyikhez egy-egy távolsági lehallgató szerkezet volt csatlakoztatva. A négy férfi előtt Black River-i telefonszámok hosszú listája feküdt. Tárcsáztak, egy rövid ideig hallgatóztak, aztán letették a kagylót, és tárcsáztak egy újabb számot.

A lehallgató készülékek - 2500 dollárért vették darabját Brüsszelben - lehetővé tették, hogy tökéletes anonimitásban hallgatózzanak a Black River-i hálószobákban. Ha egy ilyen szerkezetet egy telefonhoz kapcsolunk, felhívhatunk akármilyen számot, akármilyen

távolságban, a központ megkerülésével, vagy anélkül, hogy a hívásnak nyoma maradna a telefontársaság számítógépében. Egy elektromos hang-oszcillátor hatástalanítja a csengőt a tárcsázott számhoz tartozó telefonon - és egyidejűleg kinyitja annak mikrofonját. Az emberek, a vonal másik végén nem hallanak csengetést, és nem tudják, hogy a saját telefonjuk mikrofonján keresztül lehallgatják őket. A négy alkalmazott most mindent hallott, amit egy távoli városban lakó emberek a telefonok mellett beszéltek.

Salsbury körülsétálta az asztalt, s mindegyik telefonkagylóba belehallgatott.

- ...rémes álom volt. Nem emlékszem már rá, de fenemód megijesztett. Nézd, hogy remegek!
- ... úgy fázom. Te is? Mi az ördög ez?
- ... úgy érzem, hányni fogok.
- ... jól vagy? Talán fel kéne hívni Troutman dokit.
- ... valami rosszat ettünk volna?
- ... influenza. De az évnek ebben a szakában?
- ... reggel az lesz az első. Istenem, darabokra esek, ha nem múlik el ez a reszketés.
- ... dől rólam a hideg veríték.

Dawson megérintette Salsbury vállát.

- Itt maradsz vigyázni rájuk?
- Persze.
- A kápolnában leszek egy ideig.

Dawson pizsamát viselt, sötétkék selyem köntöst és könnyű bőrpapucsot. Ebben a korai órában, pláne, hogy odakint szakadt az eső, még egy ilyen Dawsonhoz hasonló vallási fanatikustól sem tűnt hihetőnek, hogy felöltözik és elmegy a templomba.

- Van egy kápolna itt, a házban? - kérdezte Salsbury.
- Mindegyik rezidenciámon van kápolna - mondta Dawson büszkén. Ez az egyik módja annak, hogy meg köszönjek Neki mindent, amit értem tett. Elvégre Ő segített abban, hogy házaim legyenek. - Dawson az ajtóhoz ment, majd megállt és visszanézett. - Köszönetet mondok Neki a sikereinkért, és imádkozom a továbbiakért.
- Mondj egy imát értem is! - mondta fanyarul Salsbury, jól tudta, hogy a gúnyos hangsúly elkerüli a másik figyelmét.
- Nem hiszek ebben... - ráncolta össze a homlokát Dawson.
- Miben?
- A te lelkedért nem imádkozhatom. És a sikereidért is csak addig, amíg azok összefüggésben vannak velem. Nem hiszek abban, hogy az embernek imádkoznia kellene másokért. A lelki üdvözülés magánügy. Tévhit az, hogy megvásárolhatod a bűnbocsánatot azzal, hogy megkérsz valakit - akár egy papot -, hogy imádkozzon érted. Még ha a római katolikusoknál így is van. Én azonban nem vagyok az.
- Én sem - jegyezte meg Salsbury.
- Örömmel hallom! - mosolygott rá Dawson; mint egyik pápagyűlölő a másikra, aztán kiment.

Ez őrült, gondolta Dawson. Mit keresek én itt egy ilyen őrülttel?

Saját kérdésétől nyugtalanul, újra a telefonokhoz sétált és hallgatta a Black Riverben élő emberek beszélgetéseit. Lassan-lassan elfeledkezett Dawsonról, és visszanyerte magabiztosságát. Mind úgy fog működni, ahogy eltervezte! Ezt pontosan tudta.

11.

1977. augusztus 26. péntek

Rya magasan a levegőbe hajította a ketrec kulcsát, aztán rohant érte, mintha középcsatárt játszana, és éppen egy aranyat érő átadást akarna elérni. Elkapta, feldobta és rohant utána újra.

A Main Street és a Union Road sarkán még egyszer felhajította - s ezúttal elvétette. Hallotta, ahogy a fémkarika a járdához csapódik a háta mögött, Emma Thorp előrehajolt, és két kézzel megtámaszkodott a konyhaasztalon. Véletlenül meglökött egy üres kávéscsészét, amely leesett az asztalról, és darabokra tört a fényes padlóburkolaton.

Salsbury lábával félresöpörte a törmeléket, a nő mögé lépett, és megragadta a hátul gömbölyödő, telt idomokat.

Bob erőltetett mosollyal nézte.

Jeremy elképedve bámulta a jelenetet.

Tat-tat-tat-tat-tat-tat: a hatalom, Miriam, a kurvák, Dawson, Klinger, nők, bosszú... Ide-oda verődő gondolatok.

A nő hátranézett rá a válla fölött.

- Már régóta akartam így egyikkőtöket - vihogott Salsbury. Nem tudta visszatartani. Jól érezte magát. - Te félsz. Tőlem! Tőlem!

Emma arca sápadt volt, s könnytől maszatos. Szemei tágra nyíltak.

- Gyönyörű vagy! - mondta a férfi.

- Nem akarom, hogy hozzám érjen.

- Miriam szokta ezt mondogatni. De nála ez parancs volt. Ő sose könyörgött. - Megcirógatta a nőt.

Emma libabőrössé vált.

- Ne hagyd abba a sírást! - szólt rá Salsbury. - Szeretem, ha sírsz.

A nő zokogott, de már nem csendesen, hanem fékezhetetlenül, szégyentelenül, mint egy gyerek, vagy mint akinek valami nagy fájdalma van.

Már arra készült, hogy behatoljon, mikor egy kiáltást hallott az ablak túloldaláról. Odanézett.

- Ki az isten...

Hirtelen kicsapódott a hátsó kertre nyíló konyhaajtó.

Egy kisfiú, nem idősebb, mint Jeremy, rontott be rajta, torkaszakadtából kiabált és vékony karjaival fenyegetően hadonászott.

Thorpék kertjének végénél Rya újból feldobta a kulcsot, és megint elvétette.

Negyven dobásból két hiba, nem is olyan rossz, gondolta magában. Tulajdonképpen első osztályú tehetség. Rya Annendale a Bostoni Vörös harisnyásoktól! Nem hangzik rosszul. Egyáltalán nem. Vagy Rya Annendale a Pittsburghi Kalózoktól! Ez még jobb!

Ezúttal a kulcs a fűbe esett. Rya odaindult, hogy felvegye.

Abban a pillanatban, mikor felpattant az ajtó, és a kisfiú, mint egy ketrecéből szabadult veszélyes állat becsörtetett a konyhába, Salsbury hátralépett a nőtől, és felrántotta a nadrágját.

A fiú nekirontott.

- Azonnal engedje el őt! - kiabálta. - Ki innen! Most rögtön! Kifelé!

Salsbury hátratántorodott a roham következtében. Elég erős volt ahhoz, hogy elbánjon a fiúval, de még nem tért magához a meglepetéstől. Elvesztette az egyensúlyát, és a

hűtőszekrénynek esett. Még mindig a nadrágja cipzárjával bajlódott, mikor a fiú püfölni kezdte őt az öklével. Salsbury ráébredt, milyen nevetséges dolog így meghátrálnia.
- Én vagyok a kulcs.
A fiú szitkozódva tovább ütötte.
Salsbury nagy nehezen megragadta a csuklóját.
- Én vagyok a kulcs!
- Mr. Thorp! Jeremy! Segítsetek!
- Maradjanak ott, ahol vannak! - mondta nekik Salsbury. Azok nem mozdultak.
Salsbury hátrapenderítette a fiút, aki nekivágódott a hűtőszekrénynek. Palackok, konzervdobozok, befőttes-üvegek ütődtek egymáshoz a polcokon.
A gyerekekre nem hatott az a szubliminális program, amit Black Riverben bevetettek. Nyolc éves kor alatt a gyerekek még nem érdeklődnek annyira a szex és a halál iránt, hogy a tudatalattit megcélzó filmekre reagálva ők is ugyanúgy kielégítsék magukban a motivációs egyensúlyt, ahogy azt az idősebb alanyok tették. Ezenkívül, bár Salsbury igen egyszerű szókincset dolgozott ki, égy gyereknek mégis legalább harmadikos szinten kellett tudnia olvasni ahhoz, hogy hassanak rá a nagybetűs üzenetek, melyekbe a kulcs-zár kódmondat volt beépítve. De ez a fiú minden bizonnyal több, mint nyolc és mégse reagál!
- Én vagyok a kulcs, a fene egyen meg! - sziszegte Salsbury a foga között.
Rya a pázsit felénél járhatott, mikor egy vörösbegyet vett észre a szőlőlugasban. A kis állat ügyesen szökdécselt az indákon, olykor megállt és felszegett fejjel figyelt. Rya nézte őt egy kicsit. Pánik.
Valahogy védekeznie kell a pánik ellen.
De végzetes hibát követett el s ezzel talán a hatalmát is elveszítheti. Komoly hiba volt, ez nyilvánvaló. Nagyon komoly. De azért nem végzetes. Nem szabad pánikba esni! Csak nyugalom.
- Ki vagy te? - kérdezte a fiút, aki izegve-mozogva próbálta kiszabadítani magát.
- Honnan jöttél? - folytatta Salsbury, és teljes erejéből megszorította a vékony csuklókat.
A fiú keményen sípcsonton rúgta.
Salsbury érezte, hogy a bokájától a combjáig keresztülhasít rajta a fájdalom villáma, s végigszikrázik a csontjain.
Felüvöltött, arca megrándult a kíntól, s kis híján újra elvesztette az egyensúlyát.
A fiú egy csavarintással kiszabadította magát, és a mosogató felé szaladt. Az étkezőasztal mögé akart jutni, hogy minél messzebb kerüljön Salsburytől.
Salsbury káromkodva botorkált utána. Elkapta a fiú ingét, ujját beleakasztotta a gallérjába, de ugyanabban a pillanatban el is vesztette, megbotlott és elesett.
Ha ez a kis fattyú meglógna...
- Bob! - A pánik hangja. - Állítsd meg! - Már hisztérikusan ordított. - Öld meg! Az isten szerelmére, öld meg őt!
A kalitka ott állt a pázsiton a konyhaablak alatt.
Rya hallotta a mókus neszezését - aztán hallotta, hogy Valaki kiabál a házban.
Tat-tat-tat-tat...
Salsbury feltápászkodott.
Émelygést érzett. Félt.
A meztelen nő a sarokban zokogott.
Őrült módon egy gyermekmondóka refrénje, jutott az eszébe: mind lepotyog… mind lepotyog... mind lepotyog.
Thorp elállta az ajtót.

A fiú megpróbálta kikerülni őt.
- Öld meg!
Thorp elkapta a menekülőt, hátralódította, aztán torkon ragadta, és a fejét pusztító erővel a rozsdamentes acélból készült tűzhelyhez csapta. Azon táncra perdültek az edények. Egy tepsi hangos csattanással a földre esett. Mint egy gép, mint egy automata. Thorp addig csapkodta a fiú fejét a tűzhely széléhez, míg úgy nem érezte, hogy végre beszakadt a koponyája. Mikor már vér spriccelt a falra, és patakokban ömlött a fiú orrlyukából is, a nagydarab férfi hátralépve eleresztette a testet, mely rongy csomóként roskadt a lábaihoz.
Jeremy felzokogott.
- Ezt fejezd be! - szólt rá Salsbury élesen.
Jeremy nagy nehezen elhallgatott.
Mikor Salsbury újra a véres test felé tekintett, egy kislányt látott meg a nyitott ajtóban, aki szinte megbabonázva bámulta a vért.
Salsbury elindult felé.
A kislány zavarodottan nézett fel rá.
- Én vagyok a kulcs.
A kislány megfordult és futásnak eredt.
Salsbury az ajtóhoz rohant, de mire odaért, a kislány a ház sarkánál már eltűnt a szeme elől.

Második rész

Rettegés

1.

1977. augusztus 26. péntek

Délelőtt 9.45

Rya csendben, mozdulatlanul ült a kombi első ülésén Paul és Jenny között. Félelem markolt a szívébe és még valami. Düh. Apró keze ökölbe szorult az ölében. Arca hamuszürke volt a nyári barnaság alatt. Izzadság gyöngyözött a homlokán. Ajkait satuként összeszorította, egyrészt, hogy úrrá legyen a remegésén, másrészt dühe, csalódottsága és a bizonyítani akarás jeleként.
Bár Rya komoly dolgokban sose hazudott, Paul mégsem hitte el neki a történetet, amit néhány perce adott elő. Valami szokatlan dolog történt Thorpék házában. Paul ebben teljesen biztos volt. De a kislány egészen, biztos félreértette azt, amit látott. Mikor Rya berontott a vegyesboltba, könnyei és rémülete őszintének tűntek, efelől semmi kétség nem lehet. De hogy Mark meghalt? Elképzelhetetlen. És hogy a seriff, Bob Thorp verte agyon? Nevetséges. Az viszont biztos, hogy a kislányt valami nagyon összezavarta.
- Igazat mondok, apa! Igazat!!! Esküszöm az Istenre, hogy igazat! Azok... megölték őt. Ők tették, Mr. Thorp tette. Az a másik férfi azt mondta Mr. Thorpnak, hogy ölje meg Markot, és Mr. Thorp megtette! Odacsapkodta Mark fejét a tűzhely széléhez. Rettenetes volt. Odacsapta... újra és újra... és minden csupa vér volt... Ó, Istenem...
Mikor Rya berontott a boltba - zihálva, fuldokolva, a zokogástól teljesen magánkívül -, Paul érezte, hogy egy jeges kéz siklik a tarkójára. Miután a kislány dadogva elmesélte a valószínűtlen történetet, a jéghideg ujjak ott maradtak. És még mindig ott voltak.

A sarkon ráfordult a Union Roadra. A seriff háza az utolsó volt, úgy negyedmérföldnyire. A garázs, mely két autó számára is elég nagy volt, s melynek padlásterében kis barkácsműhelyt is berendeztek, ötvenyardnyira állt a ház mögött. Paul a kombival rákanyarodott a kocsi behajtóra, és leparkolt a garázs mellett.
- Hol van a kalitka?
- Ott volt az ablak alatt! - zokogta Rya. - Biztos elvitték.
- Minden nyugodt és békés. Nem olyan helynek tűnik, ahol fél órával ezelőtt gyilkosságot követtek el.
- Bent! - mondta élesen Rya. - Bent ölték meg!
Jenny megfogta a kezét és megszorította.
- Rya...
- Bent. - Rya szilárdnak és eltökéltnek látszott.
- Menjünk, nézzük meg! - mondta Paul.
Kiszálltak a kocsiból, és átvágtak a frissen nyírt pázsiton.
Emma nyilvánvalóan hallotta a motorzúgást és az ajtó-csapódást. Mire a hátsó verandához értek, már ki is nyitotta az ajtót, és várta őket. Pompás, földig érő, kék bársony köntöst viselt, melyet hozzáillő övvel fogott össze a derekán. Hosszú haját hátrafésülte, s néhány hullámcsattal a füle mögé erősítette. Mosolygott és szemmel láthatóan örült a látogatóknak.
- Szia! - köszönt neki Paul esetlenül. Hirtelen nem tudta, mit mondjon. Ha Rya meséjének csak egy töredéke is igaz, Emma biztos nem lenne ilyen derűs. Kezdte nevetségesen érezni magát, hogy egyáltalán hitelt adott ennek az elképesztő történetnek. El sem tudta képzelni, hogyan beszéljen róla Emmának.
- Sziasztok! - köszönt Emma is jókedvűen.
- Hello.
- Rya. Jenny, hogy van édesapád?
- Köszönöm, jól. - felelte Jenny. Ő is ugyanolyan zavarban volt, mint Paul.
- Bocs, de én még pongyolában vagyok - szabadkozott Emma. - A reggeli edények még nincsenek elmosogatva. A konyha ragad a kosztól. De ha nem bánjátok, hogy egy katasztrófa-sújtottá zónában kell leülnötök, akkor nagyon szívesen látlak benneteket.
Paul tétovázott.
- Valami baj van? - kérdezte Emma.
- Bob itthon van?
- Dolgozik.
- Mikor ment el?
- Néhány perccel kilenc előtt, mint mindig.
- Az irodájában van?
- Vagy a járőr kocsival cirkál. - Emma rögtön érezte, hogy valami nincs rendben. - De miért?
Valójában miért is? - gondolta Paul.
- Mark itt van? - kérdezte inkább magyarázat helyett.
- Itt volt - felelte Emma. - A mozi mögötti kosárlabdapályára mentek Jeremyvel.
- Mikor volt ez?
- Fél órája.
Paul úgy gondolta, Emmának igazat kellett mondania, hiszen állításai könnyen ellenőrizhetők vagy megcáfolhatok voltak. Ha a férje tényleg megölte Markot, milyen előnyt remélhetett volna egy ilyen gyenge hazugságtól? Emellett Paul nem hitte, hogy Emma az a

fajta nő, aki részt vállal egy gyilkosság elleplezésében, legalábbis nem ilyen természetes nyugalommal, az idegesség vagy a bűntudat legkisebb jele nélkül.

Paul a lányára nézett.

Rya még mindig a konokság maszkját viselte - arca még sápadtabb, még elkínzottabb volt, mint a kocsiban.

- És mi lett Busterrel? - kérdezte Emmát. Hangja élesen és talán túl hangosan csengett. - Őt is elvitték a pályára, hogy kosárlabdázzon velük?

Emma érthetően meghökkent egy kicsit ezen, a kislányra egyébként nem jellemző undokságon, s azon, hogy ilyen hevesen reagál egy egyszerű állításra.

- A mókus? - kérdezte. - Ó, azt itt hagyták nekem. Hát a mókusért jöttetek? - lépett hátra az ajtóból. - Gyertek be.

Paulnak egy pillanatra eszébe jutott az az esztelen erőszak, amiről Rya mesélt harminc perccel ezelőtt, s arra gondolt, lehet, hogy Bob Thorp ott ül a konyhában, és őt várja.

De ez képtelen ötlet volt. Emma nem tudott arról, hogy egy fiút ma reggel meggyilkoltak a konyhájában, Paul ezt bármiben lefogadta volna.

Beléptek a konyhába.

A kalitka az egyik sarokban állt, a szemetesvödör mellett. Buster a hátsó lábain ült és elmélyülten rágcsált egy almát. Mikor észrevette a látogatókat, farkát az égnek csapta és megmerevedett, ahogyan az erdei mókusok szoktak. Úgy méregette a vendégeket, mintha sosem látta volna őket, de aztán rájött, hogy nincs veszély, így visszatért a reggelijéhez.

- Mark mondta, hogy Buster szereti az almát - közölte Emma.

- Valóban szereti.

A konyhában semmi bizonyíték nem volt arra nézve, hogy heves és halálos küzdelem folyt volna itt. Az asztalon, a tányérokban még láthatóak voltak a reggeli lágy tojás és a pirítós maradványai. Az ébresztős-rádióból lágy muzsika szólt: egy popsláger nagyzenekari változata. A heti képes magazin legújabb száma félig kinyitva szintén az asztalon hevert, nekitámasztva két szörpös pohárnak és a cukortartónak. Az újság mellett egy csésze kávé gőzölgött. Ha Emma végignézte, hogy a férje meggyilkol egy gyereket, aligha tudott volna fél órával utána békésen olvasgatni. És nem volt vér a falon a tűzhely mögött, nem volt vér magán a tűzhelyen és nem volt vér, akár csak egy vékony „kis maszat, a csempézett padlón sem.

- Busterért jöttetek? - kérdezte Emma.

- Nem egészen - mondta Paul. - Tulajdonképpen szégyellem elmondani, miért is jöttünk valójában.

- Feltakarították! - suttogta Rya.

- Nem akarom ezt hallani...

- Feltakarították a vért! - hajtogatta Rya, most már felindultan.

Paul megfenyegette a mutatóujjával.

- Már épp elég zűrt okoztál a mai napra, ifjú hölgy. Jobb, ha csendben maradsz. Később majd beszélgetünk.

A kislány, mintha nem is hallotta volna, a figyelmeztetést.

- Feltakarították a vért és elrejtették a testet!

- Testet? - kérdezte zavartan Emma. - Milyen testet?

- Ez egy félreértés, egy beugratás, egy... - Paul kereste a szavakat.

- Mr. Thorp megölte Márkot! - szakította félbe Rya.

Emmához intézte szavait. - Te is tudod. Ne hazudj! Annál a széknél álltál és nézted, ahogy agyonveri Markot.

- Meztelen voltál és...
- Rya! - szólt rá Paul élesen.
- Ez az igazság!
- Azt mondtam, maradj csendben.
- Meztelen volt és...

Paul a tizenegy év alatt sosem alkalmazott szigorúbb büntetést annál, hogy néha felfüggesztette lánya valamelyik kiváltságát. Most azonban dühösen elindult felé.

Rya félrelökte Jennyt, feltépte a konyhaajtót, és elrohant.

Paul megütközött lánya dacosságán. Mérgesen, de aggódva is szaladt utána. Mikor kiért a verandára, Rya már eltűnt a szeme elől. Paul úgy gondolta, a kislánynak nem volt annyi ideje, hogy a garázshoz vagy a kocsihoz fusson, tehát vagy jobbra, vagy balra mehetett, és a ház sarkánál tűnt el. Paul szerint a Union Road volt a legvalószínűbb útirány, így ő is arra indult. Mikor kiért a járdához, meglátta Rya-t. Utána kiáltott.

A kislány egy sarokkal odébb járt, az utca túloldalán, . és még mindig rohant. Ha hallotta is a kiáltást, nem felelt, s hamarosan eltűnt két ház között.

Paul átvágott az utcán, s követte őt. Mikor elérte a két ház hátsó pázsitját, már nem látta a lányát.

- Rya!

Rya nem felelt. Lehet, hogy túl messze járt ahhoz, hogy meghallja a kiáltást, bár Paul azt gyanította, hogy inkább a közelben bújhatott el.

- Rya, csak beszélgetni akarok veled!

Semmi. Csend.

Addigra a harag helyét már teljesen az aggodalom töltötte ki. Mi az ördög szállhatta meg a kislányt? Miért agyalt ki egy ilyen rémes történetet? És hogy sikerült ilyen szenvedéllyel előadnia? Paul már az elején sem igazán hitte el a mesét, de Rya nem volt gyakorlott hazudozó. Nem volt jó színésznő apja tapasztalatai szerint. De most, mikor kiderült a meséről, hogy nem igaz, miért védi azt mégis foggal-körömmel? Hogy védheti ilyen hevesen, mikor tudja, hogy hazugság? Tényleg elhitte, hogy ez nemcsak kiagyalás? Azt hitte, valóban, látta, hogy megölték az öccsét? Ebben az esetben a kislány megháborodott. Rya? Háborodott? Ez sem valószínű, tépelődött a férfi. Rya kemény lány. Tudja, hogyan birkózzon meg a problémákkal. Olyan ő, mint egy szikla. Arról nem is beszélve, hogy létezik-e olyan pszichológiai rendellenesség, amely ilyen hirtelen, figyelmeztetés és minden előzetes tünet nélkül üti fel a fejét?

Paul mély aggodalommal a szívében indult el visszafelé, hogy mentegetőzzön Emma Thorpnál.

2.

Délelőtt, 10.15

Jeremy Thorp úgy állt vigyázban a konyha közepén, mintha a katonai bíróság előtt lenne.

- Értetted, amit mondtam? - kérdezte Salsbury.
- Igen.
- Tudod, mit kell csinálnod?
- Igen. Tudom.
- Kérdés?
- Csak egy.

- Mi az?
- Mit csinálok, ha nem mutatkoznak?
- Mutatkozni fognak.
- De mi van, ha mégsem?
- Van órád, ugye?

A fiú felmutatta a karóráját.

- Húsz percet vársz rájuk. Ha addig nem mutatkoznak, egyenesen visszajössz ide. Érthető?
- Igen. Húsz percet várok.
- Gyerünk, indulj.

A fiú az ajtóhoz lépett.

- Ne arra! Meglátnak. Az elülső ajtón menj ki!

Jeremy végigment az ajtóhoz vezető szűk folyosón. Salsbury követte a bejáratig, aztán nézte, míg a fiú eltűnik a szomszéd ház mögött. Akkor kulcsra zárta az ajtót, és visszament a konyhába.

Nem rossz, gondolta. Jól csináltad, Ogden! Maga H. Leonard sem cselekedett volna gyorsabban. S ilyen fene ügyesen. Nagyon ügyes vagy, Ogden! Az eszed és a kódmondat segítségével át fogod vészelni ezt a krízist. Ha Miriam most látna...! Mit szólna most a jó öreg Miriam? Már nem az vagy, akinek Miriam látott. Kemény pasas vagy! Jézusom, micsoda egy kemény pasas! Kényszerűségből döntöttél, mégis kitartasz. Gyors voltál és ügyes. Átkozottul ügyes. De vigyázz, mert borotvaélen táncolsz!

Az egyik hátsó ablakhoz ment, s résnyire széthúzta a függönyt. Csak annyira, hogy rálásson a garázsra. Annendale éppen a kombi rakterébe helyezte a mókus kalitkáját, és lecsukta az ajtót. Jenny Edison beszállt a kocsiba. Annendale és Emma beszélgettek még, talán egy percet. Aztán a férfi beült a kormány mögé, és ráhajtott a kocsi-kijáróra, Emma integetett nekik.

Mikor a nő elindult vissza a ház felé, Salsbury leengedte a függönyt.

Emma belépett a konyhába. Meglátta a férfit, s rémületében majdnem felsikoltott.

- Mit csinál itt? Ki maga?
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.
- Nyugodj meg, és ülj le.

Emma leült. Salsbury odaállt elé.

- Miről beszélgettél Annendale-lel odakint?
- Egyfolytában a lány viselkedése miatt mentegetőzött.

Salsbury felnevetett.

A Szent Margitról elnevezett római katolikus templom előcsarnokában csend és félhomály honolt. Az egész belső szerkezet sötét fenyőfából készült. Faszegekkel rögzítették a fenyőpadlót, fenyőfából készült a falburkolat, s a mennyezet is puszta gerendákból állt a három méter magas feszületet dús faragások díszítették, mindez természetesnek hatott egy fakitermelésből élő városban. A szenteltvíz-tartó felett egy öt wattos égő pislákolt. A templomhajó túlsó végén, pirosra festett üvegkelyhekben fogadalmi gyertyák remegtették apró lángjukat, gyenge fényükkel megvilágították az oltár talapzatát.

Jeremy Thorp az áhítatos csendben nekifeszült a kétszárnyú, nehéz bejárati ajtónak. Csak nyolc-tíz centire nyitotta ki, s a csípőjével tartotta meg, hogy be ne csukódjon. Az ajtó túloldalán egy sor kitéglázott lépcsőfok vezetett le a járdáig. Egy pár nyírfa árválkodott ott, s mögöttük húzódott a Main Street nyugati vége. Az Union mozi épülete éppen szemben az utca másik oldalán állt. Jeremynek megfelelő kilátása nyílt rá.

Megnézte az óráját az ajtószárnyak közti keskeny résen beszűrődő fényben: 10.20.

Ahogy közeledtek a tér sarkán álló közlekedési lámpához, Paul kitette a jobb oldali irányjelzőt.

- A bolt balra van. - szólalt meg Jenny.
- Tudom.
- Hová megyünk?
- A mozi mögötti kosárlabdapályához.
- Hogy Emma igazat mondott-e...?
- Nem. Abban biztos vagyok, hogy ő nem hazudott.
- Akkor miért?
- Meg akarom kérdezni Marktól, hogy valójában mi történt ma reggel - válaszolt Paul, ujjaival a kormánykeréken dobolva, miközben a „szabad" jelzésre vártak.
- Emma elmondta, mi történt. Egyszerűen semmi.
- Vörösek és duzzadtak voltak a szemei, mintha sírt volna - töprengett Paul. - Talán veszekedtek Bobbal, míg Mark ott volt. Lehet, hogy Rya a veszekedés csúcspontját látta. Lehet, hogy félreértette a történteket, pánikba esett és elrohant.
- Emma ezt elmondta volna nekünk.
- Talán kínos lett volna számára.

Mikor zöldre váltott a lámpa, Jenny megszólalt.

- Pánik? Ez egyáltalán nem jellemző a lányodra.
- Ez igaz. És az sem az ő stílusa, hogy hazugságokat ötöljön ki.
- Valamitől nagyon összezavarodott - bólintott Jenny.

Jeremy Thorp karórája 10.22-t mutatott, mikor Paul Annendale kombija lekanyarodott a Main Streetről és ráfordult a mozi melletti fasorra. Mikor a kocsi eltűnt a szeme elől, a fiú kisurrant a templomból. Lesétált a lépcsőkön, megállt a járdaszegélynél, s várta, hogy a kombi újra felbukkanjon.

Az elmúlt órában az égbolt mintha közelebb húzódott volna a földhöz. Tömött, szürkés-fekete felhők gördültek kelet felé. Néha enyhe szélroham sepert végig az utcákon, épp csak annyira, hogy megzördültek a levelek a fákon. Ahogy errefelé tartották az emberek, ez a közelgő eső jele volt.

Ne ess, kérlek, gondolta magában Jeremy! Nem akarom, hogy ess! Legalább ma estig ne! Idén nyáron, egy tucat kölyök bicikliversenyeket szervezett, s ezeket péntekenként tartották, Jeremy második lett az egész várost átszelő múlt heti futamban. De most első leszek, gondolta. Már régóta keményen edzek. Nem vesztegetem az időmet olyan butaságokra, mint a többiek. Biztos, hogy ezen a héten én leszek az első! Feltéve, ha nem kezd el esni, nézett a szürkülő égboltra.

Újra az órájára nézett: 10.26.

Néhány másodperccel később, ahogy megpillantotta a kombit visszafelé jönni a fasoron, Jeremy gyors tempóban elindult a Main Streeten kelet felé.

- Ott megy Jeremy! - szólt Jenny, már csaknem a fasor végénél, mielőtt befordultak volna a Main Streetre.

Paul beletaposott a fékbe.

- Hol?
- Az utca túloldalán.
- Mark nincs vele - állapította meg Paul. Dudált, letekerte az ablakot, és integetett a fiúnak, hogy.;jöjjön oda hozzájuk.

Jeremy mindkét irányba szétnézett, aztán átvágott az úton.

- Hello, Mr. Annendale.
- Hello Jenny.
- A mamád azt mondta, hogy te, és Mark ott kosaraztok a mozi mögötti pályán...
- El is kezdtük. De nem volt valami nagy szórakozás, úgyhogy felmentünk a Gordon-erdőbe.
- Az Hol van? - kérdezte Paul.

A Main Street utolsó- házánál állták, de az út még folytatódott nyugat felé, együtt emelkedett a domborzattal, megkerült egy hegyfokot, majd egészen a fűrészmalomig és a favágók táboráig vezetett.

Jeremy a hegyoldalra mutatott.
- Az ott a Gordon-erdő.
- Miért mentetek pont oda? - kérdezte Paul.
- Van ott egy fakunyhó. - A fiú pontosan leolvasta Paul arcáról, hogy mit gondol erről, ezért gyorsan hozzátette: - Ó, ne aggódjon, Mr. Annendale. Ez nem egy roskatag viskó. Teljesen biztonságos. Néhányunk papája építette a város gyerekeinek.
- Igaza van - szólt közbe Jenny. - Teljesen biztonságos hely. Sam volt az egyik, aki építette. Még ha a lánya egy kicsit öreg is ahhoz, hogy fakunyhókban játszadozzon - tette hozzá mosolyogva.

Jeremy elvigyorodott. Fogszabályzója és szeplőkkel telepettyezett arca lefegyverezte Pault. Valahogy megkönnyebbült. Mikor nem találta Jeremyt és Markot a kosárlabdapályán, az a jeges kéz egy rövid időre újra a tarkójára telepedett.
- Mark most odafent van a kunyhónál? - kérdezte.
- Igen.
- És te...?
- Markkal, meg a többi sráccal Monopolyt akarunk játszani. Hazaszaladok a készletemért.
- Jeremy... - Paul azon gondolkodott, hogyan deríthetné ki, amit tudni akar. - Jeremy, történt valami ma reggel a konyhátokban?

A fiú pislogott egyet, kicsit megütközve a kérdésen.
- Csak reggeliztünk!

Paul ostobábban érezte magát, mint valaha.
- Hát... Jobb, ha szaladsz a Monopoly készletedért. A többiek várnak rád.

Jeremy elköszönt tőlük, mindkét irányba szétnézett, és átszaladt az úton.

Paul követte tekintetével, míg a térnél el nem tűnt,
- És most? - kérdezte Jenny.
- Rya, valószínűleg Samhez rohant részvétért és védelemért - sóhajtott Paul. - Remélem, már megnyugodott. Meglátjuk, most milyen változatot ad elő.
- És ha nem rohant Samhez?
- Azt hiszem, értelmetlen volna felforgatni érte az egész várost.

Ha el akar bújni előlünk, könnyen megteheti. Előbb vagy utóbb előkerül.

Jeremy Thorp a konyhaasztalnál ült szemközt az édesanyjával, és a Paul Annendale^lel folytatott beszélgetésről számolt be.
- És elhitte neked? - kérdezte Salsbury, mikor a fiú befejezte.
- Elhitte? Mit? - ráncolta a homlokát Jeremy.
- Azt, hogy Mark a fakunyhónál van.
- Hát persze. Miért ne hitte volna, el?

Oké. Oké, oké, gondolta Salsbury. Még nincs vége a krízisnek. Most talán van egy kis időd végiggondolni a dolgokat. Egy vagy két óra. Talán három. Előbb vagy utóbb, Annendale fia keresésére indul. Nincs vesztegetni való időd. Légy határozott. Eddig mindent remekül csi-

náltál. Határozottnak kell lenned! Helyre kell hoznod a dolgot, még mielőtt be kellene számolnod Dawsonnak.

Előzőleg, nem sokkal a fiú halála után, Salsbury kitörölte a Thorp-család memóriájából a gyilkosság emlékét. Ez mindössze két-három percet vett igénybe - de ez csak az első lépés volt, hogy elfedje saját szerepét a bűnténybe. Otthagyhatta volna Thorpékat, fehér foltokkal az emlékezetükben, de a körülmények Olyanok voltak, hogy tudta, nem pusztán kitörölni kell az igazságot, hanem helyettesíteni is egy sori hamis emlékkel, olyan megszokott történések emlékével, amelyek megtörténhettek volna ezen a reggelen, de a valóságban mégsem estek meg.

Elhatározta, hogy a nővel kezdi.

- Menj a nappaliba, és ülj le a kanapéra - mondta a fiúnak. - Ne mozdulj, amíg nem hívlak, érted?
- Igen - bólintott Jeremy és kiment.

Salsbury gondolkodott egy percig.

Emma várakozva figyelte őt.

- Emma, hány óra van? - kérdezte végül a férfi.
- Húsz perc múlva tizenegy - felelte a nő az ébresztős-
rádióra pillantva.
- Nem - mondta Salsbury halkan. — Tévedsz. Húsz perc múlva kilenc. Reggel van és húsz perc múlva lesz kilenc.
- Tényleg?
- Nézz az órára, Emma!
- Húsz perc múlva kilenc - mondta Emma.
- Hol vagy, Emma?
- A konyhámban.
- Ki van még itt?
- Csak maga.
- Nem - ült le Salsbury Jeremy helyére. - Nem látsz engem. Egyáltalán nem látsz engem. Ugye, Emma?
- Nem. Nem látom magát.
- És nem is hallasz engem. De tudod, mit? Ahogyan véget ér ez a kis csevegés, nem is fogsz emlékezni arra, hogy beszélgettünk. S minden esemény, amit a következő pár percben leírok neked, az emlékezeted része lesz. Mintha ténylegesen átélted volna őket. Világos, Emma?
- Igen - felelte Emma. Szemei üvegessé váltak. Arcizmai ellazultak.
- Rendben. Hány óra is van?
- Húsz perc múlva kilenc.
- Hol vagy most?
- A konyhámban.
- Ki van még itt?
- Senki.
- Bob és Jeremy is itt vannak.
- Bob és Jeremy is itt vannak - ismételte Emma.
- Bob azon a széken ül. Emma rámosolygott Bobra. Jeremy itt ül. Mindhárman reggeliztek.
- Igen, Reggelizünk. Tükörtojást. Pirítóst. Narancslevet.
- Tükörtojást. Pirítóst. Narancslevet.
- Emeld fel a poharadat, Emma.

Emma felemelte az előtte álló üres poharat.

- Igyál, Emma.
A nő kétkedve bámult a poharára.
- Csordultig van hideg, édes narancslével. Látod?
- Igen.
- Hát nem szép látvány?
- De.
- Igyál belőle.
Emma ivott az üres pohárból.
Salsbury hangosan felnevetett. A hatalom... Azt csinálhatna a nő memóriájával, amit akar.
- Hogy ízlik?
Emma megnyalta a száját.
- Finom.
Kedves kis állat, gondolta Salsbury, eltelve a hatalom mákonyával. Édes, kedves, kicsi állat.

3.

Dél

Buddy rémálmában két férfi macskákkal töltötte meg a víztárolót. Napkelte előtt, mikor az éjszaka árnyai a legsötétebbek, ott álltak a gyűjtőmedence szélénél, sorban nyitogatták a ketreceket, és egymás után dobálták a fültépően visítozó állatokat a vízbe. A víztárolóban hamarosan nyüzsögtek a macskák: kóbormacskák, sziámi macskák, angóramacskák, perzsamacskák, fekete, szürke, fehér, sárga, csíkos és foltos macskák, öreg macskák és kölyökmacskák. Lent, Black Riverben Buddy gyanútlanul kinyitotta a hideg vizes csapot, és macskák, dühösen vicsorgó macskák tucatjai kezdtek ömleni a mosogatóba, egymás hegyén-hátán, macskák, akik csodálatos módon valahogy keresztülpréselődtek a vízvezetéken, könyökcsöveken és szűrőkön. Vicsorogva, sivítva, fújtatva zúdultak egymásra, veszettül kaparták a porcelánt és feltartóztathatatlanul özönlöttek ki a mosogatóból. Macskák tolongtak az asztalon, a kenyértartóban és az edényszárítón. Felszökkentek a szekrény tetejére is. Buddy megfordult, menekülni akart, erre az egyik a hátára ugrott. Letépte magáról, és a falhoz vágta. Erre a többiek Buddy után vetették magukat, vicsorogva és köpködve. Buddy csak centiméterekkel előttük érte el a nappali szoba ajtaját. Becsapta maga mögött, és kulcsra zárta. Buddy már-már megkönnyebbült, hogy sikerült megszöknie tőlük, amikor a szoba közepén észrevett egy hatalmas ketrecet, tele macskákkal. Átható, zöld szemekkel bámultak rá. A ketrec mögött két férfi állt, vállheveder volt rajtuk, pisztolyt tartottak a kezükben, és fekete gumiból készült búvárruhát viseltek.

Sikoltva ébredt fel. Csapkodott maga körül, öklével ütötte a párnáját, és teljesen belegabalyodott a lepedőjébe.

Mivel általában délelőttönként és kora délután aludt, a függönyök nehéz drapériából készültek. Szinte semmi fény nem szűrődött be a szobába. Buddy gyorsan felkapcsolta az éjjeli lámpát.

Bár tudta, hogy csak álmodott - mivel már harmadik napja ugyanilyen rémképek gyötörték, kiszállt az ágyából, belebújt hatalmas papucsába, és kicsoszogott a konyhába, hogy ellenőrizze a vízcsapot. Nem ömlöttek, macskák belőle, s erről megnyugtató volt megbizonyosodni.

Ennék ellenére még erősen reszketett. Nem kevésbé volt megrémülve, mint a két előző alkalommal. Egész héten ilyen vagy olyan rémálmok zavarták meg éjszakai nyugalmát és mikor felriadt, soha nem volt képes újra elaludni.

A falióra 12.13-at mutatott. Fél kilenckor ért haza a fűrésztelepről, és fél tízkor bújt ágyba, mint mindig, ha dolgozott. S ez azt jelentette, most épphogy három órát tudott aludni.

Leült a konyhaasztalhoz, és kinyitotta az utazási magazint, amit hétfőn vásárolt a vegyesboltban. A búvárruhás férfiak fényképeit tanulmányozta.

Búvárok... Miért járhatnak búvárok odafent a víztárolónál? Fegyverekkel! És ráadásul olyan későn! Miért? Rá kell jönnöd, Buddy! Gyerünk! Találd ki! Nem megy. Búvárok az erdőben. Éjszaka. Őrület...

Lezuhanyozott, aztán felöltözött és elsétált az Edison vegyesbolthoz. Megkérni Samet, hogy segítsen fényt deríteni a rejtélyre.

12.05 volt. Rya egy szürke nadrágos, sötétkék inges, vastag szemüveget viselő férfit figyelt, aki éppen belépett Pauline Vicker panziójának ajtaján. Ő volt az a férfi, aki megparancsolta Bob Thorpnak, hogy ölje meg Markot.

12.10-kor Rya belépett a Szent Margit templomba, és elrejtőzött a főhajó jobb sarkában elhelyezkedő egyik gyóntatófülkében. Múlt héten hallotta, mikor Emma az egyházközségi ebédekről és a kártyadél titánokról beszélt, melyeket péntekenként tartottak a templom alagsorában. Rya a bársonyfüggöny hasadásain át rálátott a főhajó hátsó részére, és a társalgóba levezető lépcsőkre. Világos nyári ruhás, nadrágkosztümös hölgyek érkeztek egyesével és párosával, legtöbbjük esernyővel a karján. Emma Thorp pontban 12.20-kór bukkant fel a bejárati bolthajtás alatt. Rya a félhomály ellenére is azonnal felismerte. Mikor Emma eltűnt a lépcsőfordulóban, Rya kilépett a gyóntatófülkéből.

Egy pillanatra megdermedt a terem túlsó végén álló feszület látványától. Úgy tűnt, mintha a fa-Krisztus átnézne a padsorok felett, és egyenesen őrá szegezné a szemét.

Meg tudtad volna menteni a mamámat, gondolta Rya. És meg tudtad volna menteni Markot is. Miért teremtettél gyilkosokat a Földre?

Segíts magadon, az Isten is megsegít. Gondolta Rya. Oké! Segíteni fogok magamon. Megfizetnek Markért!

Gondoskodom róla! Meg fogod látni! Te csak várj, és meg fogod látni!

Újra remegni kezdett, és könnyek gyűltek a szemébe.

Adott magának egy percet, hogy megnyugodjon, aztán kisétált a főhajóból.

Az előcsarnokban észrevette, hogy az ajtó egyik szárnya nyitva van, és leszerelték róla az alsó csuklópántot. Egy szerszámosláda állt a földön, körülötte különféle szerszámok hevertek. A lakatos csak pár percre hagyhatta abba a munkát.

Rya megfordult, és átnézve a boltíves átjárón, rápillantott a háromméteres feszületre.

Még mindig úgy érezte, mintha őt bámulnák a fájdalmasan szomorú szemek.

Gyorsan, attól félve, hogy a lakatos bármelyik pillanatban visszajöhet, lehajolt és belekukkantott a szerszámosládába. Kiemelt belőle egy nehéz franciakulcsot, a dzsekijébe csúsztatta és kiment a templomból.

12.35-kor elsétált az elöljáróság épülete mellett, mely a tér északkeleti sarkán állt. A rendőrfőnök irodája a földszint hátsó részére esett. A rolók fel voltak húzva a két hatalmas ablakon, így Rya láthatta Bob Thorpot, amint az íróasztalánál szendvicset eszik, és közben újságot olvas.

12.40-kor megállt az Ultman Café előtt, és nézte azt a tucatnyi gyereket, akik észak felé bicikliztek a Union Roadon a fasor felé, ahol a pénteki bicikliversenyt tartották. Jeremy Thorp ült az egyik bicikli nyergében.

12.45-kor a Union Road déli végén Rya átvágott az úton, elhaladt a szőlőlugas alatt, és Thorpék házának hátsó részéhez került. A pázsit végén bokrok és fák álltak.

Fényes, sárgaréz kopogtató fénylett az ajtó közepén.

Az egyik oldalon, a fogantyú mellett, három kis ablak sorakozott.

Rya hangosan kopogott. Senki sem válaszolt.

Megpróbált benyitni, de az ajtó zárva volt. Rya erre is számított.

Elővette dzsekijéből a franciakulcsot, keményen megmarkolta és betörte a tejüveget az egyik kis ablakon. Az ütés jóval nagyobb zajjal járt, mint amire számított, de nem hátrált. Zsebre rakta a franciakulcsot, és benyúlt a nyíláson, a kilincs után tapogatva. Csaknem egy teljes percig ügyetlenkedett a zárral, míg kinyitotta. Akkor visszahúzta a kezét, és belökte az ajtót.

Óvatosan belesett az árnyékba burkolózott konyhába.

Mi lesz, ha valamelyikük hazajön, és engem itt talál? - gondolta.

Indulj már! - sürgette magát. Jobb, ha bemész, mielőtt inadba száll a bátorságod.

Félek. Ezek megölték Markot. Ma reggel elszaladtál. Újra eltakarsz futni? Ezentúl minden elől el fogsz futni, ami megijeszt? - bátorította magát.

Belépett a konyhába. A szilánkok megroppantak a lába alatt. Mikor a tűzhelyhez ért, ahol a gyilkosság történt, megállt és újra átvillant, hogy elmenekül. Figyelte a zajokat. A frizsider és rajta a mélyhűtő láda halkan, egyenletesen zümmögött a sarokban. A hiányzó ablakon át huzat szalad végig a házon. A nappaliban az ingaóra, mely néhány percet késett, ünnepélyesen elütötte az egyet. A hang hosszan visszhangzott. A ház tele volt neszekkel, de Rya egyedül volt.

Most, hogy megszegte a törvényt, és erőszakot tett egy másik ember otthonának szentségén, egyszerűen nem tudta eldönteni, hogyan folytassa. Hát... Kutasd át a házat. Persze! Kutasd át a pincétől a padlásig. Keresd meg a testet. De hol kéne kezdeni?

Végül, amikor rájött, valójában mennyire retteg attól, hogy megtalálja Mark holttestét, még akkor is, ha eredetileg azért jött ide, a konyhában kezdte a kutatást. Itt nem volt sok hely, ahová egy kilencéves kisfiú testét elrejthették volna. Benézett az éléskamrába, a hűtőszekrénybe, de semmi rendelleneset nem talált.

Mikor azonban kinyitotta a mosogató alatti szekrényt, egy vödröt talált, tele véres felmosóronggyal. Nem is igazán felmosórongyok voltak azok, inkább konyharuhák. Azokkal takarították fel a mocskot, majd bedobták őket a vödörbe, s aztán nyilván elfelejtették eltüntetni a bizonyítékot. Rya felemelte az egyik konyharuhát. Nedves volt, hideg és nehéz a vértől. Eldobta és bemocskolt kezére nézett.

- Ó Mark... - suttogta. A fájdalom szétáradt a mellkasában. - Kicsi Mark... Sohasem bántottál senkit. És mégis milyen szörnyűséget műveltek veled! De hát miért!

Elgyengült térdekkel állt a konyha közepén.

Meg kell találni a testet!

Nem, mégsem - vívódott.

Hiszen azért jöttél, hogy megtaláld! Meggondoltam magam! Megtalálni a testet? Nem, az... túl sok lenne. Túlságosan sok. Megtalálni Markot... szétnyílt koponyával... fennakadt szemekkel... alvadt vérrel az arcán... Ebbe beleőrülnék. Képtelen vagyok átkutatni az egész házat.... Egyszerűen képtelen.

Rázkódva zokogni kezdett. Aztán felkapta a vödröt és kiszaladt a házból.

12.45-kor Salsbury a hóna alá vágta az aktatáskáját, és lement a szalonba.

Pauline Vicker egy hatalmas fotelben üldögélt. Hatvanas évei elején járó, nagydarab nő volt, vattaszerű, szürke hajjal, pirospozsgás arccal, lógó tokával és vidám szemekkel.

Állandóan mosolygott. Az emberek, a mese könyvek alapján ilyennek képzelhetik a nagymamák őstípusát. Csupasz lábait egy puffon pihentette. Cukorkát eszegetett, és valami szappanoperát nézett a televízióban.

Salsbury megállt az ajtóban.

- Mrs. Vicker!

Pauline egy karamelladarabkát rágcsálva felnézett.

- Jó napot, Mr. Deighton! - köszönt, miután nagy nehezen lenyelte az édességet. - Ne haragudjon, de tud néhány percet várni? Csak amíg befejeződik ez a műsor. Ez az egyik kedvencem és...
- Én vagyok a kulcs - mondta a férfi türelmetlenül.
- Ó... - sóhajtott fel Pauline. Csalódott volt, hogy nem tudja nézni a műsort. - Én vagyok a zár.
- Álljon fel, Mrs. Vicker. A nő kikászálódott a foteljéből.

Dagadt, vén tehén, gondolta Salsbury.

- Mit óhajt? - kérdezte Pauline kedvesen.
- Egy kis időre szükségem van erre a helyiségre. - közölte a férfi az íróasztalhoz sétálva, melyen egy telefonkészülék árválkodott. - Ne zavarjon.
- Kimenjek?
- Igen.

Pauline vágyakozva pillantott a fotel mellett álló kerek asztalkára.

- Vihetem a cukorkásdobozomat is?
- Igen, igen. Csak tűnjön már ki a fenébe!
- Már itt se vagyok! - mondta a nő boldogan, hogy megkaparintotta a dobozát. - Már itt sem vagyok, Mr. Deighton. Legyen nyugodt, senkinek sem hagyom, hogy zavarja magát.
- Mrs. Vicker.
- Igen?
- Menjen a konyhába.
- Rendben van.
- Egyen csokoládét, ha akar.
- Azt fogom tenni.
- Hallgassa a rádióját, és ott várjon a konyhában, amíg magáért nem megyek.
- Igen, uram.
- Teljesen világos?
- Hogyne, hogyne. Azt fogom tenni, amit mondott. Meggyőződhet róla. Most egyenesen a konyhába megyek, csokoládét fogok enni, és hallgatom a…
- És becsukja az ajtót, amikor kimegy! - szólt utána Salsbury élesen. Menjen már, Mrs. Vicker.

Pauline gondosan bezárta maga mögött a szalon ajtaját.

Az íróasztalon Salsbury kinyitotta az aktatáskáját. Egy csavarhúzó készletet vett elő, és az egyik, Dawson által Brüsszelben vásárolt távlehallgatót - egy kis fekete dobozt, néhány kiálló huzallal.

Ügyes, gondolta. Okos dolog volt, hogy magammal hoztam. Nem tudtam, miért pakoltam be. Ösztön. Megérzés. S most milyen jó szolgálatot tesz! Ügyes! Ura vagyok a helyzetnek. Én irányítom az eseményeket.

Még előzőleg gondosan fontolóra vette a lehetőségeit, s úgy döntött, ideje meghallgatni, mit mesél Paul Annendale Edisonéknak. Egy tucatnyi különböző színű, méretű és formájú miniatűr üveghattyú sorakozott az asztalon.

Salsbury a földre seperte őket, a figurák egymáshoz koccanva hulltak a szőnyegre. Az anyja is gyűjtött ilyeneket, bár azok nem hattyúk voltak. Ő az üvegkutyákat részesített előnyben. Száz meg száz volt belőlük. Salsbury a sarkával összetaposott egy hattyút, s közben azt képzelte, hogy az egy üvegkutyus. Jól esett erre gondolnia. Csatlakoztatta a távlehallgatót a telefonkészülékhez, és tárcsázta a vegyesbolt számát. Az Edison házban persze egyik telefon sem csengett. Azonban a házban található összes vevőkészülék kinyílt Salsbury számára, aki így fültanúja lehetett, miről beszélgetnek ott.

Attól, amit az első pár percben Hallott, a gyilkosság óta újra felépített lelki nyugalma semmivé lett. Buddy Pelineri a maga egyszerű szókincsével éppen arról a két férfiról beszélt, akiket azon az augusztus hatodikai hajnalon látott a víztároló környékén.

Rossnert és Holbrookot felfedezték!

Ez, azonban nem az egyetlen és nem a legrosszabb hír volt. Mielőtt Buddy a történet végére ért volna, mielőtt Edison és a többiek kérdéseket tehettek volna fel neki, belépett Annendale lánya. Egy vödörben vértől mocskos rongyokat cipelt. Az az átkozott vödör! - dühöngött Salsbury. Nagy igyekezetében, hogy feltakarítsa a konyhát, és elrejtse a holttestet, a vödröt belökte a mosogató alá, s aztán teljesen elfeledkezett róla. A fiú testét sem rejtette el megfelelően! Azok az átkozott, véres rongyok! Bizonyítékot hagyott a bűntény színhelyén!

De nem engedhette meg magának, hogy további órákat töltsön saját hibái boncolgatásával. Ha felül akar kerekedni a krízisen, ha meg akarja menteni a tervüket, gyorsabban kell gondolkodnia és cselekednie, mint eddig bármikor.

Rálépett egy újabb üveghattyúra, s darabokra Toppantotta.

4.

Délután, 1.10

Mennydörgés morajlott keresztül a völgyön. Nyomában feltámadt a szél.

Thorpék hátsó verandájának lépcsőjén felkapaszkodva Paul még mindig azon tépelődött, higgyen-e a lányának, de egyre nőtt benne a meggyőződés, hogy Rya igazat beszélt.

Sam megszorította a vállát.

- Várj.

Paul megfordult. A szél a szemébe fújta a haját.

- Várjak? Mire?
- Ez... Betörés.
- Nyitva van az ajtó.
- Az nem változtat semmin - mondta Sam. Azonkívül azért van nyitva, mert Rya feltörte.

Paul tisztában volt azzal, hogy Sam az ő érdekében próbálja lebeszélni.

- Mi a fenét kéne csinálnom, Sam? - kérdezte mégis türelmetlenül. - Hívjam a zsarukat? Vagy használjam ki a protekciómat, és hívjam egyenesen a seriffet, hogy nyomozzon saját maga után?
- Az állami rendőrséget hívhatnánk.
- Nem, mégse...
- Lehet, hogy nincs is itt a test.
- Nem hiszem, hogy fényes nappal feltűnés nélkül el lehet cipelni innen egy holttestet. - Talán nincs is holttest sem itt, sem máshol.
- Adja Isten, hogy igazad legyen.

- Gyerünk, Paul! Hívjuk az állami rendőrséget.
- Te mondtad, hogy legalább két órára van szükségük, hogy ideérjenek. Ha a test még a házban is van, nem valószínű, hogy két óra múlva is itt lesz.
- De ez az egész olyan valószínűtlen. Mi a fenéért akarná Bob megölni markot?
- Hallottad, mit mondott Rya. Az a szociológus megparancsolta neki, hogy öljön. Albert Deighton.
- Rya nem tudta, hogy Deighton volt az - mondta Sam.
- De te ráismertél Rya személy leírása alapján.
- Oké. De hogy mehetne Emma ebédelni és kártyázni a templom klubjába, miután végignézte, hogy a férje meggyilkol egy védtelen gyereket? És hogy tudott egy olyan kisfiú, mint Jeremy simán a szemedbe hazudni, miután jelen volt egy gyilkosságnál?
- A te ismerőseid! Mondd meg te!
- Épp ez a bökkenő... - mondta Sam. - Az ismerőseim. A barátaim. Nagyon jól ismerem őket. És én mondom neked, Paul, egyszerűen képtelenek arra, hogy ilyesmit műveljenek.

Paul a hasára szorította a kezét. Görcs rántotta össze a gyomrát. A látvány, ami a vödörbe nézve fogadta - az alvadó vér és a hajcsomók, melyek ugyanolyan színűek voltak, mint Mark haja - nem csak érzelmileg, fizikailag is megviselte.
- Ezeket az embereket te normális körülmények között ismerted, egy normális időszakban. De esküszöm, Sam, most valami rendkívüli történik ebben a városban. Először Rya története. Aztán Mark eltűnése. A véres rongydarabok. És akkor mindennek tetejébe jön Buddy a történetével, hogy különös embereket látott a víztározónál az éjszaka közepén - éppen néhány nappal azelőtt, hogy az egész város elkezdett szenvedni attól a furcsa, megmagyarázhatatlan járványtól…

Sam meglepetten pislogott egyet.
- Gondolod, hogy 3 hidegrázás összefüggésben van ezzel a...

Szavait fülsüketítő égzengés szakította félbe. Aztán Sam folytatta.

Buddy nem valami megbízható tanú.

De hittél neki, nem?

Igen, elhittem, hogy valami szokatlant látott. De vajon tényleg azok voltak, aminek Buddy gondolta őket?

Az például, hogy nem búvárok voltak. A búvárok nem viselnek csípőig érő csizmát. Szerintem Buddy két embert látott, üres permetezőtartályokkal.
- Megfertőzték a víztárolót? - kérdezte Sam hitetlenkedve.
- Nekem ez a gyanúm.
- Kicsoda? A kormány?
- Talán. Vagy terroristák. Vagy akár egy magántársaság.
- De miért?
- Hogy megnézzék, mi történik.
- Megmérgezni a víztárolót... - ismételte kétkedve Sam. - De mivel? Valami olyan anyaggal, ami a normális embereket pszichopatákká változtatja, akik gyilkolni kezdenek, ha azt a parancsot kapják?

Paul megremegett.
- Még nem jöttünk rá, mi ez - tette hozzá Sam gyorsan. Ne veszítsük el a reményt! Még Mark holttestét sem találtuk meg.
- Sam... Ó, Istenem, Sam, de azt hiszem, meg fogjuk. Kezdem azt hinni, hogy meg fogjuk... - Paul közel állt a síráshoz. Megköszörülte a torkát. - Lefogadom, hogy annak a szociológusnak, Deightonnak köze vari ahhoz a két emberhez, akiket Buddy a víztárolónál látott. Nem azért

van itt, hogy a várost tanulmányozza. Ő tudja, mivel fertőzték meg a vizet, és azért jött ide, hogy lássa, milyen hatással van az az anyag az emberekre.
- De Jenny és én vajon miért nem kaptuk el ezt a hideglelést?
- Nem tudom - vont vállat Paul. - Mint ahogy azt sem, milyen csapdába sétálhatott bele Mark ma reggel. Mit láthatott, ami miatt meg kellett ölni?

Egymásra néztek, elborzadva az ötlettől, hogy a városban élő emberekre a tudatlan tengerimalac szerepét osztották egy ördögi kísérletben,
- Ha Ennek csak a töredéke is igaz - mondta fojtott hangon Sam -, akkor annál több okunk van arra, hogy most rögtön felhívjuk az állami rendőrséget.
- Először meg kell találnunk a holttestet. Aztán felhívhatjuk őket. Meg fogom találni a fiamat, mielőtt elföldelik valahol a hegyekben.

Sam arca fokozatosan olyan fehérré vált, mint a haja.
- Ne beszélj úgy róla, mintha tudnád, hogy meghalt. Még nem tudhatod, hogy halott, a fene egye meg!

Paul mély lélegzetet vett. Belesajgott a mellkasa.
- Sam! Hinnem kellett volna a lányomnak ma reggel. Ő nem szokott hazudni. Azok a véres konyharuhák...
- Nézd, úgy kell beszélnem róla, mintha halott lenne. És úgy is kell rá gondolnom. Ha bizonygatom magamnak, hogy még él, s aztán megtalálom a testest, végképp összeroppannék. Érted? És nem kell bejönnöd velem.
- Nem engedhetlek be egyedül! - szorította meg Sam az elgyötört arcú férfi karját.
- Rendben. Essünk túl rajta.
- Olyan jó fiú... - mondta csendesen Sam. - Mindig olyan jó fiú volt. Úgy szeretem, mintha a sajátom volna.

Paul bólintott, aztán megfordulj, és bement a sötét házba.

A telefontársaság egy kis egyemeletes téglaépületet tartott fenn a West Main Streeten, fél háztömbnyire a tértől. Ez kétperces séta volt Pauline Vicker panziójától.

Az utcára néző, külső helyiség a földszinten - ahol a reklamációkat lehetett benyújtani, és a számlákat kifizetni - kicsi volt, világos és tiszta. Szürke irattartó szekrények, egy pénztárgép, egy fénymásoló gép, egy írógép, egy hosszú, fenyőfa asztal, az egyik sarokban két egyenes támlájú szék, egy hatalmas fém íróasztal robosztus forgószékkel, egy Sierra Club naptár, néhány telefonkészülék, egy halom szórólap, égy rádió és az Egyesült Államok rozsdamentes fémtartóba elhelyezett zászlója alkották a berendezést. Se a bútorokon, se a; padlón nem volt egyetlen porszem sem, az írógéppapírok, nyomtatványok és borítékok szépen, sarkosan pihentek az asztalon.

Az irodában tartózkodó személy pont olyan katonás külsejű volt, mint maga a helyiség. Sovány nő volt, aki negyvenes évei közepén járhatott. Rövidre nyírt, gesztenyebarna hajába már néhány ősz szál vegyült. Bőre sima volt és tejfehér. Szögletes arcvonásait vastag, érzéki száj egészítette ki, mely úgy festett, mintha valaki mástól kölcsönözte volna. Divatos, zöld nadrágkosztümöt viselt, fehér blúzzal. Szemüvege zsinóron fityegett a mellén.

Mikor Salsbury belépett az irodába, a nő hivatalos mosollyal tekintett rá.
- Még mindig esőre áll odakint?

Salsbury becsukta maga mögött az üvegezett ajtót.
- Igen, még mindig.
- Mit tehetek önért?
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.

A férfi a pulthoz lépett. A nő a mellén csüngő szemüveggel játszadozott.
- Hogy hívják? - kérdezte Salsbury.
- Joan Markham.
- Maga titkárnő?
- Az igazgatóhelyettes vagyok.
- Hányan dolgoznak itt?
- Most?
- Igen, most.
- Hatan, engem is beleértve.
- Nevezze meg őket, egyenként.
- Az első Mr. Pulchaski.
- Ő kicsoda?
- Az igazgató.
- Hol van most?
- Az utcára néző irodában, az emeleten.
- Tovább, Joan.
- Leona Ives. Mr. Pulchaski titkárnője.
- Ő is fent tartózkodik?
- Igen.
- Maradtak még hárman.
- A három telefonos kisasszony.
- A kapcsolótábla-kezelők?
- Igen. Mary Ultman, Betty Zimmerman és Louise Pulchaski.
- Ez utóbbi Mr. Pulchaski felesége?
- A lánya - válaszolt Joan.
- Hol dolgoznak a telefonkezelők?
Joan a helyiség végén nyíló ajtóra mutatott.
- Ott kell kimenni a kapcsolóteremhez.
- És mikor teszik le ezek a telefonkezelők a szolgálatot?
- Ötkor.
- Az új műszakot három másik veszi át?
- Nem. Csak kettő. Este nincs olyan nagy forgalom.
- Ez a műszak éjjel egyig tart?
- Úgy van.
- S aztán jön két új telefonkezelő, akik reggel kilencig vannak itt?
- Nem, az éjjeli műszakot egy ember látja el.
A nő felrakta a szemüvegét, de egy másodperccel később újra levette.
- Ideges, Joan?
- Igen. Szörnyen.
- Ne legyen ideges. Nyugodjon meg.
A karcsú nyak és a vállak engedelmesen elernyedtek. Joan elmosolyodott.
- Holnap szombat - mondta Salsbury. - A nappali műszakban hárman lesznek szolgálatban?
- Nem, hétvégén nincs szükség, kettőnél többre.
- Joan, látom, van egy notesze meg egy tolla ott az írógép mellett. Szeretném, ha összeállítana nekem egy listát azoknak a telefonkezelőknek a nevével, akik ma éjjelre és holnapra vannak beosztva. A nevükre és az otthoni telefonszámukra van szükségem. Értette?
- Ó hogyne - mondta a nő, és az íróasztalához sétált.

Salsbury az ajtóhoz ment, és az üvegen át kikémlelt a West Main Streetre.

A nyári vihar előjeleként a szél irgalmatlanul korbácsolta a fákat, mintha ki akarná tépni őket a helyükből. Senki nem járt az utcán. Salsbury az órájára pillantott: 13.15.

- Siess már, te hülye kurva.
- Tessék? - nézett fel Joan.
- Azt mondtam, hülye kurva. Ne törődjön vele. Fejezze csak be a listát. Igyekezzen.

A nő serényen folytatta a munkát.

Kurvák - gondolta Salsbury. - Rohadt kurvák. Mindig összezavarják. Kurvák, semmi egyebek.

Egy üres teherautó dübörgött el a Main Streeten a fűrészmalom felé.

- Kész van - szólalt meg a nő.

Salsbury visszament a pulthoz, és rápillantott a noteszlapra. Hét nevet olvasott rajta és hét telefonszámot. Kettéhajtotta a papírt, s az inge zsebébe csúsztatta.

- És mi a helyzet a szerelőkkel? A szerelők vagy a karbantartók mindig szolgálatban vannak?
- Van egy négytagú brigádunk. Ketten a nappali, ketten az esti műszakban dolgoznak. Az éjszakai és a hétvégi műszakokra nincs pontos beosztás, de vészhelyzet esetén mindegyik szerelő elérhető.
- Most is ketten vannak szolgálatban?
- Igen.
- Hol vannak most?
- A malomnál akadt egy kis probléma.
- Mikor érnek vissza?
- Három körül.
- Mikor visszajöttek, küldje el őket Bob Thorp irodájába. - Salsbury már korábban elhatározta, hogy a válság idejére a rendőrfőnök irodájában rendezi be a főhadiszállását. - Megértette, Joan?
- Igen.
- Írja le nekem a másik két szerelő nevét és otthoni telefonszámát.

Joan fél perc alatt teljesítette a kérést.

- És most jól figyeljen, Joan!

A nő, kézét a pulton pihentetve, szolgálatkészen Salsbury felé hajolt.

- Néhány percen belül a szél el fogja szakítani a vezetéket Black River és Bexford között. Mind a fatelepről, mind a városból lehetetlen lesz távolsági beszélgetést folytatni.
- Ó... - sóhajtott Joan összetörten. - Ez tönkre fogja tenni a napomat.
- A reklamációkra gondol?
- Egyik undokabb lesz, mint a másik.
- Ha az emberek reklamálnak, mondja azt nekik, hogy a bexfordi karbantartók már dolgoznak a hibán. De túl nagy a kár. A javítás órákig eltarthat. Akár holnap délutánig is. Világos?
- Hát, nem fognak Örülni neki...
- De világos, amit mondtam?
- Világos.
- Rendben - sóhajtott Salsbury. - Egy percen belül beszélek a telefonkezelőkkel. Aztán meglátogatom a főnőkét és a titkárnőjét az emeleten. Mikor kiteszem a lábamat ebből a helyiségből, maga elfelejti, hogy beszélgettünk. Úgy fog emlékezni rám, mint egy szerelőre Bexfordból. Csak egy bexfordi szelelő vagyok, aki benézett, hogy közölje, a csoportja már dolgozik a hiba elhárításán. Érthető?

- Igen.
- Menjen vissza dolgozni. - Joan visszatért az íróasztalához.
Salsbury besétált a pult mögé, s a hátulsó ajtón ment ki, amely a kapcsolóteremhez vezetett.

Paul úgy érezte magát, mintegy betörő.
Nem azért vagy itt, hogy ellopj valamit, próbálta elnyomni magában ezt az érzést. A fiad holttestét keresed! Ha egyáltalán itt van. És az pedig a tiéd.
Mégis. Ahogy átosont a házon, másnak az otthonán, úgy érezte magát, mint egy tolvaj.
Háromnegyed kettőre a földszinten is, az emeleten is átkutattak minden zugot a hálószobáktól a fürdőszobán, a vécéken, a nappalin és az étkezőn át egészen a konyháig, de a tetemet nem találták.
Akkor Paul kinyitotta a konyhából nyíló pinceajtót, és felkattintotta a villanyt.
- Ott lent Ott kellett volna legelőször körülnéznünk. Ez a legvalószínűbb rejtekhely - intett Samnek.
Leereszkedtek a lépcsőn.
Az első alagsori helyiséget mosókonyhának használták. Az ajtó melletti helyet egy kétrészes, rozsdamentes, acélból készült mosogató foglalta el. Nem messze tőle egy automata mosógép állt egy szennyes tartó társaságában és egy asztal, mely elég hagy volt ahhoz, hogy a frissen mosott ágyneműt is kivasalhassák és összehajtogathassák rajta. Állt ott egy polc is, melyen a folttisztítót, a fehérítőszert és a mosóporos dobozokat tartották. A helyiség másik végében helyezték el a satuval és más egyéb szerszámmal felszerelt munkapadot, melyre Bob Thorpnak szüksége Volt, ha a pecabotjait javítgatta. Bob, lelkes műlegyes horgász hírében állt, aki szerette még a csaliját is saját maga elkészíteni.
Sam bepillantott a lépcső alatti sötét odúba, aztán átkutatta az automata mosógép melletti szekrényekét.
Se hullát, se vért nem talált.
Paulnak úgy égett a gyomra, mintha megivott volna egy pohár, ecetet.
Benézett a munkapad alatt és mellett elhelyezett tárolókba. Megrándult az arca minden ajtónyitásnál.
Semmi.
A második alagsori helyiség feleakkora sem volt, mint az első, s teljes egészében az élelmiszerraktár szerepét töltötte be. A mennyezetig érő polcokon befőttesüvegek sorakoztak, bennük üzletben vásárolt és házilag eltett gyümölcsök és zöldségek. A távolabbi fal mellett hatalmas fagyasztóláda állt.
- Vagy ott lesz, vagy sehol - mondta rekedten Sam.
Paul odament a fagyasztóhoz.
Felemelte a tetejét.
Sam mellélépett.
Hűvös légáram csapta meg őket. Az előkígyózó párafelhő gyorsan szertefoszlott a meleg levegőben.
A fagyasztóláda két- vagy háromtucat műanyag csomagolású, címkézett húsárut tartalmazott. Paulnak feltűnt, hogy ezek a csomagok nem a legjobb helykihasználás szerint vannak a ládába pakolva, és nem rendszerezték őket méret, súly vagy fajta szerint sem. Egyszerűen csak oda voltak púpozva egymás hegyére-hátára. Nagyon siethettek, akik a ládába hajigálták őket.

Paul kiemelt egy öt font súlyú hátszínt, és a földre dobta. Aztán egy tízfontnyi angolszalonna következett. Aztán még egy ötfontos hátszín. Aztán még egy. Aztán egy doboz, húsz font súlyú sertésborda...

A halott fiú összekuporodva feküdt a fagyasztóláda alján, keze a mellén, térdei az álláig felhúzva. A húscsomagok takarták el őt. Orrlyukain megfagyott a vér. Ajkait és állát dermedt, rubinvörös vérréteg borította. Szelíd, merev tekintettel bámulj rájuk. Szemei fénytelenek voltak, mintha hályog bontaná őket.

- Ó... nem. Nem. Ó Jézusom - motyogta Sam. Elfordult a fagyasztóládától, átszaladt a másik helyiségbe. Ott kinyitotta a csapot. A víz hangosan zúdulta lefolyóba.

Paul hallotta, ahogy Sam hevesen öklendezve okádni kezd a rozsdamentes mosogatóba.

Különös módon, ő teljesen ura volt az érzelmeinek. Mikor meglátta a halott fiút, heves haragja, kétségbeesése és fájdalma azonnal., leírhatatlan, gyengédséggé, mélységes gyásszá változott.

- Mark... - suttogta. - Most már minden rendben van. Itt vagyok. Most már itt vagyok veled! Nem leszel többé egyedül!

Lassú mozdulatokkal, egyenként szedegette ki a maradék húscsomagokat.

Mikor az utolsót is eltávolította a testről, Sam megjelent az ajtóban.

- Paul? Én... felmegyek. Telefonálok az állami rendőrségnek. Paul mereven bámulta a láda belsejét.
- Hallottad, mit mondtam?
- Igen.. Hallottam.
- Mit szólsz hozzá?
- Igen. Ideje telefonálni.
- Hogy érzed magad?
- Jól vagyok, Sam.
- Itt hagyhatlak egyedül?
- Persze. Nem lesz gond.

Sam tétovázott egy pillanatig, majd megfordult és felbotorkált a lépcsőn.

Paul megsimogatta a fiú arcát.

Hideg volt és kemény.

Paul erőt gyűjtött, aztán két kezével a fia hóna alá nyúlt és kiemelte őt a fagyasztóládából. A helyiség közepére fektette, a földre.

Rálehelt a kezére, hogy felmelegítse.

Sam jött le újra a lépcsőn, még mindig falfehéren. Markra pillantott. Arca megvonaglott a fájdalomtól, de nem kezdett el sírni. Uralkodott magán.

- Úgy tűnik, valami baj van a telefonokkal.
- Miféle baj?
- Black River és Bexford között leszakadtak a vezetékek.
- Leszakadtak? - vonta fel a szemöldökét Paul. - Ahhoz azért nem elég szeles az idő.
- Itt nem is. De Bexford felé menet valószínűleg sokkal mostohább az időjárás. Itt a hegyekben előfordulhat, hogy az egyik faluban szélcsend van, míg a másikban ádáz vihar dúl.
- A bexfordi vezetékek... - ismételté meg Paul, s közben elsimított néhány zúzmarás, véresre fagyott hajszálat fia fehér homlokából. - Mit jelent ez a mi számunkra?
- Felhívhatsz bárkit a városban, vagy telefonálhatsz a fűrészmalomba is. De távolsági hívásokat nem lehet lebonyolítani.
- Ki mondta ezt neked?
- A központos. Mary Ultman.

- Tudott felvilágosítást adni arról, hogy mikorra javítják ki a hibát?
- Nyilván nagy a kár - mondta Sam. - Mary szerint egy bexfordi szerelőbrigád már dolgozik a hiba kijavításán. De több órára van szükségük, hogy rendbe hozzák a vezetékeket.
- Mennyi az a „több" óra?
- Mindent egybevetve akár holnap reggelig is eltarthat a dolog.

Paul a fia mellett térdélve a betonpadlón az imént hallottakon töprengett.

- Egyikünknek át kell autóznia Bexfordba, és onnan felhívni az állami rendőrséget.
- Oké - bólintott Paul.
- Akarod, hogy én menjek?
- Ha úgy látod jónak... Vagy mehetek én is. Mindegy! De előbb el kell vinnünk Markot a házadba.
- El akarod vinni innen?
- Természetesen.

Sam megköszörülte a torkát.

- De nem törvénybeütköző ez? Úgy értem... ez itt egy bűntény színhelye. Szóval, érted...
- Nem tudom itt hagyni őt, Sam.
- De ha tényleg Bob Thorp tette ezt, azt akarod, hogy megfizessen, nem? Ha elviszed innen a testet, milyen bizonyítékod lesz?
- A rendőrségi törvényszéki szakértők majd azonosítják a fagyasztóládában talált haj és vérmintákat Mark vérével és hajszálaival - felelte Paul, és maga is meglepődött hangja határozottságán.
- De...
- Képtelen vagyok itt hagyni!

Sam bólintott.

- Rendben.
- Egyszerűen képtelen vagyok rá, Sam.
- Oké. Kivisszük a kocsihoz.
- Köszönöm.
- Elvisszük a házamba.
- Köszönöm, Sam.
- De hogyan fogjuk?
- Te... fogd a lábát. Óvatosan, Sam!

Sam bólintott.

- Gyengéden, kérlek.
- Oké.
- Kérlek.
- Vigyázok rá... - motyogta Sam. - Vigyázok.

5.

Délután, 2.00

Akkorát mennydörgött, hogy beleremegtek a seriff irodájának ablakai.

Két alkalmazott állt háttal az ablaknak. Próbálták szigorúnak, tekintélyparancsolónak és főként megbízhatónak látszani. Bob Thorp ellátta őket egy-egy „POLICE" feliratú, fényes, sárga, kapucnis esőköpennyel. Mindkét férfi már jócskán túlhaladta a harmincötöt, most

mégis gyerekes öröm költözött az arcukra, hogy viselhetik ezeket a kabátokat - felnőttek, akik rabló-pandúrt játszanak.
- Tudnak bánni a fegyverrel? - kérdezte tőlük Salsbury.
Mindketten igennel feleltek.
- Adjon nekik fegyvereket! - fordult Most Salsbury Bob Thorphoz.
- Pisztolyt? - kérdezte a seriff.
- Vannak puskái?
- Igen.
- Azt hiszem, a puskáknak nagyobb hasznát vennék, mint a pisztolyoknak - mondta Salsbury.
- Egyetért?
- Ehhez a hadművelethez valóban sokkal jobbak - bólintott Bob Thorp.
- Akkor adjon nekik puskákat.
Kint hatalmas villám cikázott át az égbolton. Néhány pillanatig minden személy és tárgy sziluettje előre-hátra vibrált a felvillanó fények hatására.
Thorp az íróasztala mögött álló fegyvertároló szekrényhez lépett és kivett onnan két sörétes vadászpuskát.
- Tudják, hogyan kell kezelni ezeket? - kérdezte Salsbury a sárga esőkabátosoktól.
Egyikük bólintott.
- Nem nagy ügy - mondta a másik is. - Annyi sörét van ezekben a kis édesekben, hogy csak úgy körülbelül kell ráirányítani őket a célpontra, aztán meghúzni a ravaszt. - Kezébe vette a fegyverét, és mosolyogva nézegette.
- Akkor jól van - mondta Salsbury. - Most lemennek a parkolóba, beülnek a tartalék járőr kocsiba, és a város keleti végéhez hajtanak. Eddig érthető?
- A város keleti végéhez megyünk - ismételte az egyik.
- A völgy bejáratától százméternyire leparkolják a kocsit, méghozzá keresztbe az úton, s ezzel mindkét irányba elállják az utat.
- Egy úttorlaszt csinálunk - jegyezte meg az egyikük elégedetten, hogy megértette a lényeget.
- Pontosan - helyeselt Salsbury. - Ha bárki be akarja tenni a lábát Black Riverbe - faszállító teherautók, helyi lakosok a városon kívülről érkező látogatók vagy bárki -, maguk beengedik. Azonban egyenesen ideküldik őket ebbe az irodába. Azt mondják majd nekik, hogy vész-helyzetet hirdettek ki a városban, ezért kivétel nélkül mindenki köteles először lejelentkezni a seriffnél, mielőtt a saját dolgára menne.
- Miféle vészhelyzetről van szó?
- Azt nem kell tudniuk.
Az egyik csodálkozva pillantott Salsburyre.
- Ezt mindenki tudni akarja majd - mondta a másik.
- Ha kérdezik, válaszolják azt, hogy a seriff majd magyarázatot ad.
Bólintottak.
Thorp töltényeket adott nekik.
- Ha bárki el akarja hagyni Black Rivert – folytatta Salsbury -, azt szintén küldjék először ide az irodába. Ugyanezzel a vészhelyzet-történettel. Érthető?
- Igen.
- Igen.
- Mikor egy érkezőt vagy távozót Bobhoz irányítanak, utána rádión rögtön jelentést tesznek! Így ha nem mutatkoznak néhány percen belül, tudni fogjuk, hogy van néhány lázadónk. Értik?

- Igen. - felelt két hang.
Salsbury egy zsebkendőt halászott elő, és felitatta arcáról a verítéket.
- Ha bárki úgy akarja elhagyni a várost, hogy áttöri az úttorlaszt, állítsák meg. Ha ez semmilyen módon nem sikerülne, használják a fegyvereiket.
- Lőjük le?
- Lőjék le! - mondta Salsbury. - De csak akkor, ha már nincs, más választásuk.
Az egyik férfi olyan arcot vágott, mint John Wayne, mikor a parancsokat hallgatta Alamonál. Ünnepélyesen bólogatott.
- Ne aggódjon. Számíthat ránk.
- Kérdés?
- Meddig leszünk szolgálatban ott az úttorlasznál?
- Hat óra múlva, este nyolckor le fogja váltani magukat egy másik csapat - válaszolta Salsbury, és visszagyömöszölte a zsebkendőt a nadrágzsebébe. - És még egy dolog. Mikor kilépnek ebből a szobából, elfelejtik, hogy valaha találkoztak velem. Elfelejtik, hogy én itt vagyok. Minden szóra emlékeznek majd, ami köztünk elhangzott, s minden utasítás mélyen az agyukba vésődik. De azt fogják hinni, hogy Bob Thorp adta ezeket az instrukciókat. Remélem tökéletesen világos.
- Igen.
- Tökéletesen.
- Akkor induljanak.
A két férfi távozott a szobából, és elfelejtették őt, ahogy kitették a lábukat a folyosóra.
Heves, fehér villám robbant keresztül a város felett. A villanást hosszú, ablak remegtető mennydörgés követte.
- Húzza le a redőnyöket! - szólt Salsbury ingerülten.
Thorp engedelmeskedett.
Salsbury leült az íróasztal mögé.
Bob Thorp is visszatért az asztalhoz, és odaállt elé.
- Bob, én szorosan le akarom zárni ezt a várost - mondta neki Salsbury. - Ilyen szorosan! - emelte fel példaként a jobb öklét. - Átkozottul biztos akarok lenni abban, hogy senki nem tud kisurranni belőle. Milyen kivezető utak vannak még az országúton kívül, amiket el kéne torlaszolnunk?
- Két embert el kell küldenie a völgy keleti végébe - vakarta meg bozontos szemöldökét Thorp. - Az egyik a folyót figyelné. Fel kell fegyverezni egy vontcsövű karabéllyal, hogy leszedhesse azt, aki csónakkal akar meglógni. A másik embernek el kell bújnia a folyó és az országút között. Kell adni neki egy sörétes puskát, hogy megállíthasson mindenkit, aki az erdőn keresztül próbálna kisiklani.
- A folyónál őrködőnek jó lövésznek kell lennie, ugye? - kérdezte Salsbury.
- Nincs szükség mesterlövészre, de azért olyan kell, aki elég pontosan lő.
- Oké. Az egyik helyettesét fogjuk megbízni ezzel. A helyettesei jól lőnek, nem?
- Ó, persze.
- Megfelelnek erre a célra? - Efelől semmi kétség.
- Még valami?
Thorp csaknem egy percig törte a fejét.
- Van egy sor út, melyet a fakitermelők vágtak, s amelyek a hegyekbe vezetnek, és végül találkoznak a Bexford környékéről induló ugyanilyen utakkal. Elhagyatott utak ezek. Egyik sem kikövezett. Néhány szakaszt talán felszórtak kaviccsal, ha idén el nem mosta az eső.

Szóval, többnyire földutak. Keskeny és gazos földutak. De azt hiszem, ha az ember elég elszánt, el lehet arra is vezetni egy autót.
- Akkor le fogjuk ezeket is zárni! - pattant fel a székéből Salsbury. Idegesen járkálni kezdett az asztal és az ablak között. - Ez a város az enyém! Az enyém! És az is fog maradni. Minden nőt, férfit és gyereket a markomban fogok tartani, amíg meg nem oldom ezt a problémát.

De ettől még nagyon messze volt. És előbb vagy utóbb fel kell hívnia Dawsont. Ez elől nem lehetett kitérni. De mielőtt telefonálna, Salsbury biztos akart lenni abban, hogy megtett minden lehetséges intézkedést Leonard és Klinger segítsége nélkül. Hogy megmutassa, ő is döntőképes és helyén van az esze. Hogy jó hasznát veszik. Rátermettsége talán hatással lesz a tábornokra. És arra a Krisztus-imádó baromra is. Hatni kell rájuk, hogy ellensúlyozza a krízist, amit rögtön az első helyszínen okozott. Ez nagyon fontos volt, hihetetlenül fontos. Csak ezzel a trükkel élhette túl partnerei haragját.

Délután, 2.30

Sam könyvtárában áporodott és nyirkos volt a levegő.

Eső dobolt a külső ablaktáblákon. Az üveg belső felületén száz meg száz apró harmatcsepp képződött.

Paul egy fotelben ült, az átélt szörnyűségtől dermedten. Ujjai görcsösen szorították a karfát.

Sam a könyvespolc mellett állt, és különböző pszichológiai esszéköteteket lapozgatott.

Az ablakkönyöklőn egy antik óra tiktakolt tompán, egyhangúan.

Jenny jött be a szobába, nyitva hagyva az ajtót maga mögött. Letérdelt Paul mellé, és kezét a férfi kezére helyezte.
- Hogy van Rya? - kérdezte Paul.

Mielőtt elmentek volna Thorpék házába, hogy megkeressék a holttestet, Sam adott egy nyugtatót a kislánynak.
- Mélyen alszik - mondta Jenny. - És még legalább két órát aludni fog.

Ekkor Sam izgatottan felkiáltott.
- Megvan!

Meglepetten pillantottak fel rá, Sam tanulmánykötettel a kezében odajött hozzájuk.
- Itt van a fényképe annak a fickónak, aki Deighton-nak nevezi magát.

Paul felállt, hogy jobban megnézhesse.
- Nem csodálom, hogy se én, se Rya nem találtuk a cikkeit - mondta Sam. - A tartalomjegyzékben az Albert Deighton nevet kerestük. De nem így hívják. Az igazi neve Ogden Salsbury.
- Láttam már őt - mondta Paul. - Ott volt az Ultman Cafében, mikor az a pincérnő átszúrta a kezét a húsvillával.

Jenny is felemelkedett.
- Gondolod, hogy ez is összefügg Buddy Pelineri történetével és azzal, amit Markkal tettek? - kérdezte. Hangja kissé elbizonytalanodott az utolsó szavaknál, s szemei is elhomályosultak, de az ajkába harapott, és visszafogta a könnyeit.
- Igén - felelte Paul, és újra elcsodálkozott azon, hogy ő egyszerűen képtelen sírni. Szíve tele volt fájdalommal, úristen, hogy tele volt! De a könnyei kiapadtak. - Ezek a dolgok egészen biztos összefüggnek valahogy, Samhez fordult.
- Salsbury írta ezt a cikket?
- A fülszöveg szerint ez az utolsó, amit publikált. S ennek már több,- mint tizenkét éve.
- Hogy-hogy? Hiszen még él.

- Sajnos.
- Akkor miért az utolsó?
- Ellentmondásos figura volt. Dicsérték, aztán átkozták és elítélték, de legtöbbször átkozták. És ő belefáradt a vitatkozásba. Nem tartott több előadást, abbahagyta az írást is, így több időt szentelhetett a kutatásainak.
- Miről szól az a cikk?
- Teljes magatartás-változtatás a tudatküszöb alatti érzékelésen keresztül - olvasta Sam a címét. - és az alcím: Az agy irányítása a belső én segítségével.
- Mit jelent mindez?
- Akarod, hogy hangosan olvassam?

Paul az órájára nézett.

- Nem ártana, ha ismernénk az ellenséget, mielőtt elmennénk Bexfordba a rendőrségre - mondta Jenny.

Paul bólintott.

- Jól van, olvasd fel.

Délután, 2.40

Greenwich, Connecticut

H. Leonard Dawson házának dolgozószobájában ült, és felesége hosszú, levendulakék papírra írt levelét olvasta. Júlia egy háromhetes utazáson vett részt a Szentföldön, s levelében azt ecsetelte, hogy a hely egyre kevésbé olyan, mint amilyennek elképzelte. A legjobb szállodák arabok és zsidók kezén vannak, s ezért tisztátalannak érzi magát, valahányszor ágyba bújik, írta! Rengeteg szállodai szoba van, de ő szinte szívesebben aludna az istállóban. Aznap reggel, mikor a levelet írta, a sofőrje felvitte a Golgotahegyre. Ahogy az autó elhaladt a szomorúság és a soha véget nem érő öröm eme oltára mellett, ő felolvasott magának a Bibliából. De még a Golgotát is elrontották. Szó szerint nyüzsögtek rajta a délvidéki néger baptisták. Mindenfelé csak őket lehetett látni. Továbbá...

Alig hallható, rekedt csörgéssel megszólalt a fehér telefon.

A fehér telefonon a legprivátabb jellegű hívásokat fogadta. Csak Ogden és Ernst tudták a számot.

Letette a levelet és várt, hogy másodszor is megszólaljon a telefon. Akkor felemelte a kagylót.

- Halló.
- Én felismerem a hangod - mondta Salsbury óvatosan. - Te ismerősnek találod az enyémet?
- Természetesen. Használod a vonalzavarót?
- Ó igen - válaszolt Salsbury.
- Akkor nincs szükség arra, hogy rébuszokban beszéljünk és titokzatosak legyünk. Még ha le is hallgatják a vonalat, amit nem hiszek, nem érthetik, mit beszélünk.
- A mostani szituációban azt hiszem, mégis elővigyázatosnak kell lennünk és nem bízni kizárólag a vonalzavaróban.
- Miféle szituációról beszélsz?
- Komoly baj történt.
- A helyszíni teszt folyamán?
- Pontosan.
- Miféle baj?
- Történt egy haláleset.
- Nem lehet balesetnek beállítani?

- Semmiképpen.
- El tudod intézni egymagad az ügyet?
- Nem. Valószínűleg lesz még több is.
- Haláleset? - kérdezte Dawson.
- Vannak itt olyanok, akikre nem hát a szer.
- Akkor nem hat rájuk a program sem.
- Úgy van.
- Miért kell ennek feltétlenül halálesetekhez vezetnie?
- Lelepleztek.
- Az meg hogyan történt? Salsbury tétovázott.
- Jobb, ha elmondod az igazat - mondta élesen Dawson. - Mindannyiunk érdekében.
- Egy nővel voltam éppen.
- Őrült.
- Hibáztam - ismerte be Salsbury.
- Ostobaság volt. Később majd megbeszéljük. Az egyik ilyen személy, akire nem hatott a szer, meglépett téged, míg a nővel hetyegtél?
- Ez történt.
- Ha le is lepleztek, ezt még könnyen helyre lehet hozni.
- Attól tartok nem. Az egyik immúnis személy tanúja volt annak, hogy parancsot adtam a gyilkosságra. Dawson számára minden világossá vált.
- Értem. - Gondolkodott egy pillanatig. - Hány immúnis személy van a városban?
- Néhány tucat csecsemőt és kisgyereket leszámítva úgy négy. Legfeljebb öt.
- Az nem túl sok.
- Van egy másik probléma is. Emlékszel, a hónap elején felküldtünk ide két embert
- A víztárolóhoz.
- Látták őket.

Dawson nem felelt.

- Ha te nem akarsz jönni, rendben van - mondta Salsbury. - De segítségre van szükségem. Küldd a társunkat vagy...
- Még ma éjjel odamegyünk a helikopterrel - vágott a szavába Dawson. - Kilenc vagy tíz óráig tudod még tartani magad?
- Azt hiszem.
- Próbáld meg.

Dawson letette a kagylót.

Ó, Uram, gondolta. Te küldted őt hozzám, mint akaratod eszközét. S most megszállta őt a Sátán. Segíts, hogy kijavítsam ezt a hibát. Én csak szolgálni akarlak Téged.

Aztán felhívta a pilótáját, és utasította, hogy töltse fel üzemanyaggal a helikoptert, és egy órán belül álljon készenlétben a ház mögötti felszállópályán.

Három számot is tárcsázott, míg megtalálta Klingert.

- Baj történt odafent északon.
- Komoly?
- Rendkívül komoly. Itt tudsz lenni egy órán belül?
- Csak ha őrült módjára hajtok. Egy és negyed óra jobban hangzana.
- Akkor indulj azonnal.

Dawson a helyére tette a kagylót.

Ó, Uram, gondolta, ezek ketten hitetlenek. Tudom jól. De Te küldted őket hozzám, mert terveid voltak velük, nem? Ne büntess azért, mert a kedvedre teszek, Uram. Kihúzta íróasztala jobb alsó fiókját, és egy vastag dossziét vett elő belőle.

Ez állt a címkéjén:

HARRISON-BODREINYOMOZŐÜGYNÖKSÉG TÁRGY: OGDEN SALSBURY

A Harrison-Bodrei nyomozóiroda jóvoltából Dawson majdnem, hogy jobban ismerté társait, mint azok önmagukat. Az elmúlt tizenöt évben folyamatosan vezetett aktát Ernst Klingerről. Salsbury dossziéja viszonylag új Volt. Az első bejegyzés 1975 januárjában történt, de tökéletes részletességgel szerepelt benne minden, egészen a gyerekkoráig visszamenőleg. Dawson tíz-tizenkét alkalommal elolvasta már, s egyre inkább ügy érezte, előre meg lehetett volna jósolni ezt a mostani válságot. Ogdenre nem lehetett azt mondani, hogy bolond, de azt sem, hogy teljesen épelméjű. Betegesen gyűlölte a nőket. Alkalomadtán megengedett magának egy-egy buja hétvégét, amikor hét-nyolc kurvát is magához rendelt. Néha gondok is származtak ebből.

Szerepelt az iratcsomóban két jelentés, amelyeket Dawson különösen fontosnak tartott, mivel jóval többet elárultak Ogdenről, mint a többi adat együttvéve. Előhúzta az egyiket,a dossziéból, s újra olvasni kezdte.

Egy héttel tizenegyedik születésnapja után Ogdent elválasztották az anyjától, és gyámság alá helyezték. Katherine Salsburyt (özvegy) és a szeretőjét, Howard Parkért elítélték a gyermekkel való durva bánásmód, bántalmazás és kiskorú megrontása miatt. Mrs. Salsburyt hétéves börtönbüntetésre ítélték, melyet a New Jersey-beli Női Javítóintézetben kellett letöltenie. Az ítélet nyomán Ogdent az egyik szomszéd, Mrs. Carfie Barger (most Peterson) otthonában helyezték el, ahol már több gyerek nevelkedett. Ez a beszélgetés 19.75. január 22-én, szerda délelőtt zajlott le Mrs. Carrie Petersonnal (69 éves), otthonában, a New Jersey-beli Teaneckben. Az alany a korai időpont ellenére be volt csípve. Az interjú alatt is iszogatott, de bizonygatta, hogy az csak tiszta narancslé. Az alany nem tudta, hogy a beszélgetés szalagra kerül.

Dawson már régebben bejelölte az őt legjobban érdeklő részeket. Előrelapozott a harmadik oldalra.

NYOMOZÓ: Mrs. Salsbury szomszédságában élve bizonyára sokszor volt tanúja veszekedéseknek.

MRS. PETERSON: Ó, igen. Lehet mondani. Attól a pillanattól kezdve, hogy Ogden elkezdett járni, az anyja céltáblájává vált. A legenyhébb dolog, amit az asszony művelt vele, hogy kékre-zöldre verte.

NYOMOZÓ: Elfenekelte?

MRS. PETERSON: Nem, nem. Szinte sose. Ha csak fenekelte volna! Az nem lett volna olyan ocsmány dolog. De az a nő! Úgy kezdte, hogy nyitott tenyérrel ütötte a fejét és az édes kis arcát. Ahogy Ogden idősebb lett, néha már az öklét is használta. Meg csipkedte a kisfiú karját. Azt az apró kezet... Hányszor sírtam! Mikor Ogden néha átjött hozzánk, hogy a fogadott gyermekeimmel játsszon, csupa mocsok volt. Kis karjai tele voltak zúzódással, véraláfutással.

NYOMOZÓ: Mrs. Salsbury alkoholista hírében állt?

MRS. PETERSON: Ivott. Keveset. Nem lehetett azt mondani rá, hogy a gin vágy valami más ital rabja. De hitvány nő volt. Természettől fogva hitvány. És enyhén szólva nem volt gyors felfogású. S tudja, hogy van, ha ostoba emberek csalódnak az életben, sokszor a gyerekeiket okolják a sérelmeikért. A gyerekek meg szenvednek. Én mondom magának, nagyon sokat szenvednek...

NYOMOZÓ: Sok szeretője volt?

MRS. PETERSON: Tucatjával. Vacak kis nő volt. Átlagos külsejű férfiak jártak hozzá. Csak átlagosak. És koszosak. Durva munkások. A szeretői aztán... azok aztán ittak! Volt, amelyik egy évig is. ott lakott. Legtöbbször azonban csak egy-két hétig, esetleg egy hónapig.

NYOMOZÓ: Ez a Howard Parker...

MRS. PETERSON: Az a szemét!

NYOMOZÓ: Ő mennyi ideig élt Mrs. Salsburyvel?

MRS. PETERSON: A bűntény előtt majdnem hat hónapig, ha jól emlékszem. Milyen egy szörnyű ember volt!

NYOMOZÓ: Tudja, mi történt a Salsbury-házban, mikor Parker ott élt?

MRS. PETERSON: Természetesen nem. Csak egyszer hívtam ki a rendőrséget. A bűntény éjszakáján. Ogden átjött hozzám. Aztán hívtam a rendőröket.

NYOMOZÓ: Beszélne a bűnügyről?

MRS. PETERSON: Még mindig kihoz a sodromból, ha csak rágondolok. Micsoda borzalmas ember! És az a nő. Ilyet művelni egy gyerekkel!

NYOMOZÓ: Parker-biszexuális volt?

MRS. PETERSON: Hogy micsoda?

NYOMOZÓ: Olyan, aki mindkét nembeli, partnerrel fenntart szexuális kapcsolatot.

MRS. PETERSON: Megerőszakolt egy kisfiút! Ez... én nem is tudom. Egyszerűen nem tudom, mit mondjak. Miért teremtett Isten ilyen gonosz embereket? Én imádom a gyerekeket. Ők jelentik az életemet. Jobban szeretem őket, mint bármi mást a világon. Nem tudok megérteni egy ilyen embert, mint ez a Parker.

NYOMOZÓ: Látom, ma is megviseli, ha erről a bűnténnyről kell beszélnie.

MRS. PETERSON: Egy kicsit.

NYOMOZÓ: Ha még egy kis türelemmel lenne... fontos, hogy válaszoljon még néhány kérdésre.

MRS. PETERSON: Ha mindez Ogden érdekében történik, akkor persze, hogy válaszolok. Ogden miatt. Bár ő sose jött vissza, hogy meglátogasson. Ezt tudja? Azok után, hogy befogadtam, és tizenegy éves korától neveltem. Sohasem látogatott meg...

NYOMOZÓ: A bírósági jegyzőkönyv nem egészen világos. Talán módosították a vallomásokat, hogy megvédjék a gyerek későbbi jó hírét. Szóval, azt szeretném tudni, hogy Mr. Parker a fiúval - bocsásson meg, ki kell mondanom - orális vagy anális módon közösült?

MRS. PETERSON: Ó, az a szörnyű alak!

NYOMOZÓ: Tudja, melyik történt?

MRS. PETERSON: Mindkettő.

NYOMOZÓ: Értem.

MRS. PETERSON: Az anyja meg nézte. A saját anyja! El tudja ezt képzelni? Ezt az erkölcstelenséget? Ezt csinálni egy védtelen gyermekkel... Micsoda szörnyetegek!

NYOMOZÓ: Nem akartam megríkatni.

MRS. PETERSON: Nem sírok. Csak egy-két könnycsepp. De mindez olyan szomorú, nem gondolja? Borzasztóan szomorú. Ilyen szenvedést okozni szegény gyerekeknek...

NYOMOZÓ: Nem szükséges folytatni, ha...

MRS. PETERSON: De hisz maga mondta, hogy Ogden érdekében kérdezi ezeket a dolgokat. Az egyik gyermekem volt. Igaz, fogadott gyermekem. De úgy éreztem, mintha a sajátom lett volna. Imádtam. Mint mindegyiket. Mindegyik kis drágaságomat. Szóval, Ogden kedvéért kérdezi, nem? Hát... Hónapokig senki nem tudott semmit a dologról... Ogden nem

mert beszélni róla..., hogy az a förtelmes Howard Parker mire... használta. És az anyja meg végignézte. Romlott, beteg lelkű asszony.

NYOMOZÓ: És a bűntény éjszakáján...

MRS. PETERSON: Parker akkor használta a fiú... használta a fiú végbelét is. Szörnyű fájdalmat okozott neki. Maga nem tudja elképzelni azt a kínt, amit az a fiú elszenvedett.

NYOMOZÓ: Ogden átment magához azon az éjjelen.

MRS. PETERSON: Közvetlenül a szomszédjukban laktam. Átjött hozzám. Reszketett, mint a nyárfalevél. Úgy meg volt rémülve, hogy szinte nem volt eszénél. Szegény gyerek... A lelkét is kisírta. Az a szörnyeteg Parker összeverte. Felrepedt az ajka. Az egyik szeme feketére dagadt. Először azt hittem, ez a legrosszabb, ami vele történt. De hamarosan felfedeztem... a többit. Elrohantunk vele a kórházba. Tizenegy öltéssel varrták össze. Tizeneggyel!

NYOMOZÓ: Tizenegy öltés a végbélen?

MRS. PETERSON: Ahogy mondja. Nagy fájdalmai voltak. És nagyon vérzett. Majdnem egy hétig feküdt a kórházban.

NYOMOZÓ: S maga végső soron a nevelőanyjává vált.

MRS. PETERSON: Igen. És sose bántam meg. Jó fiú volt. Kedves fiú. És eszes is. Az iskolában azt mondták rá, zseni. Ösztöndíjjal került a Harvardra. Azt hihetném, hogy néha eljön meglátogatni. Azok után, amit érte tettem. De nem. Nem jön. Soha nem jár errefelé. S a védőnők most már nem hagyják, hogy befogadjak több gyereket. Nem adnak, mióta a második férjem meghalt. Azt mondják, egy normális otthonban két szülőre van szükség. Meg, hogy túl öreg vagyok. Badarság. Imádom a gyerekeket, és szerintem csak ez számít. Szeretem őket egy tői-egyig. Hát nem szenteltem nekik az éltemet? Még nem vagyok öreg hozzájuk. S mikor arra a sok szenvedő gyerekre gondolok, sírni tudnék.

A jelentés utolsó része egy hosszú, zavaros beszélgetés leírását tartalmazta, melyet azzal az emberrel folytattak, akihez Mrs. Peterson akkoriban ment hozzá, mikor a tizenegy esztendős Ogden Salsbury az otthonába került.

A beszélgetés 1975. január 24-én, pénteken délután zajlott le Mr. Allén J. Barger-rel (most nyolcvanhárom éves), a Long Island-i Huntingtonban, az Evins-Meabry Szanatóriumban. Barger költségeit a második házasságából származó három gyermeke állja. Az alany, aki szenilitástól szenved, hol világosan, érthetően, hol zavarosan beszélt. Nem tudta, hogy a szavai magnószalagra kerülnek.

Dawson előrelapozott a bejelölt részhez.

NYOMOZÓ: Emlékszik bármelyik fogadott gyerekre, aki a házasságuk alatt került a házhoz?

MR. BARGER: Ő hozta őket. Nem én.

NYOMOZÓ: Emlékszik valamelyikükre?

MR. BARGER: Ó, Krisztusom.

NYOMOZÓ: Mi a baj?

MR. BARGER: Általában megpróbálok nem emlékezni rájuk.

NYOMOZÓ: Magának nem jelentett örömöt, a nevelésük, mint Carrie-nek?

MR. BARGER: Örökké koszos kis arcokat láttam, mikor hazajöttem a munkából. Carrie mindig próbálta bizonygatni, hogy szükségünk van a külön pénzre, amit az állam adott nekünk a kölykökért. De elitta a pénzt.

NYOMOZÓ: Alkoholista volt?

MR. BARGER: Mikor én elvettem, még nem. De már jó úton volt felé, hogy az légyen.

NYOMOZÓ: Emlékszik egy gyerekre, akit úgy hívtak.

MR. BARGER: Az volt a baj, hogy nem az eszét néztem, mikor elvettem.

NYOMOZÓ: Megbocsásson...

MR. BARGER: A második feleségemet az eszéért vettem el, és pompásan is működött így a dolog. De mikor összeakadtam Carrie-vel... Szóval, negyven körül jártam akkor, s mint agglegény, halálosan untam, hogy kurvákhoz kell járnom. Carrie is egyedül élt, huszonhat éves volt, hamvas, mint egy őszibarack, nálam sokkal fiatalabb, de érdekeltem őt, és én hagytam magam elcsábítani. Elvettem őt a testéért, és nem törődtem azzal, hogy mi van a fejében. Nagy hiba volt.

NYOMOZÓ: Biztosan. Szóval... most már megmondaná, hogy emlékszik-e egy...

MR. BARGER: Csodás csöcsei voltak.

NYOMOZÓ: Tessék?

MR. BARGER: Csöcsök. Tőgyek. Carrie jól el volt látva velük.

NYOMOZÓ: Igen. Hát.

MR. BARGER: Elég jó volt az ágyban is. Már amikor az ember végre el tudta rángatni az átkozott kölykök mellől. Azok a kölykök! Nem is tudom, miért egyeztem bele, hogy az első odakerüljön. Aztán már négynél sose volt kevesebb, de rendszerint hat vagy hét rohangált körülöttünk. Carrie mindig nagy családot akart. De nem tudott saját gyereket szülni. Azt hiszem, ez késztette arra, hogy minél több kölyköt maga köré gyűjtsön. De nem is igazán akart anya - lenni. Ez csak egy álom volt, egy szentimentális álom.

NYOMOZÓ: Ezt hogy érti?

MR. BARGER: Jobban szerette a gondolatot, hogy gyereket szül, mint valóban megcsinálni.

NYOMOZÓ: Értem.

MR. BARGER: Nem tudott fegyelmet tartani köztük. Átnéztek rajta. És én nem vállaltam részt a házimunkában. Nem én, uram! Akkoriban nagyon keményen dolgoztam. S mikor hazaértem, semmi mást nem akartam csinálni, csak pihenni. Nem óhajtottam azzal tölteni az időmet, hogy egy csomó poronty után rohangáljak. Amíg békén hagytak, azt csinálhattak, amit akartak. Ezt ők is tudták, és sohasem háborgattak. A fenébe is, hisz nem az én kölykeim voltak!

NYOMOZÓ: Emlékszik egy Ogden Salsbury nevű gyerekre?

MR. BARGER: Nem.

NYOMOZÓ: Az anyja a maguk szomszédságában lakott. Rengeteg szeretőt tartott. Egyikük, egy Parker nevű, megerőszakolta a fiút.

MR. BARGER: Most, hogy mondja, már emlékszem Ogdenre. Igen. Rosszkor került a házhoz.

NYOMOZÓ: Rosszkor? Hogy-hogy?

MR. BARGER: Abban az időben csak lányok voltak a házban.

NYOMOZÓ: Csupa lány?

MR. BARGER: Carrie kikészült. Csak kislányokat hozott haza. Talán azt gondolta, köztük nagyobb rendet tud tenni, mint egy csapat fiú között. Szóval két-három éven át ez az Ogden és én voltunk az egyedüli férfiak a háznál.

NYOMOZÓ: És ez rosszat tett neki?

MR. BARGER: Az idősebb lányok tudták, mi történt vele. Folyton csúfolták. Ogden nem tudta elviselni. Minden egyes alkalommal kifakadt. Üvölteni, kiabálni kezdett. Persze, pont ez volt az, amit a lányok akartak és még jobban ingerelték. Mikor Ogden elég nagy lett, hogy elviselje a bosszantásokat, elé álltam, hogy beszéljek vele - majdnem úgy, mint apa a fiával. Azt mondogattam neki, nem érdemes idegeskedni miattuk, meg, hogy a nők csak két dologra jók. Baszni, meg főzni. Hát így gondolkodtam én, mielőtt találkoztam a második

feleségemmel. Mindenesetre azt hiszem, sokat segítettem azon a fiún. Bizony sokat... Képzelje, ebben a rothadt szanatóriumban nem hagyják baszni az embert!

A másik jelentés, amit Dawson különösen érdekesnek tartott, egy beszélgetés volt Laird Richardsonnal, aki a Pentagon személyi állományának megbízhatóságát vizsgáló hivatal tisztviselőjeként dolgozott. Egy nyomozó felajánlott egy összeget Richardsonnak, hogy belenézhessen Salsbury dossziéjába, és elbeszélgessenek róla.

Dawson piros tollal itt is bejelölte, a legfontosabb részeket.

RICHARDSON: Bármi után is kutat ez a Salsbury, átkozottul fontosnak kell lennie. Egy csomó pénzt elköltöttek arra, hogy fedezzék ezt a kurvapecért. A Pentagon pedig nem tesz ilyesmit anélkül, hogy ne azt várná, egy szép napon majd megtérülnek a kiadásai.

NYOMOZÓ: Fedezik?

RICHARDSON: Tudja, szereti megjelölni a prostituáltakat.

NYOMOZÓ: Megjelölni? Hogyan?

RICHARDSON: Legtöbbször az öklével.

NYOMOZÓ: Milyen gyakran történik ez?

RICHARDSON: Évenként egyszer-kétszer.

NYOMOZÓ: Milyen gyakran látogat el prostituáltakhoz?

RICHARDSON: Minden második hónap első hétvégéjén. Teljesen szabályosan, ha úgy tetszik. Mint egy robot. Akár hozzáigazíthatná az óráját. Rendszerint elmegy Manhattanbe, telefonál pár kurvának, és felhívja őket a szállodai szobájába. Néha-néha előáll a külsőre vonatkozó igényeivel, s ezekből a nőkből a szart is kiveri.

NYOMOZÓ: Milyen külsőről van szó?

RICHARDSON: Rendszerint szőkét kér, de nem mindig. Vagy sápadtat, de nem mindig. Viszont mindig alacsony nőket. Alacsony nőket, finom vonásokkal.

NYOMOZÓ: Miért részesíti előnyben az ilyen külsejű nőket?

RICHARDSON: A Pentagon megpróbálta rávenni, hogy menjen pszichoanalitikushoz. Egyszer el is ment, de a második kezelést már megtagadta. Kijelentette a pszichiáternek, hogy ő tudja jól, a dühöngéseit több idézi elő, mint egy lány puszta külseje. Törékenynek kell lenniük - de nem csak fizikai értelemben. Ha érzelmileg is sebezhetőnek látszanak, ő akkor érez leküzdhetetlen vágyat arra, hogy összeverje őket.

NYOMOZÓ: Más szóval, ha Salsbury úgy érzi, a nő felsőbbrendű, de legalább vele egyenrangú, akkor a hölgy biztonságban van. De ha azt látja, hogy uralkodhat rajta...

RICHARDSON: Akkor a nő jobban teszi, ha a Vöröskereszthez fordul.

NYOMOZÓ: Nem ölt még egy nőt sem, ugye?

RICHARDSON: Még nem. De párszor már közel állt hozzá.

NYOMOZÓ: Azt mondta az előbb, hogy valaki a Pentagonnál fedezi őt.

RICHARDSON: Többnyire valaki a hivatalunkból,

NYOMOZÓ: Hogyan?

RICHARDSON: Kifizeti a lány kórházi számláit, és ad neki egy szép kerek összeget, aminek a nagysága a sérelem méretétől függ.

NYOMOZÓ: Ez a Salsbury nem törődik a magas biztonsági érdekekkel?

RICHARDSON: Dehogy. Ha mondjuk egy vécébuzi lenne, besorolnánk a különleges elbírálású esetek közé. De az ő komplexusai és bűnei nem maradtak titokban. Akárki láthatja őket. Senki nem tudja zsarolni őt, vagy megfenyegetni, hogy elveszti az állását, mert már mindnyájan tudunk a piszkos kis titkairól. A helyzet az, hogy akárhányszor lecsap egy lányt,

utána felhív egy külön számot, itt az osztályomon. Valaki egy órán belül ott van a hotelszobában, és eltakarítja a mocskot utána.

NYOMOZÓ: Kedves emberekért dolgozik...

RICHARDSON: Ugye? Magam is csodálkozom azon, hogy belenyugszanak abba, amit ez a kurvapecér művel. Ez egy beteg ember. Egy féreg. El kéne zárni egy cellába, és egyszerűen megfeledkezni róla.

NYOMOZÓ: Ismeri a gyerekkorát?

RICHARDSON: Az anyjára gondol, meg arra a férfira, aki megerőszakolta? Benne van a dossziéban.

NYOMOZÓ: Ez megmagyarázza, miért...

RICHARDSON: Tudja mit? Még ha tudóm is, honnan ered ez az őrültség, még ha látom is, hogy nem egészen az ő hibája, hogy olyan amilyen, semmi szánalmat nem tudok összekaparni magamban iránta. Ha azokra a lányokra gondolok, akik törött állkapoccsal vagy bedagadt szemmel kerülnek kórházba... Figyeljen ide, maga szerint ezek a lányok kevesebb fájdalmat éreznek azért, mert Salsbury nem egészen maga tehet a saját gonoszságáról? Én egy régimódi liberális vagyok, ha valaki megkérdezné. De ez a liberális duma, hogy sajnálni kell a bűnözőket - kilencven százalékban nagy rakás lószar. Míg te meg a családod elég szerencsések vagytok ahhoz, hogy elkerülitek a Salsburyhez hasonló állatokat, addig nyugodtan szónokolhatsz erről. Ha rajtam múlna, én bíróság elé állítanám. Aztán bevágnám egy cellába, százmérföldnyire a legközelebbi nőtől.

Dawson felsóhajtott.

Becsúsztatta a jelentéseket a dossziéba, s az egészet visszahelyezte íróasztala jobb alsó fiókjába.

Ó Uram, gondolta áhítatosan, adj erőt, hogy helyrehozhassuk a kárt, amit Ogden Black Riverben okozott. Ha ez sikerülne, s megfelelően be lehetne fejezni a helyszíni tesztet, akkor be tudnám adni a szert Ogdennek és Ernst-nek is. Képes leszek programozni őket. Már régóta készülök érre. Tudod jól. Áttérítem őket a Te szent hitedre. S nem csak őket. Az egész világot. Kiirtjuk a Sátánt az emberek lelkéből. Mennyország a Földön. Ez az, amit létrehozok, Uram, El fog jönni a földi paradicsomos mindez a Te szereteted fényességében.

Délután, 2.55

Jézusom... - suttogta maga elé Sam, miután az utolsó sort is felolvasta Salsbury cikkéből, és összecsukta a könyvet

- Most legalább van fogalmunk arról, mi történik Black Riverben - szólt Paul.
- Ennyi őrültséget az „én" lerombolásáról, alapozó drogokról, kódmondatokról, a megvalósítható teljes kontrollról, mely a magatartás-változtatáson keresztül teljes megelégedést hoz a tömegeknek, a tudatalattiján át irányított társadalomról... - Jenny szinte elkábult Salsbury ékesszóló stílusától. Megrázta a fejét, mintha az segítene tisztábban gondolkodni. - Ez az ember elmebeteg. Szabályos őrült.
- Egy náci - csattant fel Sam - a lényeget tekintve. Az is az elmebaj egy különleges formája. És sajnos ezrével vannak olyanok, akik egyetértenek minden szavával, amit a „tudatalattiján keresztül irányított társadalomról" zagyvált össze.

Akkorát mennydörgött, hogy azt lehetett hinni, kettéhasad az égbolt. Heves szélroham ostromolta a házat. Az eső dobolásának ritmusa megduplázódott a tetőn és az ablakokon.

- Bárminek is nevezzük - mondta Paul - ez az ember pontosan azt tette, amiről azt állította, hogy lehetséges lenne megtenni. Ez megmagyaráz mindent a hidegrázás és émelygés kór óta.
- Még mindig nem értem, apa és én miért nem kaptuk el - szólalt meg Jenny is. - Salsbury említi a cikkében, hogy a szubliminális program nem hat az analfabétákra és azokra a gyerekekre, akik még nem elég érettek ahhoz, hogy a halál és a szex hatással legyen rájuk. De apa és én nem tartozunk egyik kategóriába sem.
- Azt hiszem, erre tudok válaszolni - mondta Paul.
- Én is - bólintott Sam. - Már kezdő gyógyszerészek is tudják, hogy a szerek nem ugyanúgy hatnak az emberekre. A génjeink vagy valami más ismeretlen tényező miatt mi azon kevesek közé tartozunk, akiket nem érintett meg Salsbury drogja.
- Hála Istennek... - mondta Jenny megborzongva.
- Kell, hogy legyenek még immúnis felnőttek - vélte Paul. - Nyár van. Az emberek szabadságra mennek. Senki nem utazott el azon a héten, mikor megmérgezték a víztárolót, és a tudatalattira ható üzeneteket sugározták a televízióban?
- Mikor elkezdődik a nagy havazás - magyarázta Sam -, a fakitermelést abba kell hagyni. így a meleg hónapokban mindenki bekapcsolódik a munkába, hogy legyen elég faanyag, amit a malom télen feldolgozhat. A malomnál senki nem megy nyáron szabadságra. S aki a városban, a szolgáltatóiparban dolgozik, az is inkább télen megy pihenni.
- Mark, Rya és én is érintetlenek maradtunk, mivel mikor megérkeztünk a városba, már nem hatott a szer a gyűjtőmedence vizében, és egyébként se néztük a szublimális üzeneteket tartalmazó tévéműsorokat.

Paul agyában vadul kavarogtak a gondolatok. Ijesztő következtetésre jutott.
- De Black Riverben akkor most jóformán mindenki Salsbury irányítása alatt áll.

Egymásra néztek.

Kint dühöngött a vihar.

Végül Sam szólalt meg.
- Élvezzük a modern tudomány jótéteményeit és luxuscikkeit - mindvégig megfeledkezve arról, hogy a technika forradalmának, éppúgy, mint annak idején az ipari forradalomnak, megvannak a maga árnyoldalai is.

Néhány hosszú másodpercig a kezében lévő könyv borítóját nézegette. Háta mögött egyhangúan ketyegett az óra.
- Minél bonyolultabb egy társadalom, az alá, fölé rendeltségi viszonyok, annál egyszerűbb egy őrültnek, egy magát igazhitűnek képzelőnek, hogy mindent tönkretegyen, puszta hóbortból. Azt mondják, közepes biológiai ismeretekkel és egy nagy adag elhatározással bárki kitenyészthetne annyi dögvész-bacilust, amely több mint elég lenne az egész világ megfertőzésére. Még egy atombombát is meg lehet építeni, szinte egyedül. Csak egyetemi szintű fizikatudás kell hozzá. És persze valahonnan szerezni kell néhány kiló plutóniumot. Ami szintén nem túl nehéz ügy. Aztán csak be kell építeni a bombát egy bőröndbe, és eltörölni mondjuk New Yorkot a föld színéről... Például azért, mert egyszer kirabolták ott azt az embert, vagy, mert valamikor igazságtalanul megbírságolták egy közlekedési kihágás miatt.
- Nem hiszem, hogy Salsbury egyedül dolgozik - vetette fel Jenny.
- Egyetértek.
- A cikkben leírt program tökéletes kivitelezéséhez jelentős anyagi források szükségesek... Nagyon jelentősek!

- Lehet, hogy az egészet egy magántársaság finanszírozza - vélekedett Paul. - Egy olyan hatalmas cég, mint mondjuk az AT & T.
- Nem - mondta Sam. - Akkor túl sokan tudnának róla, s egész biztos kiszivárogna valami. Nem tudott volna idáig fajulni a dolog anélkül, hogy a sajtó meg ne szagolja.
- Egyetlen vagyonos ember is gondoskodhatott mindarról, amire Salsburynek szüksége volt - vélekedett Jenny. - Valaki, aki olyan gazdag, mint amilyen Onassis volt. Vagy Hughes.
- Ez is lehetséges - húzogatta a szakállát Sam. - De mindannyian megfeledkezünk a leglogikusabb magyarázatról.
- Miszerint Salsbury az Egyesült Államok kormányának dolgozik - vágta rá Paul némi aggodalommal a hangjában.
- Pontosan - bólintott Sam. - És ha tényleg a kormánynak, a CIA-nek vagy a hadseregnek dolgozik, akkor végünk. És nemcsak hármunknak és Rya-nek, hanem az egész fene ette országnak is.

Paul letörölt egy kis párát az ablaküvegről, és kinézett a sűrű, szürke esőfüggönyben hajladozó, szél tépte fákra.
- Gondolod, hogy az egész országban az történik, ami itt?
- Nem - rázta meg a fejét Sam. - Ha általános akció zajlana, Salsbury nem itt ülne, egy Isten háta mögötti kisvárosban, hanem a főparancsnokságon, Washingtonban vagy valahol másol.
- Akkor ez csak egy teszt. Egy főpróba.
- Valószínűleg.
- Lehet, hogy ez jó jel - mondta Sam. A kormány csak olyan helyen végezné el a főpróbát, ahol garantált a teljes biztonság. Mondjuk egy támaszponton.

Villám robbant keresztül a viharfelhőkön, s az esőcseppek mintha arcokat formáztak volna az ablaküvegen: Annie arcát, Mark arcát...

Paul hirtelen arra gondolt, hogy a feleségét és a fiát is (bár különböző módon haltak meg) ugyanaz az erő ölte meg. A technika. A tudomány. Annie egy közönséges vakbélműtétre ment be a kórházba. Még csak nem is volt vészhelyzet. Az aneszteziológus egy forradalmian új, a piacon most megjelent kábítót adott neki. De a műtét után Annie nem nyerte vissza az öntudatát. Kómába zuhant. Allergiásán reagált a forradalmian újfajta a piacon most megjelent gyógyszerre. Annie öt-hétig feküdt az intenzív osztályon. Öt-hét után az orvosok betáplálták egy medico-komputerbe az életfolyamatok összes adatát. S a komputer közölte, nincs szükség tovább intenzív ápolásra, mivel Annie már elég jól van ahhoz, hogy átköltözhessen egy privát szobába. Tizenegy héttel később ugyanez a komputer azt közölte, hogy Annie olyan állapotban van, hogy már hazamehet. Annie kedvetlen és fásult volt - de egyetértett a komputerrel. A hazaköltözés után két héttel hanyatlás következett be az állapotában, és i negyvennyolc órán belül meghalt. Paul néha azt gondolta, ha belgyógyász lenne és nem állatorvos, megmenthette volna a feleségét. De ez csak céltalan mazochizmus volt.

Annie halála után Paul gyanakvóvá vált minden új csoda iránt, amit a tudomány adott az emberiségnek. Paul Ehrlichet és más reformereket olvasott, akik a vissza a természetbe elvet hirdették. Lassan kezdett rájönni, hogy az évenkénti Black River-i kempingezések egy komoly program kezdetét jelenthetik, hogy kiszabadítsa gyerekeit a városból, a tudomány meg a technika veszélyes vívmányai elől. Ezeken az utazásokon megtaníthatta a gyerekeinek, hogy miként élhetnek harmóniában a természettel.

De a vissza a természethez elv szószólói egy megvalósíthatatlan álom megszállottjai voltak. Paul már látta ezt, olyan világosan, mint még semmit életében. Megpróbáltak elrohanni a technika elől - de az sokkal gyorsabban mozgott, mint ők. Már nincs hova futni. A

város, minden rákfenéjével együtt kinyújtotta karjait a legtávolabbi hegyek és erdőségek felé is. Az embernek egyetlen lehetősége van a túlélésre: az, hogy fejest ugrik a sebesen változó, szupertechnikával felszerelt társadalomba, együtt úszik vele, mindent megtanul tőle, és róla, mindent, hogy egyenlő ellenféle lehessen bármilyen összecsapásban.

Paul elfordult az ablaktól.

- Nem mehetünk el Bexfordba, és nem hívhatjuk fel az állami rendőrséget. Ha a saját kormányunk áll Salsbury mögött, ha a saját vezetőink akarnak rabszolgákká tenni minket, sose fogunk győzni. Reménytelen. De ha nem így van, ha a kormány nem tudja, mit művel Salsbury, akkor sem értesíthetjük az államikat. Ha ezt tennénk, a hadsereg egy pillanat alatt lecsapna Salsbury felfedezésére; és vannak olyan klikkek a hadseregben, amelyek nem elleneznék, hogy a szubliminális programot bevessék... esetleg ellenünk.
- Igazad van - mondta alig hallhatóan, de igen határozottan Sam. - Közben én ezen a telefonhistórián töröm a fejem...

Paul tudta, hogy érti ezt.

- Salsbury már járt a telefonközpontban.
- És ha ott járt - folytatta Sam -, akkor más óvintézkedést is tett. Valószínűleg minden, városból kivezető utat ellenőriztet. Akkor se tudnánk Bexfordba menni, ha akarnánk.
- Csapdába estünk - rögzítette Jenny a helyzetüket.
- Nincs hová fordulnunk, ez tény - nézett rá Paul. - De ha Salsbury nem a kormánynak dolgozik, ha csak egy társaság vagy egy dúsgazdag személy áll mögötte, talán van rá esélyünk, hogy megállítsuk, itt Black Riverben.
- Megállítani... - bámult elgondolkodva a padlóra Sam. - Tudatában vagy annak, amit mondasz? El kell kapnunk Salsburyt, alaposan kikérdezni - s aztán megölni őt. Ezt az embert csak a halál állíthatja még. Arra is rá kell jönnünk, kik a szövetségesei - és meg kell ölnünk mindenkit, aki tudja, hogyan készült a drog, és hogyan épül fel a szubliminális program. - Felnézett a földről.
- Ez két, három, négy gyilkosságot is jelenthet, de akár egy tucatot is.

Jenny elképedt.

- Egyikünk sem gyilkos!
- Minden ember potenciális gyilkos. - mondta Paul tompán. - Ha a túlélés forog kockán, bármelyik ember képes ilyesmire. És biztos vagyok abban, hogy most a túlélésről van szó.
- Én öltem embereket a háborúban - nézett maga elé Sam.
- Én is - bólintott Paul. - Egy másik háborúban.
- Az más volt! - szállt szembe Jenny a két férfival.
- Miért?
- Az háború volt!
- Ez is háború! - mondta Paul.

Jenny a férfi kezére nézett, mintha kést vagy fegyvert képzelne oda, vagy azt, hogy egy másik ember nyakára kulcsolódik. Paul mintha megérezte volna, mire gondol Jenny, mert felemelte a kezeit, és egy hosszú percig keserűen nézegette őket. Alkalmanként, mikor vacsora előtt vagy egy beteg állat kezelése után kezet mosott, eszébe villant a háború Délkelet-Ázsiában. Agyában újra kattogtak a fegyverek, és látta a kiömlő vért. Ezekben a pillanatokban döbbenetet érzett, és mindannyiszor elámult azon, hogy ugyanazok a kezek milyen könnyedén végrehajtanak akár kellemes, akár borzalmas tetteket, hogy egyaránt képesek gyógyítani és sebet ejteni, szeretkezni és gyilkolni, nincs számukra különbség. A törvényesített erkölcsiség a civilizáció áldása és átka is egyben, gondolta Paul. Áldás, mert lehetővé teszi az embereknek, hogy jobbára harmóniában éljenek. És átok, mert" mikor a

természet törvényei, az emberi természeté, szükségessé teszik, hogy magunkat vagy a családunkat megmentendő megsebezzünk vagy megöljünk egy másik embert - bűntudatot és lelkiismeret-furdalást érzünk, még akkor is, ha az erőszak elkerülhetetlen volt.

Ezenkívül a hetvenes éveket éljük, emlékeztette magát Paul. Ez a tudomány és a technika kora, amikor az ember kénytelen együttműködni a kérlelhetetlen, szenvedélymentes gépekkel. Aki gyenge, az nem éli túl a jövő meg rázkódtatásait.

- Harcolnunk kell! - mondta szárazon Paul, leengedve a kezét.
- Hacsak nem káprázat az egész.

Úgy tűnt, Jenny is elfogadta a gyilkolás szükségességét, azt a tényt, hogy vannak olyan szituációk, mikor a gyilkolás a legindokoltabb válasz a fenyegetettségre. Túlságosan is védett neveltetése dacára (amiről Paulnak is r beszélt az elmúlt hétfőn) Jenny kemény lány volt. Alkalmazkodni tudott a legkellemetlenebb igazsághoz is.

- Rávehetjük magunkat, hogy ölnünk kell, ha helyre akarjuk hozni a dolgokat - ismerte el. - Ez azonban még kevés. Ahhoz, hogy megállítsuk Salsburyt, többet kell róla tudnunk. De hogyan tudhatnánk meg bármit is? Testőrök százaival rendelkezik. Ha akarja, mindenkinek megparancsolhatja, hogy keressenek meg és öljenek meg minket. Az idő múlik, mi meg itt ülünk, hátha beugrik egy kis csevegésre?
- Várjunk csak egy percig! - szólalt meg Sam, miközben visszahelyezte a könyvespolcra a keménykötésű esszékötetet. - Várjunk csak! Azt hiszem, megvan. - Szembefordult velük. Izgatottnak látszott. Persze, mindhárman feszültek voltak, pattanásig húzva. De most, mintha valami kellemesebb izgalom jelei ütköztek volna ki a Mikulás-szerű arcon. - Mikor Thorpék házában Salsbury meglátta a konyhaajtóban álló Rya-t, mint gondoltok mit csinált legelőször?
- El akarta kapni - mondta Jenny.
- Tévedés.
- Megparancsolta Bobnak, hogy ölje meg őt - mondta fojtott hangon Paul.
- Még csak ezt sem. Arra. várt, hogy Rya is az ő robotjává, egyik zombijává váljon.
- Használta a kódmondatot! - szisszent fel Jenny. - Azt a rendszert, amelyről a cikkben beszélt. Mielőtt Rya elfutott, Salsbury őt is megpróbálta az irányítása alá kényszeríteni. Szóval... Rya-nek hallania kellett a kódmondatot!
- És ha vissza tudna emlékezni rá - adta meg a végszót Sam -, mindenkit irányíthatnánk Black Riverben, pont úgy, mint Salsbury. Nem lesz képes senkit a nyakunkra küldeni. Nem lesz száz, meg száz testőre, akik mögé elrejtőzhet. Nem az egész város ellen kell majd harcolnunk. Egyedül csak őellene!

6.

Délután, 3.15

Dr. Walter Troutman belépett a seriff irodájába. Jobb kezében kis bőrtáskáját tartotta, a balban pedig egy tábla mandulás csokoládét. Úgy látszott, el van ragadtatva a világtól és önmagától.

- Látni akartál, Bob?

Mielőtt Thorp válaszolhatott volna, Salsbury lépett el az ablaktól.

- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.
- Buddy Pelineri a szomszéd szobában várakozik - mondta Salsbury. - Ismeri őt, ugye?

- Buddyt? - kérdezte Troutman, húsos arcát gyűrögetve. - Persze, hogy ismerem.
- Mondtam Buddynak, hogy attól féltünk, összeszedett valami ronda bacilust, és hogy maga majd ad neki egy védőoltást, hogy ne legyen beteg. Mint tudja, Buddy nem valami fényes elme. Hitt nekem. Várja magát.
- Védőoltást? - csodálkozott el Troutman doktor.
- Ezt mondtam neki, hogy itt tartsam valahogy. De ehelyett maga légbuborékot fog befecskendezni a véráramba.
- Hiszen az embóliát okozna! - mondta döbbenten Troutman.
- Tudom.
- Ez megölné őt.
- Pontosan azt akarom - bólintott mosolyogva Salsbury.

Troutman szánalmasan az íróasztala mögött ülő Bob Thorpra nézett, majd vissza Salsburyre.

- Én nem tudok ilyesmit megtenni. Semmiképpen sem.
- Ki vagyok én, doktor?
- Maga - a kulcs.
- Nagyszerű. És maga ki?
- Én vagyok a zár.
- Úgy van. Most kimegy szépen az előszobába, és besétál abba a helyiségbe, ahol Buddy várakozik. Csevegjen vele egy kicsit, legyen nagyon kedves hozzá, ne adjon okot arra, hogy gyanút fogjon. Mondja, hogy most egy védőoltást fog adni neki, s aztán fecskendezzen egy légbuborékot a vérébe. Maga nem fog arra gondolni, hogy ezzel megölj őt. Nem fog tétovázni! Mikor meghalt, maga elhagyja a szobát, s csak arra fog emlékezni, hogy egy penicillin-injekciót adott neki. Mikor kimegy abból a szobából, egyáltalán nem emlékszik majd arra, hogy megölte Buddyt. Visszajön ide, és beszól az ajtón Bobnak, hogy „reggelre jobban lesz". Aztán hazamegy, és elfelejti ezt az egészet, elfelejti, hogy milyen utasításokat kapott. Világos?
- Igen.
- Akkor rajta.

Troutman kiment az irodából.

Salsbury tíz perccel korábban határozta el, hogy likvidálja Buddy Pelinerit. Bár Buddy is tapasztalta a hidegrázást és az émelygést, valamint a program jóvoltából részleges agymosáson is átesett, mégsem volt valami jó alany. Nem lehetett könnyén és teljes mértékben irányítani. Salsbury utasította őt, hogy törölje memóriájából annak a két férfinek az emlékét, akiket augusztus hatodikán hajnalban látott lejönni a víztárolótól. S lehet, hogy Buddy örökre elfelejtette az egészet - de lehet, hogy csak pár órára. Vagy egyáltalán nem. Ha történetesen zseni lett volna, a szer és a szubliminális üzenetek ideális rabszolgává változtatták volna. A tudatlansága miatt ítéltetett halálra.

Szomorú, hogy Buddynak meg kellett halnia. A maga módján szeretetre méltó kis lény volt. De én birtoklom a hatalmat, gondolta Salsbury. És meg is fogom tartani. Annyi embert fogok a halálba küldeni, amennyit csak szükséges. Meg fogom mutatni nekik! Mindannyiuknak! Dawsonnak, a jó öreg Miriamnek, a kurváknak, a szenteskedő egyetemi professzoroknak a szemét kérdéseikkel és álszent vádjaikkal együtt, a szajháknak, anyámnak... senki sem veheti el tőlem! Senki! Soha!

Délután, 3.20

Rya felült az ágyban, ásított és megnyalta az ajkát. Tekintete Jennyről Samre, majd Paulra siklott - de látszott, hogy hirtelenjében nem tudja, kik is állnak körülötte.

- Emlékszel, mit mondott? - kérdezte újra Paul. - Tudod, a férfi a vastag szemüvegben. Emlékszel?

Rya álmosan a fejét vakargatta.

- Ki? Hogy micsodát?

- Még kábult - mondta Jenny. - És még az is lesz egy darabig.

Sam az ágy végénél állt.

- Salsbury jól tudja, hogy el kell bánnia velünk. Ahogy eldönti ennek a módját, ide fog jönni. Nincs időnk arra várni, hogy elmúljon a nyugtató hatása. Segítenünk kell Rya-nek, hogy rájöjjön a válaszra. Jenny, segíts neki egy jó, hideg zuhannyal. Én főzök egy adag friss kávét.

- Nem szeretem a kávééét!... - nyögdécselte mogorván a kislány.

- De a teát szereted, ugye?

- Iiigen - ásított.

Sam kisietett, hogy teát készítsen.

Jenny segített a kislánynak kiszállni az ágyból, majd kitámogatta a folyosó végén lévő fürdőszobába.

Mikor Paul egyedül maradt, átment a nappaliba, és leült Mark holttestе mellé.

Most már nincs megállás, gondolta.

Délután, 3.26

- Reggelre jobban lesz - hajolt be a nyitott ajtón dr. Troutman.

- Remek! - mondta Bob Thorp. - Akkor most nyugodtan hazamehetsz.

- Légy jó! - dobta a szájába az utolsó darabka mandulás csokoládét a doktor, és távozott.

- Jöjjön, segítsen! - szólt oda Thorpnak Salsbury. - Vigyük a holttestet az egyik cellába. Kinyújtóztatjuk az egyik priccsen, hogy úgy nézzen ki, mintha aludna.

Délután, 4.16

Az eső zajosan zúdult le a konyhaablak melletti ereszcsatornán.

A helyiségben citromillat érződött.

Teáskanna gőzölgött az asztalon.

Rya letörölte a könnyeit, s pislogott néhányat, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami.

- Azt hiszem... ó, igen, igen... „Én vagyok a... kulcs".

Délután, 4.45

A felhőszakadás hirtelen szitáló esővé csendesült, majd hamarosan teljesen elállt.

Salsbury ujjaival széthajtotta a rolettát, és kikémlelt a North Union Roadra. Az elvezető csatornákban zubogott a víz. Elnézett a tér felé is, és látta, hogy kisebbfajta tavacska alakult ki ott, ahol a szennyvízelvezető rácsát eldugaszolták a fűcsomók és a falevelek. A fákról úgy csöpögött a víz, mint a gyertyáról az olvadó viasz.

Salsbury örült, hogy vége van. Már kezdett aggódni a kedvezőtlen repülési feltételek miatt, melyekkel Dawson helikopterpilótájának kellett volna szembenéznie.

Így vagy úgy, Dawsonnak ma éjjel meg kell érkeznie. Salsbury ugyan úgy érezte, nincs szüksége segítségre ahhoz, hogy megoldja a problémát, de meg akarta osztani a felelősséget valakivel, arra az esetre, ha a helyszíni főpróba továbbra is rosszul menne.

Töprengett, mit tegyen. Egyik megoldás sem volt kockázat nélküli. Elküldhetné Bob Thorpot néhány emberrel a vegyesbolthoz, hogy tartóztassák le Edisonékat és Annedale-éket. Lehet persze, hogy erőszakra vagy talán tűzharcra kerülne sor. Minden további hulla vagy eltűnt személy, akikkel a Black Riveren kívüli hatóságok felé kell elszámolni, csak növelné a lebukás esélyét. Másfelől, ha a város ellenőrzése érdekében még holnap is fenn kell tartania az utak blokádját és az ostromállapotot, győzelmi esélyei igencsak összezsugorodnak.

Vajon mi a fene történik az Edison-házban? Megtalálták a fiú holttestét. Ezt tudta. Ki is jelölt néhány embert, hogy figyeljék a boltot. De miért nem jöttek ide Edisonék, hogy szembenézzenek Bob Thorppal? Miért nem próbálták elhagyni a várost? Egyszóval, miért nem viselkedtek úgy, ahogy bárki más viselkedett volna? Biztos volt benne, hogy még Buddy történetéből kiindulva sem tudták rekonstruálni az igazságot, azt, hogy mi is történt itt az elmúlt néhány hétben. Nem tudhatják, hogy kicsoda ő tulajdonképpen. Valószínűleg nem tudnak a tudatalattira ható ultrarövid ideig tartó reklámozásról sem - és honnan a fenéből tudhatnának az ő eme tárgykörben lefolytatott kutatásairól. Bár elhozta volna magával a távlehallgatóját Pauline Vicker panziójából!

- Egy ilyen nyári zápor után minden olyan elevennek és frissnek látszik - szólalt meg ekkor Bob Thorp.
- Örülök, hogy már vége.
- Még nincs vége. Távolról sem.
- Mit beszél? - fordult el az ablaktól Salsbury.
- Egy ilyen nyári vihar fél tucatszor is rákezdi, míg aztán végleg abbamarad - mosolygott Bob Thorp, olyan barátságosan, mintha csak Salsbury parancsolta volna neki. - Talán azért, mert a viharfelhők ide-oda csapódnak a hegyek között, míg megtalálják a kiutat.
- Mióta foglalkozik meteorológiával? - kérdezte Salsbury, Dawson helikopterére gondolva.
- A katonai szolgálatot leszámítva egész életemben itt éltem. Száz meg száz olyan vihart láttam már, mint ez, és…
- Azt mondtam, vége! Elmúlt a vihar. Vége! Túl vagyunk rajta! Megértette?!
- Elmúlt a vihar - adta meg magát Thorp.
- Mert én akartam, hogy vége legyen - mondta Salsbury. - S ha én azt mondom, hogy vége, akkor vége. Igaz?
- Természetesen.
- Akkor rendben van.
- Elmúlt.
- Ostoba zsaru.

Thorp nem szólt semmit.

- Nincs igazam? Maga nem egy ostoba zsaru?
- Nem vagyok ostoba.
- De mondom, hogy az. Ostoba. Hülye. Ostoba, mint egy ökör. Nem igaz, Bob?
- De.
- Akkor mondja.
- Mit?
- Hogy olyan ostoba, mint egy ökör.
- Olyan ostoba vagyok, mint egy ökör.

Salsbury visszatért az ablakhoz, és dühösen nézte a süllyedő, kobaltszínű felhőket.

- Bob! - mondta aztán. - Azt akarom, hogy menjen el
Pauline Vicker házába.

Thorp azonnal felállt.
- A szobám az, első emeleten van, a lépcsőtől jobbra. Talál majd egy bor aktatáskát az ágy mellett. Hozza el nekem.

Délután, 4.55

Mindnyájan átevickéltek a zsúfolt raktárhelyiségen, és kijutottak a vegyesbolt hátsó verandájára.

Húsz méterrel távolabb, a nedves, smaragdzöld pázsit túlsó végén, egy férfi lépett ki a lugast formáló orgonabokrok közül. Magas, karvalyarcú ember volt, szarukeretes szemüvegben. Sötét esőkabátot viselt és egy duplacsövű puskát tartott a kezében.
- Ismeritek? - kérdezte Paul.
- Harry Thurston - mondta Jenny. - Művezető a malomban. A szomszédban lakik.

Rya belekapaszkodott Paul ingébe. Önbizalma és az emberekbe vetett hite semmivé lett, mióta látta, mit művelt Bob Thorp az öccsével. Remegve nézte a puskás férfit.
- Le fog lőni minket? - kérdezte alig hallhatóan.

Paul átkarolta lánya vállát, és biztatóan megszorította.
- Senkit se fognak lelőni!

Szerencsére Sam lőfegyvereket is árult az élelmiszerek, száraz áru, gyógyszerek és vegyes áruk mellett, így ők sem voltak védtelenek. Jenny egy 22-es vontcsövű karabélyt kapott. Sam és Paul egy-egy 357-es Smith Wesson Combat Magnum revolvert vett magához, melyeket 38-as Special töltényekkel töltöttek meg. Ezekkel feleakkorát rúgott a fegyver, mint a Magnum lőszerekkel. Mindamellett nem akartak fegyvert használni a ház elhagyásakor, a csöveiket a földre irányították.
- Ezt elintézem én - mondta Sam. A falépcsőhöz ment, és elindult lefelé.
- Egy tapodtat se tovább! - szólt rá a puskás férfi. Tíz méterrel közelebb merészkedett. Ujját a ravaszon tartva

Sam mellére szegezte a puskáját. Nem titkolt aggodalommal és bizalmatlansággal figyelte őket.

Paul Jennyre nézett.

A lány az alsó ajkába harapott és úgy tűnt, legszívesebben megcélozná Harry Thurston fejét.

Ami értelmetlen és végzetes tűzpárbajhoz vezethetett volna.

A fegyverropogás fémes emléke... A torkolattüzek lángjai...
- Nyugalom! - mondta Paul csendesen.

Jenny bólintott.

A lépcső alján, még mindig mintegy nyolc méterre a puskás embertől, Sam üdvözlésként eltartotta magától a fegyverét. Mikor Thurston ezt tudomásul se vette, megszólalt.
- Harry?

Thurston puskát tartó keze nem mozdult. Az arckifejezése sem változott.
- Hello, Sam! - mondta végül.
- Mit művelsz itt, Harry?
- Tudod te azt - mondta Thurston.
- Attól félek, nem.
- Téged őrizlek.
- Miért?
- Hogy meg ne szökj.

- Azért vagy itt, hogy ne tudjunk kimenni a saját házunkból? - vigyorgott Sam. - Miért akarnánk megszökni a saját házunkból? Harry, ostobaságokat beszélsz.

Thorston a homlokát ráncolta.

- Őrizlek benneteket - ismételte konokul.
- De miért?
- A rendőrségen kaptam rá parancsot.
- Parancsot? Kitől?
- Bob Thorptól.
- Mikor?
- Egy órája... Vagy inkább másfél.
- Miért akarja Bob azt, hogy ne hagyjuk el a házat?
- Tudod te, miért! - mondta újra Thorston.
- Már mondtam neked, hogy nem tudom.
- Csináltatok valamit.
- Mit csináltunk?
- Valami rosszat. Valamit, ami törvénytelen.
- Jobban ismersz te minket annál.

Thorston nem szólt semmit.

- Nem így van, Harry? Csend.
- Mégis, mit csináltunk? - erősködött tovább Sam.
- Nem tudom.
- Bob nem mondta meg neked?
- Csak megbízott a feladattal.

A fegyvered éttől még nem kevésbé halálos, gondolta Paul.

- Azt sem tudod, hogy mi az állítólagos bűnünk, de kész vagy lelőni minket, ha megpróbáljuk, elhagyni a házat? - kérdezte Sam.
- Ezt a parancsot kaptam.
- Mióta ismersz engem?
- Úgy húsz éve.
- És Jennyt?
- Régóta.
- Képes vagy megölni régi barátokat, csak azért, mert valaki azt mondta, tedd azt? - kérdezte Sam. Próbált rájönni, meddig terjed Salsbury hatalma.

Thorston nem tudott válaszolni a kérdésre. Szemét ide-oda járatta köztük, és idegesen toporgott a nedves füvön.

Kifejezetten zavartnak és elkeseredettnek látszott. De eltökélten teljesítette volna a rendőrfőnök parancsát.

Paul képtelen volt levenni a szemét a vadászpuska ravaszára szorosan rágörbülő ujjakról, s képtelen volt Samre nézni, mikor megszólalt.

- Jobb, ha ennyivel beérjük. Azt hiszem, elég messzire mentél.
- Én is úgy gondolom - bólintott feszülten Sam. - Én vagyok a kulcs - mondta Thorstonnak.
- Én vagyok a zár.
- Ereszd le a fegyvert, Harry.

Thurston engedelmeskedett.

- Hála istennek! - mondta Jenny.
- Gyere ide, Harry.

Thurston odament Samhez.

- Uram atyám... - suttogta Jenny.
Egy tökéletes zombi, gondolta Paul. Egy közönséges kis ólomkatona. Borzongás futott végig a gerince mentén.
- Harry, ki mondta neked valójában, hogy gyere ide és tarts szemmel minket?
- Bob Thorp.
- Mondd meg az igazat.
- Bob Thorp volt az - mondta meghökkenve Thurston.
- Nem egy Salsbury nevű ember?
- Salsbury? Nem.
- Nem is találkoztál Salsburyvel?
- Nem. Kiről beszélsz?
- Lehet, hogy most Albert Deightonnak hívja magát.
- Kicsoda? - kérdezte Thurston.
- Salsbury.
- Nem ismerek senkit, akit Deightonnak hívnak. Jenny, Rya és Paul lesétáltak az esőtől csúszós lépcsőkön, és csatlakoztak a két férfihez.
- Salsbury nyilvánvalóan Bob Thorpon keresztül intézkedik - mondta Jenny. - így vagy úgy.
- Miről beszéltek? - kérdezte Thurston.
- Harry, én vagyok a kulcs - mondta Sam.
- Én vagyok a zár.
Sam néhány pillanatig vizsgálgatta Thurston arcát.
- Harry, mi most elsétálunk Hattie Lange háza felé. Nem fogod megpróbálni, hogy ezt megakadályozd, ugye?
- Nem fogom.
- Nem fogsz ránk lőni.
- Nem. Persze, hogy nem.
- Nem fogsz kiáltozni vagy bármi mást módon zűrzavart okozni.
Thurston megrázta a fejét.
- Mikor eltűntünk - folytatta Sam - te visszamész az orgona lugasba. Elfelejted, hogy valaha kijöttünk a házból. Világos?
- Igen.
- Azt akarom, hogy miután távoztunk, elfelejtsd ezt a kis beszélgetést is. Azt akarom, hogy felejts el minden köztünk elhangzott szót. Megteszed, Harry?
- Persze. El fogom felejteni, hogy beszélgettünk, és hogy láttalak benneteket. Ahogy mondtad.
Egy nyugis emberi gép, egy higgadt, meggyőződéses zombi, gondolta Paul.
- Azt fogod hinni, hogy még bent vagyunk - utasította Sam.
Thurston a vegyesbolt felé tekintett.
- Ugyanúgy őrzöd tovább a helyet, ahogy néhány perccel ezelőtt!
- Őrizni fogom... Ezt mondta Bob Thorp is.
- Akkor csak csináld! - biztatta Sam. - És felejtsd el, hogy láttál minket.
Harry Thurston engedelmesen visszatért az embermagasságú orgonabokrok közé. Ott szétterpesztett lábakkal I megállt, fegyverét két kézzel, s a földdel párhuzamosan tartotta, készen arra, hogy felemelje és egy másodpercen I belül tüzeljen, ha valami hirtelen veszéllyel kerülne szembe.
- Hihetetlen - suttogta Jenny.
- Gyerünk, tűnjünk innen - intett Sam. Jenny követte.

Paul megfogta Rya jéghideg kezét.
A kislány nyúzott arccal, riadt szemekkel szorította meg apjáét.
- Minden rendbe jön, ugye?
- Persze! Nemsokára újra jó lesz minden - nyugtatta meg Paul. Ám nem volt egészen biztos abban, hogy az igazat mondja-e.
Nyugat felé mentek, a szomszédos házak hátsó kertjein keresztül, remélve, hogy nem látják meg őket.
Paul minden lépésnél azt várta, hogy valaki rájuk lő. Várta, hogy eldördül egy fegyver közvetlenül a háta mögött, s szinte már érezte a fájdalmat a lapockájában, egy rövid apokaliptikus üvöltés, s aztán a végtelen csend.
Nemsokára elértek a város Szent Lukácsról elnevezett, összfelekezeti templomának hátuljához. Az alapzaton a téglák illesztését fehérre festették, s ettől igen takaros benyomást keltett az egész épület, melynek a Main Streetre néző frontján négyemeletnyi magas harangtorony emelkedett.
Sam megpróbálta kinyitni a hátsó ajtót. Nem volt bezárva. Egyenként besurrantak.
Két-három percig a szűk, dohos, ablaktalan előtérben álltak. Meg akartak győződni arról, hogy Harry Thurston, vagy valaki más nem követte-e őket.
De senki nem mutatkozott.
- Istennek hála - mondta Jenny.
Sam az oltár mögötti szobába vezette őket. Itt még nagyobb sötétség uralkodott, mint az előtérben. Feldöntöttek egy ruhafogast, melyen talárok lógtak. Síri csendben álltak, amíg elhalt a robaj visszhangja, és megbizonyosodtak róla, hogy nem árulták el magukat.
Egymás kezét fogva, emberi láncot alkotva kibotladoztak a szobából az oltáremelvényre. Mivel a festett üveg ablakok megszűrték a viharfelhők által amúgy is elfedett fényt, a templomban alig volt világosabb, mint az oltár mögötti szobában.
Annyi fény azért beszűrődött, hogy megtörhették az emberi láncot, és követni tudták Samet a padsorok közötti szűk folyosón, tapogatózva, mint vak emberek egy idegen házban.
A főhajó végén, jobb kéz felől, Sam kinyitott egy ajtót. Egy csigalépcső vezetett valahova felfelé. Sam ment elsőnek. Aztán Jenny és Rya.
Paul a lépcső alján állt, s egy-két percig még az árnyékba borult templombelsőt figyelte. Revolverét készenlétben tartotta. Az auditóriumban továbbra is csend honolt. Becsukta az ajtót, és elindult felfelé, a többiek után.
A harangtorony padozatának alapterülete körülbelül kilenc négyzetméter lehetett. Az egy méter átmérőjű harang középen függött, a csúcsíves mennyezet legmagasabb pontjához erősítve. A haranghoz egy láncot hegesztettek, melyet keresztülvezettek a padlóba fúrt lyukon, le egészen a torony aljáig, ahol a harangozó kényelmesen végezhette a munkáját. Körben a mellvéd csak alig több mint egy méter magas volt. Fehér oszlopok tartották a meredek palatetőt, mely minden oldalon a mellvéd fölé nyúlt, így nem kellett attól tartani, hogy beesik az eső.
Mikor a lépcső tetejére ért, Paul négykézlábra ereszkedett. Nem kockáztathatta, hogy lentről észrevegyék. Kúszva kerülte meg a harangot, hogy a többiekhez jusson.
Jenny és Rya a padlón ültek, hátukat a mellvédnek támasztva. A 22-es karabély Jenny mellett feküdt. Jenny halkan beszélt a kislányhoz; talán valami vicces történetet mesélt neki, hogy segítsen úrrá lenni a feszültségén, és enyhítse a bánatát. Paulra pillantott, elmosolyodott, de továbbra is a kislánynak szentelte minden figyelmét. Az én dolgom lenne, hogy segítsek a lányomnak - gondolta Paul.

A te dolgod egyelőre az, hogy felkészülj arra, hogy megölj egy vagy két embert. Vagy hármat. De lehet, hogy fél tucatnál is többet.

Hirtelen az jutott eszébe, vajon kihat-e majd ez a borzasztó kaland a lányával való kapcsolatára. Vajon, ha a kislány tudná, hogy apja már ölt embert, ugyanúgy félne tőle, mint ahogy most Bob Thorptól fél? Ha megtudja, hogy apja képes ilyesmire, együtt tud-e majd élni vele? A halál elragadta a feleségét és a fiát. Lehet, hogy a lánya pedig elhidegül tőle?

Sam a mellvédnél térdelt.

Paul odakúszott Sam mellé, és óvatosan körbetekintett. Kelet felé látta az Edison-vegyesboltot, Karkov benzinkútjai és javítóműhelyét. A házakat a város szélén. A baseballpályát a folyó melletti mezőn.

A völgy végében, közel ahhoz a helyhez, ahol az országút elkanyarodik, egy rendőrautó állt keresztben az úton.

- Útakadály.
- Láttam - bólintott Sam.
- Bekerített minket.
- És most valószínűleg csodálkozik, hogy mi a fenéért nem próbálunk kijutni a városból, hogy értesítsük az államiakat.

Ha Paul jobbra tekintett, a város központját láthatta. A teret. Az Ultman Cafét, előtte a pár óriási tölgyfával. Az elöljáróság épületét. A téren túl kedves téglaházakat, gazdagon díszített kőépületeket és takaros kis családi lakokat. Néhány üzletet kihúzott, csíkos, vászon napellenzővel. A telefontársaság irodáját. A Szent Margit templomot. A temetőt. A mozi épületét, ódivatú tetőjével. S végül a malom felé vezető utat. Az egész látkép, mintha lemosta volna a vihar, elevennek, frissnek és különösnek tűnt - ártatlannak és békésnek, semmi sem jelezte, hogy itt rejtőzne el a gonosz.

- Még mindig azt hiszed, hogy Salsbury az elöljáróság épületében húzta meg magát? - kérdezte Paul.
- Hol máshol?
- Nyilván igazad van.
- A seriff irodája a leglogikusabb főhadiszállás. Paul az órájára pillantott.
- Negyed hat.
- Sötétedésig várunk - mondta Sam. Kilencig vagy még tovább. Aztán kisurranunk az utcára, az őrszemeket leszereljük a kódmondat segítségével, és elkapjuk Salsburyt, mielőtt még észbe kapna.
- Túl könnyűnek látszik.
- Az is lesz! - biccentett Sam.

Villámlás hasított keresztül az égbolton, mint valami torkolattűz, aztán megdördült az ég, és az eső kopogni kezdett a torony tetején, s odalent az utcán.

Délután, 5.20

Bob Thorp, kezét összefonva széles mellkasán, mosolyogva, mintha parancsra tenné, hanyagul nekitámaszkodott az ablakpárkánynak, és az íróasztalnál ügyködő Salsburyt nézte.

Salsbury éppen az irodában található telefonra csatlakoztatta a távlehallgatót.

Salsbury az íróasztal fölé görnyedt. Olyan erősen markolta meg a kagylót, hogy ujj ízületei szinte átlyukasztották kézfején a sápadt bőrt. Feszülten figyelt, hogy meghalljon valami hangot, valami apró, jelentéktelen, emberi eredetű hangot a vegyesboltból vagy az emeleti lakrészből.

Semmi.

- Gyerünk már...! - sziszegte türelmetlenül.
Csend.
Nem működik ez a szar! - átkozta magában a távlehallgatót, de mit is várhatnék egy szemét, belga gyártmányú masinától. Letette a kagylót. Ellenőrizte, hogy a zsinórokat a megfelelő helyre csatlakoztatta-e, aztán újra tárcsázta Edisonék számát.
A vonal most megnyílt, olyasmi zúgást lehetett hallani, mint amikor az ember a füléhez tart egy tengeri kagylót.
Edisonék lakásában egy óra tiktakolt.
Salsbury az órájára nézett: 5.24.
Semmi. Csak a csend.
5.26.
Letette, újra tárcsázott.
Hallotta az óra ketyegését.
5.28.
5.29.
5.30.
Senki nem beszélt odaát. Senki nem sírt, nevetett, sóhajtott, köhögött, ásított vagy mozgott.
5.32.
5.33.
Salsbury a füléhez szorította a kagylót, ahogy csak bírta, koncentrált, egész teste megfeszült az összpontosítástól, hogy meghallja Edison, Annendale vagy a többiek hangját.
5.34.
5.35.
Pedig ott vannak! A fene egy meg, ott vannak!
5.36.
Rácsapta a kagylót a készülékre.
A rohadtak tudják, hogy figyelem őket, gondolta. Próbálnak csendben maradni, hogy felidegesítsenek. Valószínűleg ez történik!
Felemelte a kagylót, és tárcsázta a számot.
Egy ketyegő óra és semmi más.
5.39.
5.40.
- Rohadékok!
Dühödten lecsapta a kagylót.
Hirtelen kiverte a veríték.
Izzadságtól ragacsosan állt fel a székből. Szinte megbénította a tehetetlen düh.
- Még ha valahogy ki is jutottak a boltból - fordult oda Bob Thorphoz -, a várost akkor sem tudják elhagyni. Az teljesen lehetetlen. Egyikőjük sem varázsló. Nem tudnak kitörni. Minden kivezető utat lezárattam. Nem így van?
Thorp rámosolygott. Még mindig az előző utasítás befolyása alatt állt.
- Válaszolj, a fene egyen meg!
Thorp szájáról leolvadt a mosoly. Salsbury arca ólomszínűvé vált és szinte tocsogott a verítéktől.
- Mindegyik utat lezártuk, ami ebből a kibaszott városból kivezet, nem?
- De igen - mondta engedelmesen Thorp.

- Senki nem lóghat meg ebből a nyomorult porfészekből, hacsak én meg nem engedem neki. így van?
- Igen. Minden utat szorosan lezárt.
- Még ha ki is surrantak a boltból, meg tudom találni őket. Megtalálom őket, amikor csak akarom. Igaz?
- Igen.
- Kettétéphetem ezt a fene ette várost, széthasíthatom akár, hogy megtaláljam azokat a kurvapecéreket!
- Amikor csak kedve tartja.
- Nem tudnak elszökni!
- Nem.
Salsbury újra leült.
- De nem számít. Nem hagyták el az üzletet. Nem hagyhatták el! Szorosan őrzik a környéket. Ott kell lenniük. Csak hallgatnak, mint a sír. Tudják, hogy figyelem őket. Megpróbálnak átverni! Trükkökkel próbálnak túljárni az eszemen. Ez az! Ez csak egy átkozott trükk!
Tárcsázta Edisonék számát.
Hallotta az ismerős óraketyegést.
5.45.
Letette.
Újra tárcsázott.
Ketyegés...
5.46.
5.47.
Letette.
- Tudod, mit akarnak ezek? - vigyorgott rá a seriffre.
Thorp megrázta a fejét.
- Azt akarják, hogy pánikba essek. Azt akarják, hogy megparancsoljam, kutassanak át minden házat. De ez órákat venne igénybe. Aztán mindenkinek a memóriáját törölnöm kéne. Négyszáz agyból. Az plusz még néhány óra. Azt akarják, hogy az időmet pazaroljam. Az értékes időmet. Azt akarják, hogy pánikba essek, az időmet fecséreljem, hogy nekik így lehetőségük nyíljon kisurranni mellettem a zűrzavarban. Ugye, ezt akarják?
- Igen.
- De én nem megyek be az ő utcájukba! - vihogott Salsbury. - Megvárom Dawsont és Klingert. Nem fogok pánikba esni. Nem én. Ura vagyok a helyzetnek. És az is maradok!
Mennydörgött a völgy felett. Az iroda ablakai megremegtek.
Salsbury tárcsázta a vegyesboltot.
5.50.
5.51.
Felvihogott és letette.
Aztán riasztó gondolata támadt; ha ezek tudják, hogy ő lehallgatja Őket, ez azt jelenti, hogy ismerik az egész történetet, az igazságot, tudják, hogy kicsoda ő valójában, és mit csinál itt Black Riverben... És ez lehetetlennek látszott.
Újra tárcsázott.
5.52.
Semmi. Csend.
Lerakta a kagylót, és Thorphoz fordult.

- Azt hiszem, az se számít, ha tudják. Nem menekülhetnek. Akárhol utolérem őket. A hatalom az enyém...! - Egy darabig a távlehallgatót bámulta, aztán visszanézett Thorpra. - Mit gondolsz, mit fog csinálni Miriam, mikor megtudja, hogy enyém a hatalom?
- Ki az a Miriam?
- Ismered Miriamet!
- Nem ismerem őt.
- Ő az én ex-feleségem.
- Ő…
- Egy rohadt kurva.

Thorp nem reagált,

- Hideg, mint egy jégcsap.
- Sajnálom.
- Én tudom, mit fog csinálni! - mondta Salsbury. - Csúszva fog hozzám jönni. Öreg Miriam! Csúszik-mászik majd előttem, Bob, Elhiszed?
- Igen - bólintott Thorp.
- Tudod, mit fogok csinálni?
- Nem - mondta Thorp.
- Tudod, mi a fészkes fenét fogok csinálni, mikor az a rohadt kurva négykézláb odacsúszik hozzám?
- Nem.
- Belerúgok az arcába.
- De az tettlegesség. Erőszak - mondta Thorp.
- És Dawsonéba is. Belerúgok az arcába.
- Az erőszak. Börtönbe fog kerülni.
- El fogom kapni Dawsont! - jelentette ki ünnepélyesen Salsbury. Aztán felnevetett. - El fogom kapni azt az álszenteskedő vén fattyút.

Thorp a homlokát ráncolta.

- Szerinted találok itt valahol egy pár kemény rendőrcsizmát, Bob?
- Egy pár micsodát?
- Van pár ember, nem sok, csak néhány, akinek rendőrcsizmával rúgnám szét az arcát. -Tat-tat-tat-tat...

Délután, 6.30

- Halló?
- Mrs. Wolinski?
- Igen.
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.
- Ott van a férje?
- Éppen az emeleten tartózkodik.
- Egyedül van ott fent?
- Egyedül? Igen.
- És maga is egyedül van?
- Igen.
- Ismeri Sam Edisont?
- Ó, persze.
- Ott van most a maga házában?

- Sam? Nincs.
- És Jenny Edison ott van?
- Nincs. Miért lenne itt?
- Látta Edisonékat a mai napon?
- Nem. Figyeljen ide, én...
- Mrs. Wolinski, mikor leteszi a telefont, azon nyomban el fogja felejteni ezt a beszélgetést. Csak arra fog emlékezni, hogy felhívta valaki, és egy életbiztosítást próbált magára sózni. Valaki Bexfordból. Érti?
- Igen.
- Akkor tegye le, Mrs. Wolinski.

Délután, 6.45
- Szent Margit templom. - A parókia?
- Igen, az.
- O'Hara atya?
- Az beszél.
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.
- Egyedül van, atyám?
- Igen.
- És a házvezetőnője?
- Már hazament.
- Ismeri Sam és Jenny Edisont?
- Természetesen. Rendes emberek.
- Ott van valamelyikük önnél?
- Itt a parókián? Nem, nincs.
- Talán a templomban?
- Nincsenek ott. Miért kérdezi?
- Látta ma valamelyiket?
- Nem.
- Ismeri Paul Annendale-t?
- Nem hiszem. Ha valami baj van...
- Pofa be, O'Hara! Mikor leteszi a telefont, ennek a beszélgetésnek minden szavát el fogja felejteni. Csak egy téves hívásra fog emlékezni. Érti?
- Igen.
- Tegye, le, O'Hara!

Este, 7.00
- Látta ma Edisonékat?
- Sam-et láttam. Odaát az üzletnél.
- Mikor volt az, Mrs. Jamison?
- Ma reggel- Kilenc körül.
- Azóta nem látta?
- Nem.
- Mrs. Jamison, maradjon ott a telefon mellett, de adja oda a kagylót a férjének.
- Halló?
- Mr. Jamison?

- Igen.
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.

Este, 7.30
- Ne menjen el a telefontól, Mrs. Potter. Maradjon ott, de adja át Potter tiszteletesnek.
- Rendben. Egy perc...
- Halló?
- Potter tiszteletes?
- Az beszél.
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.
- Ismeri Sam és Jenny Edisont?
- Igen. Nagyon is jól.
- Látta valamelyiküket a mai napon?
- Nem.
- Teljesen biztos ebben?
- Igen. Teljesen.
- Beszélt ma valamelyikükkel?
- Nem.
- Ismeri Paul Annendale-t vagy a lányát?
- Igen. Minden évben.
- Látta őket, vagy beszélt velük a mai napon?
- Nem. Azzal töltöttem a napomat, hogy..,.
- Mi a lófasz történik itt, Potter?
- Tessék?
- Hol a fenében vannak?
- Nem szeretem ezt a visszataszító beszédet. - Ötven embert hívtam fel az elmúlt másfél órában.
- Senki se látta őket. Senki se hallott felőlük. Senki nem tud semmit. De hát itt kell lenniük a városban! Efelől biztos vagyok! Nem juthatnak ki... Tudja, mit gondolok, Potter? Szerintem még a vegyesboltban vannak.
- Értem...
- Lapulnak, mint a nyulak. Próbálnak megőrjíteni. Azt akarják, hogy keressem meg őket. Azt akarják, hogy küldjem a nyakukra Bob Thorpot. Valószínűleg vannak fegyvereik. De nem tudnak bolondot csinálni belőlem. Nem fogom hagyni, hogy elkezdjenek lövöldözni, s aztán itt hagyjanak engem egy csomó hullával, akikkel el kell számolnom. Én, tudok várni, és, el fogom kapni őket, Potter. És tudja, mit fogok tenni, mikor a kezemben lesznek? Edisonékat természetesen tanulmányoznom kell. Rá kell jönnöm, miért nem reagáltak a drogra és a szubliminális programra. Azt viszont tudom, hogy Annendale-ék miért nem reagálták. Itt se voltak, mikor a program lefutott. Tehát mikor elkapom őket, rögtön megszabadulok tőlük. Rögtön! Bob Thorppal szétverem azt a rohadt fejüket. A kurva anyjukat! Pontosan ezt fogom tenni!

7.

Este, 9.00

Alkonyatkor, mikor aznap már negyedszer hagyott alább a vihar, egy áramvonalas, darázsszerűen sárga-feketére festett helikopter tűnt fel a völgy keleti végénél. Villogó jelzőfényeket használt. Alacsonyan repült, mintegy hatvanlábnyira a földtől. A Main Street kanyarulatait követve. Közeledett a város felé, megkavarva a nyirkos levegőt. A propellerek egyenletes, kereplőszerű visszhangja visszaverődött a nedves járdáról.

Az összfelekezeti templom harangtornyában, ugyancsak hatvanlábnyira a földtől, Rya, Jenny, Paul és Sam figyelték a vöröslő szürkületben közeledő légi járművet. A csökkenő fény ellenére is azért láthatták a kényelmes utasfülkében ülő alakokat.

- Két ember, a pilótán kívül - jegyezte meg Sam.

A helikopter lebegett egy pillanatig a tér felett, aztán elkanyarodott az elöljáróság épülete felé, s ott leereszkedett a parkolóba, tíz méterre a tartalék rendőrautótól.

- Gondoljátok, hogy az a két ember kapcsolatban áll Salsburyval? - kérdezte Jenny, mikor újra csend lett.
- Efelől semmi kétség - mondta Sam.
- Államiak?
- Nem- rázta meg a fejét Paul.
- Egyetértek! - mondta Sam, szinte boldogan. - Még az elnök helikoptere is katonai kinézetű kívülről. A kormány nem használ ilyen fényes, sárga-fekete gépeket.
- Ami azért nem zárja ki azt, hogy a kormánynak is része van a dologban - mondta Paul.
- Persze, hogy nem.
- És most mi lesz? - kérdezte Rya.
- Figyelünk és várunk- mondta Paul, szemét a fehértéglás elöljáróságí épületre szegezve. - Csak figyelünk és várunk.

A nyirkos levegőben még mindig érezni lehetett a helikopter kipufogógázainak kellemetlen, csípős szagát.

Fent, a hegyekben mennydörgés morajlott. Villám feszült ki a két legmagasabb orom között. Mintha Frankenstein laboratóriumának elektródái lettek volna.

Az idő szinte mozdulatlannak tűnt. Végtelen lassúsággal múltak a percek.

Végül 9.20-kor két autó gördült rá a Main Streetre az elöljáróság épülete elől, egy járőr kocsi és egy egyéves. Ford LTD. A négy fényszóró belehasított a növekvő sötétségbe. Elhaladtak a templom mellett, majd néhány utcával odébb leparkoltak a járdánál, a vegyesbolt előtt.

Bob Thorp és két másik fegyveres férfi kászálódott ki a rendőrautóból. Néhány pillanatig a Ford lámpáinak sárga fénycsóvájában álltak; aztán felmentek a terasz lépcsőjén, és eltűntek a veranda teteje alatt.

Három férfi szállt ki a másik kocsiból. Nem állították le a motort, és az ajtókat is nyitva hagyták. Nem követték Thorpot; ott maradtak a Ford mellett. Mivel a fényszórók mögött álltak, szinte teljesen eltakarta őket a sötétség. Paul nem tudta volna megmondani, hogy volt-e náluk fegyver. De azt biztosan tudta, kik azok: Salsbury és a helikopter két utasa.

- Nem kapjuk el őket most? - kérdezte Samtől.
- Túl kockázatos. Nem tudjuk, vannak-e fegyvereik. Lehet, hogy meghallanák, ahogy közeledünk. És még, ha meg is lepnénk őket, holtbiztos, hogy egyikük meglógna. Várjunk még egy kicsit.

9.35-kor Bob Thorp fegyveresei kijöttek a házból. Néhány szót váltottak a másik három férfival. Aztán a két fegyveres ott maradt a Fordnál, és Salsbury a társaival együtt felkapaszkodott a vegyesbolt lépcsőjén.

Este, 9.50

- Nos, jól van - fordult el a könyvespolctól Dawson, Sam Edison dolgozószobájában. - Most már értjük, hogyan rakhatták össze a képet. Ogden, ismerik a kódmondatot?
- Természetesen nem! - döbbent meg a kérdéstől Salsbury. - Honnan a fenéből ismerhetnék?
- A kislány például hallhatta, mikor Thorpot utasítottad.
- Nem! - rázta meg a fejét Salsbury. - Lehetetlen. A lány jóval azután jelent meg az ajtóban, hogy megpróbáltam az öccsén alkalmazni a kódmondatot. És sokkal de sokkal azután, hogy Thorp felett átvettem az irányítást.
- Használtad a kódmondatot a lányon?

Használtam? - kérdezte magától Salsbury. Emlékszem, hogy megláttam, tettem egy lépést felé, de nem tudtam elkapni. De, hogy használtam-e a kódmondatot.

Elutasította ezt az elképzelést, mert ha elfogadta volna, beismeri a kudarcot, a teljes vereséget.

- Nem - mondta Dawsonnak. - Nem volt arra időm, hogy használjam a kódot. Megláttam, ő sarkon fordult és elrohant. Én utána szaladtam, de túl gyorsan futott.
- Teljesen biztos vagy ebben?
- Teljesen.
- Számítani kellett volna arra, hogy Edisonnál ilyen fejlemények lehetnek - nézett Klinger leplezetlen undorral Salsburyre. -. Magának tudnia kellett volna erről a könyvtárról. És tudnia kellett volna Edisonnak erről a hobbijáról is.
- Honnan a fenéből tudhattam volna róla? - kérdezte Salsbury elvörösödve. Rövidlátó szemei még a szokásosnál is jobban kidülledtek a vastag szemüveg mögött.
- Ha teljesítette volna kötelességét!
- Kötelesség? - köpte vissza a szót megvetően Salsbury. Dühe egy része a félelemből táplálkozott, de fontos volt, hogy ezt se Dawson, se Klinger ne vegye észre. - Ez nem a maga büdös hadserege, Ernst. Ez itt nem a katonaság. És én nem az egyik megalázható közlegénye vagyok!
- Talán mindannyian jobban járnánk, ha az lenne - fordult el tőle Klinger, és az ablakhoz sétált.

Salsbury szerette volna, ha a tábornok újra ránéz, mert tudta, hogy előnytelen helyzetben van addig, amíg Klinger hátat fordítva is biztonságban érzi magát.

- Maga bármilyen körültekintő is...
- Elég! - vágott közbe Dawson. Halkan beszélt, de olyan parancsolóan, hogy Salsbury elhallgatott, és Klinger is visszafordult az ablaktól. - Nincs időnk vitatkozni és vádaskodni. Meg kell találnunk azt a négy embert.
- A völgy keleti végénél nem hagyhatták el a várost - mondta Salsbury. - Ott szorosan lezárattam az utat.
- Erről a házról is azt hitte, keményen őrzik - vetette oda Klinger. - Ők mégis kisurrantak innen.
- Ne ítélj olyan szigorúan, Ernst! - csitította Dawson, miközben atyaian elmosolyodva Salsbury felé biccentett. De fekete szemeiben csak a gyűlölet és az undor csillogott. - Egyetértek Ogdennel. A völgy keleti végénél tett óvintézkedések feltétlenül elegendőek. Bár,

most, hogy leszállt az éj, fontolóra kell vennünk, hogy megháromszorozzuk az őrséget a folyó mentén és az erdőben. S úgy gondolom, Ogden a favágók ösvényeit is elég jól biztosítja.
- Akkor két lehetőség maradt - mondta Klinger, a katonai stratégia szerepében tetszelegve. - Az egyik: még a városban vannak, elrejtőztek Valahová, és a megfelelő pillanatra várnak, hogy elsurranjanak az útakadály vagy a folyót figyelő őrszemek mellett. A másik: lehet, hogy felmentek a hegyekbe. Thorptól tudjuk, hogy Annendale-ék tapasztalt kempingezők és természetjárók.

Bob Thorp az ajtóban állt, akár egy díszőr.
- Így igaz.
- Én nem hiszek ebben - mondta Salsbury. - Van velük egy tizenegy éves kislány, aki megnehezíti a haladást. Napokra lenne szükségük, hogy segítséget szerezzenek.
- Az a kislány az elmúlt hét nyár nagy részét ezekben az erdőkben töltötte - mondta a tábornok. - Talán nem is olyan teher a nyakukon. Emellett, ha nem tudjuk megállapítani, hol vannak, ugyanolyan kárt okoznak, akár a jövő hét közepén kapnak segítséget, akár ma éjjel.

Dawson elgondolkodott ezen.
- Ha megpróbálnának átkelni a hegyeken a Bexford felé vezető kerülő úton, milyen messzire juthattak mostanáig? - kérdezte.
- Három, talán három és félmérföldnyire – vélekedett Klinger.
- Annál nem, messzebb?
- Kétlem - rázta meg a fejét Klinger. - Átkozottul óvatosnak kellett lenniük, ha úgy el akarták elhagyni a várost, hogy ne vegyék észre őket. Lassan kellett mozogniuk, s az első mérföldet lopakodva megtenni. Az erdőben beletelhetett egy kis időbe, míg felvették a ritmust. És még ha a kislány otthon is van ebben a rengetegben, egy kicsit biztosan lelassítja őket.
- Három és fél mérföld... - ismételte töprengve Dawson. - Ez nem azt jelenti, hogy valahol a malom és az irtásterület között járhatnak?
- Körülbelül ott lehetnek.

Dawson lehunyta a szemeit, mintha egy csendes imát mormogna magában. Aztán hirtelen felpattantak a szemei, mint aki szent kinyilatkoztatásra készül.
- Először is megszervezünk egy kutatást a hegyekben.
- Ez képtelenség - jelentette ki Salsbury, bár nagyon jól tudta, hogy Dawson valószínűleg úgy gondol a tervére, mint isteni sugallatra, mint Isten tanácsára. - Ez olyan lenne, mintha a szénakazalban akarnánk megtalálni egy tűt.
- Majdnem kétszáz emberünk van odafent a favágók táborában - válaszolta Dawson szenvtelenül. - Mindegyikük jól ismeri ezeket a hegyekét. Mozgósítani fogjuk őket. Mindegyiküket felfegyverezzük fejszével, puskával. Elemlámpát adunk nekik. Teherautókkal és dzsipekkel felküldjük őket egy-két mérfölddel a tábor fölé. Ott keresőláncot alkotnak és elindulnak visszafelé. Ha mindegyik ember tíz méterre van a másiktól, majdnem két kilométer hosszú lesz a lánc. Annendale-ék és Edisonék ezen a gyűrűn nem fognak tudni átsiklani.
- Ez hatásos lesz - lelkendezett Klinger.
- De mi van, ha nincsenek a hegyekben? - kérdezte Salsbury. - Ha itt lapulnak valahol a városban?
- Akkor nincs miért aggódnunk - felelte Dawson. - Nem tudnak a közeledbe jutni, mert Bob Thorp és a fegyveresei megvédenek. Nem tudnak kivergődni a városból sem, mert minden kivezető út el van torlaszolva. A várakozáson kívül semmi mást nem tehetnek. - Arcán farkasszerű mosoly jelent meg. - Ha hajnali három vagy négy óráig nem találjuk meg őket a

hegyekben, elkezdjük a keresést itt a városban, házról házra. így vagy úgy, holnap délutánra le akarom zárni ezt az egész históriát.
- Nem lesz könnyű - vélekedett a tábornok.
- Nem érdekel, hogy mi az ára. Azt akarom, hogy holnap délutánra mind a négyen, halottak legyenek. A városban mindenkinek tisztára kell mosni a memóriáját, hogy teljesen eltüntessük a nyomainkat. Holnap délutánra!
- Meg akarod ölni őket? - nézett rá zavartan Salsbury, s, feltolta orrán a szemüvegét. - De nekem tanulmányoznom kell a két Edisont. Annendale-éket megölheted, ha akarod. De tudnom kell, Edisonékra miért nem hatott a drog. Én...
- Ezt felejtsd el! - vetette oda gorombán Dawson. Ha elfognánk s elvinnénk őket a greenwichi laboratóriumba, jó esélyt adnánk nekik, hogy útközben megszökjenek. Ezt nem kockáztathatjuk. Túl sokat tudnak. Túlságosan is sokat.
- Tele leszünk hullákkal... - aggodalmaskodott Salsbury. - Az isten szerelmére! Itt van már a fiú. És Buddy Pellineri. Aztán lesz még négy... S ha esetleg ellenállnak, lehet, hogy egy tucatnál is többet kell eltemetnünk. Hogy fogunk ennyi hullával elszámolni?
- Bevisszük őket a mozi épületébe - adta elő tervét Dawson, szemmel láthatóan elégedetten önmagával. - Aztán megrendezünk egy drámai tüzet. Dr. Troutman majd kiállítja a halotti bizonyítványokat. A rokonokat meg a kulcs-zár program segítségével lebeszéljük arról, hogy boncolást kérjenek.
- Kiváló! - vigyorgott Klinger, könnyedén összecsapva a tenyerét.
Egy talpnyaló Első Leonard király udvarában, gondolta savanyúan Salsbury.
- Igazán kiváló! - ismételte Klinger.
- Köszönöm, Ernst.
- Krisztus mankóval - mondta halkan Salsbury.
Dawson undorodva nézett rá. Nem tetszett neki ez a provokáló istenkáromlás.
Minden bűnért, amit elkövettünk, egy nap az Úr előtt kell számot adnunk. Ez elől nincs menekvés.
Salsbury nem felelt.
- Ezt úgy hívják, pokol.
Salsbury Klingerre pillantott, de semmi jót nem tudott leolvasni az arcáról.
Volt valami Dawson hangjában - mint egy kiélezett kés a papi talár redőibe rejtve - valami kemény, éles hangsúly, ami megijesztette Salsburyt.
Dawson az órájára nézett.
- Ideje indulnunk, uraim. Essünk túl rajta.

Este, 10.12
A helikopter felemelkedett az elöljárósági épület mögötti parkolóból. Tett egy kecses kört a tér felett, ahol néhány ember megbámulta, aztán elcsattogott nyugat felé, s egy pillanat múlva eltűnt a sötétben.
Sam visszafordult az utcától, és lecsusszant a földre, háttal a falnak.
- A malomhoz mennek?
- Nagyon úgy néz ki - bólintott Paul. - De vajon miért?
- Jó kérdés. Megkérdeztem volna magamtól, ha te nem teszed.
- Mi van, ha rájöttek, hogyan szöktünk meg? Úgy értem, ha rájöttek, hogy ismerjük a kódmondatot?
- Az nem nagyon valószínű.
- És ha mégis így áll a dolog?

- Bárcsak tudnám - sóhajtott Sam. - Ha esetleg rájöttek mennyit tudunk, elveszítjük a meglepetés előnyét. De mindenképpen vesztettek előnyükből azzal, hogy nem tudnak egy hadseregnyi programozott robotot ellenünk küldeni. Szóval legrosszabb esetben is egyenlően állunk.
- Gondoljátok, hogy Salsbury mindkét társa a helikopter fedélzetén van? - kérdezte Jenny.
Sam a revolverét nézegette.
- Ez a másik dolog, amit tudni szeretnék. Paul kezei megremegtek. Ügy érezte, saját Smith & Wessonja legalább száz fontot nyom.
- Azt hiszem, most elmehetünk Salsburyért.
- Én is úgy gondolom, itt az ideje.
Jenny megérintette apja fegyvert tartó kezét.
- De mi van akkor, ha az egyik férfi Salsburyvel maradt?
- Akkor ketten leszünk kettő ellen. Holtbiztos, hogy elintézzük őket.
- Ha én is mennék, hárman lennénk kettő ellen, és így javulnának az esélyeink.
- Rya-nek szüksége van rád - ölelte magához a lányát Sam, és megcsókolta az arcát. - Nem lesz semmi baj, Jen. Ebben biztos vagyok. Te csak vigyázz Rya-re, amíg távol vagyunk.
- És ha nem jöttök vissza?
- Visszajövünk.
- De ha mégsem? - erősködött Jenny.
- Akkor... magatokra maradtok. - Sam hangja megremegett, s ha meg is jelent néhány könnycsepp a szeme sarkában, a sötétség eltakarta azokat. - Többet nem tudok mondani.
- Ide figyeljetek! - szólott Paul. - Még ha Salsbury tudja is, mi mindenre jöttünk rá, azt nem tudja, hol vagyunk. De mi pontosan tudjuk, hogy hol van ő. És ez nem csekélység!
Rya belekapaszkodott az apjába. Nem akarta, hogy elmenjen. Halkan, de hevesen kérlelte, hogy ne hagyja őt a toronyban.
Paul gyengéden magához ölelte a kislányt, és megsimogatta sötét haját.
10.20-kor elindult lefelé Sam mögött a torony csigalépcsőjén.

8.

Este, 10.20

Phil Karkov Black River egyetlen benzinkútjának és javítóműhelyének tulajdonosa volt. Ő és a barátnője, Lolah Tayback, néhány perccel tíz után próbálták meg elhagyni a várost. Az útakadályt őrző fegyveresek a program szerint visszaküldték őket Bob Thorphoz.
A szerelőt halkbeszédű, udvarias embernek tartották, aki szemmel láthatóan szeretett úgy gondolni magára, mint mintaszerű állampolgárra. Magas, széles vállú, vörös hajú, harmincöt év körüli férfi volt. Kellemes külsejét csak uborkaszerű orra rontotta el egy kissé, melyet nyilvánvalóan több verekedés formált ilyenné ifjabb éveiben. Szívélyes mosolyú, békés ember volt, s égett a vágytól, hogy a tőle telhető leghasznosabb módon segíthessen a rendőrség főnökének.
Salsbury, miután mindkettőjüknél alkalmazta a kódmondatot, és egy perc alatt kifaggatta őket, elégedetten nyugtázta, hogy mind Karkov, mind Lolah Tayback teljesen és alaposan a program hatása alatt állnak. Nem megszökni próbáltak. Nem láttak semmit a városban, ami eltért volna a szokásostól. Csak Bexfordba akartak átugrani, hogy égy bárban bedobjanak pár sört, meg néhány szendvicset.

Salsbury hazaküldte a szerelőt, és utasította, hogy maradjon otthon az éjszaka hátralévő részében.

A nővel teljesen más tervei voltak.

„Gyereklány", ez a legjobb szó rá, gondolta. A lány minden vonása finom volt, naivitásról árulkodott: gyerekszépségű arcát keretező, vékony vállaira leomló aranyszőke haja, kristály zöld szemei, áttetsző, fahéj színű szeplőkkel telehintett tejfehér arcbőre, a tündéri, pisze orrocska, gömbölyded kezek, az apró áll... Törékenynek látszott, s mégis piros-fehér csíkos pólójában (melyet melltartó nélkül viselt) és kék farmer sortjában meglepően kívánatos, nőies látványt nyújtott. Apró, felfelé álló melleit kihangsúlyozta rendkívül keskeny csípője, s mellbimbói kellemesen átsejlettek a póló vékony anyagán. Ahogy Salsbury többször végigmérte őt, a lány szégyenlősen elfordította a tekintetét. Nem mert a férfi szemébe nézni, idegesen izgett-mozgott. Ha a külső megjelenés számít valamit, ő volt a legsebezhetőbb nő, akivel Salsbury valaha találkozott.

De ha egy harcias boszorkány állna most itt, gondolta Salsbury, az is olyan sebezhető volna, amilyennek a nőket látni szeretem. Mert nálam a hatalom...

- Lolah?
- Igen.
- Hány éves vagy?
- Huszonhat.
- Eljegyezted magad Phil Karkovval?
- Nem - felelte halkan a lány.
- Együtt jársz vele?
- Többé-kevésbé.
- Lefekszel vele?

A lány elpirult zavarában. Édes kis állat... Baszd meg, Dawson. És te is, Ernst. Felvihogott.

- Lefekszel vele, Lolah?
- Meg kell mondanom? - suttogta alig hallhatóan a lány.
- Igen, meg kell mondanod az igazat.
- Igen - szólt az elhaló válasz.
- Szóval, lefekszel vele?
- Igen.
- Milyen gyakran?
- Ó... hetente.
- Beszélj hangosabban.
- Hetente.
- Kis huncut.
- Bántani fog?

Salsbury felnevetett.

- Egyszer egy héten? Kétszer?
- Kétszer - mondta a lány. - Néha háromszor...

Salsbury most Bob Thorphoz fordult

- Tűnj ki innen a francba. Menj az előszoba végébe, és ott várj, amíg szólítalak.
- Rendben - mondta Thorp, és már csukta is be maga mögött az ajtót.
- Lolah?
- Igen.
- Mit szokott Phil csinálni neked?
- Hogy érti ezt?

- Az ágyban.

A lány saját, szandálba bújtatott lábaira bámult. A hatalom kéjes érzése öntötte el a férfit, s feszítő izgalommal lüktetett a belsejében. Ezért alkotta meg az egész kulcszár programot: ezért a hatalomért, a fölényért, hogy határ nélkül, korlátlanul uralhassa a többi ember lelkét. Többé senki nem nyúlhat hozzá. Senki nem használhatja ki. Most ő az, aki másokat használ! És ez mostantól mindig így lesz! Most és mindörökké, ámen! Ámen, Dawson! Halottad ezt? Ámen! Köszönöm, Istenem, hogy ideküldted nekem ezt a helyes kis segget. Salsbury reggel óta, mikor megérintette Bob Thorp feleségét, most először érezte megint jól magát.

- Fogadok, hogy Phil mindent megtesz neked - mondta a lánynak.

Lolah nem felelt. A lábát csoszogtatta.

- Nem így van? Nem tesz meg neked mindent, Lolah? Valld be. Ki vele. Akarom hallani, ahogy kimondod.

- Megtesz... mindent.

Salsbury a lány álla alá tette az öklét, és felemelte a fejét. A lány félénken, szégyenlősen ránézett.

- Én is mindent meg fogok tenni neked - mondta Salsbury.

- Ne bántson.

- Kedves, kicsi kurva... - szűrte a fogai között Salsbury. Olyan izgatott volt, mint eddig még soha. Zihálva vette a levegőt.

Mégis, minden olyan világos, gondolta. Mindent a kezemben tartok. Méghozzá szilárdan. Teljhatalmú, korlátlan űr vagyok, aki mindenki felett uralkodik. Ezt Howard Parker mondogatta mindig, villant át Salsbury agyán az évtizedekkel ezelőtti emlék. De ő egy kábítószerekkel szétbombázott agyú, beteg elméjű ember volt, akinek néha bizarr érzékcsalódásai támadtak, történetesen az, hogy teljhatalmú úr.

- De, pontosan ezt fogom tenni veled - mondta Lolah Taybacknek. - Bántani foglak, ahogy a többieket is bántottam. Fizetni fogsz. A véredet veszem. Uralkodni fogok rajtad. És te mindezt elviseled. Talán még élvezni is fogod. Meg tanulod élvezni. Talán...

Keze Ökölbe szorult.

A helikopter széles ívben elrepült a fatelep fölött, hogy az épületekből kiszűrődő szórt fényben leszállásra alkalmas helyet keressen.

Az utasfülkében Dawson törte meg a hosszan tartó csendet.

- Ogdent likvidálnunk kell.

Klingernek nem esett nehezére elfogadni az ítéletet.

- Én is így gondoltam. Megbízhatatlan.

- Bizonytalan. Ingatag, labilis, állhatatlan jellem.

- De tudjuk folytatni a tervet, ha likvidáljuk őt? - kérdezte a tábornok.

- Minden, amire Ogden rájött, benne van a greenwichi laboratórium komputerében - felelte Dawson. - A kutatómunkához nem értünk, de elég jól felhasználhatjuk az eddigi eredményeket.

- Nem kódolta az adatokat?

- Dehogynem. De a számítógép üzembe helyezése utáni napon, mielőtt még Ogden használni kezdte volna, utasítottam az embereimet, hogy programozzák be a komputert, hogy az dekódoljon és nyomtasson minden adatot, amire csak szükségem van. Függetlenül attól, milyen más biztonsági fogást talált ki Ogden, hogy ne tudjak hozzájutni az információkhoz.

A helikopter lassan lebegve leereszkedett.

- Mikor számolunk le vele?

- Te fogod megtenni - jelentette ki Dawson.
- Én magam vagy beprogramozzak valakit, hogy elintézze?
- Csináld saját kezűleg. Bárki mást újra tud programozni.
Dawson mosolygott.
- Van nálad fegyver?
- Persze.
- A derekadon?
- A jobb bokámhoz rögzítve.
- Csodás.
- Visszatérve az eredeti kérdéshez, mikor intézzem el? - kérdezte Klinger.
- Ma éjjel. Lehetőleg egy órán belül.
- Miért nem Greenwichben?
- Nem akarom a birtokon eltemetni. Sokat kockáztatnánk azzal.
- És itt mit csinálunk a testtel?
- Elássuk az erdőben.
A helikopter földet ért.
A pilóta leállította a motort.
Köhögve lassultak le a propellerek, s a jellegzetes zajt fokozatosan felváltotta az erdő csendje.
- Szóval azt akarod, hogy egyszerűen eltűnjön a föld színéről.
- Így kell lennie.
- Jövő hónap 15-én jár le a szabadsága. Akkor kell jelentkeznie a Brockert Intézetben. Ogden pontos ember. Tizenötödikén reggel, ha nem jelenik meg, nyugtalanok lesznek. Keresni fogják.
- De nem Black Riverben. Semmi nincs, ami Ogdent idekötné. Azt fogják hinni, hogy Miamiban nyaral.
- Diszkrét, de kiterjedt embervadászat lesz - mondta Klinger, - Biztonságiak a Pentagontól, az FBI...
- De semmi nincs, ami veled vagy velem összefüggésben lenne - kapcsolta ki a biztonsági övét Dawson. Azt fogják hinni, hogy átpártolt a másik oldalhoz, és elhagyta az országot.
- Talán...
- Nem talán, biztos!
Dawson kinyitotta az ajtót.
- Helikopterrel menjek vissza a városba? – kérdezte Klinger.
- Nem. Meghallhatja, hogy érkezel, és gyanút fogna. Vigyél innen egy személyautót vágy egy dzsipet. És talán hasznos lenné, ha az utolsó száz métert gyalog tennéd meg.
- Rendben.
- Ernst?
- Igen?
A kabin sárgás fényében Dawson szélesen elmosolyodott, kivillantva egyenként ötszáz dolláros fogkoronáit. Úgy tűnt, fények gyúlnak a szemében. Orrlyukai kitágultak, egy ragadozó, amint vérszagot fog.
- Ernst, nem kell ennyire aggódnod.
- Nem tehetek róla.
- A sors úgy rendelte, hogy túléljük ezt az éjszakát, megnyerjük ezt a csatát és az ezután következő összes többit is - szónokolt Dawson ünnepélyes hanghordozással.
- Bár én is olyan bizakodó lehetnék, mint te...

- Annak kéne lenned. Mi áldottak vagyunk, barátom.

És áldott ez az egész vállalkozás. Ezt sose felejtsd el, Ernst! - mosolyodott el újra.

- Nem fogom - biccentett Klinger, de a bokájához rögzített revolver sokkal inkább megnyugtatta, mint Dawson szavai.

Paul és Sam feszülten hallgatóztak. Miután meggyőződtek róla, hogy csak a saját lépteik visszhangját hallják, a hátsó ajtón keresztül elhagyták a templomot, és átvágtak a nyílt terepen a folyópart felé.

A magas fű súlyos volt az esőtől. Húsz métert se mentek, de Paul cipője és zoknija már teljesen átázott, a farmere szára is majdnem térdig nedves lett.

Sam rátalált egy gyalogösvényre, mely negyvenöt fokos szögben tartott a partnak. Minden kis gödör és mélyedés megtelt vízzel. Az út sárossá és síkossá vált. Többször megcsúsztak, s csak a kezükkel hadonászva nyerték vissza az egyensúlyukat.

Az ösvény végén egy hetven centi széles sziklapárkányhoz értek, Jobb kéz felől a folyó hömpölygött, megtöltve a sötétséget morajával, egy széles, ébenfekete sáv, mely az éjszakának ebben az órájában inkább nyersolajhoz, mint vízhez hasonlított. A baljukon a part emelkedett lejtősen, két-három méter magasan. Néhány helyen a fűzfák, tölgyek és jávorfák puszta gyökerei borították be az agyagfalat.

Sam nem használta a zseblámpáját, úgy vezette Pault nyugat felé, ahol a hegyek emelkedtek. Ősz haja fénylő jel volt a sötétben. Az idősebb férfi néha ugyan megbotlott, de legtöbbször biztos lábbal kelt át a nehezebb szakaszokon is. Meglepően halkan mozgott, mintha hosszú-hosszú évek után újra feltámadt volna benne a tapasztalt harcos.

Ez is háború, emlékeztette magát Paul. Éppen azon vagyunk, hogy megöljünk egy vagy több embert. Az ellenséget.

A meleg, nehéz levegőt még fojtogatóbbá tette a nyirkos moha és a víz szélén rothadó növények áporodott szaga.

Végül talált Sam egy pár szél- és víz csiszolta párkányt és kiszögellést, amiken át visszakapaszkodhattak a partra. Egy almafaligetnél értékel a város legnyugatibb részét.

Megdördült az ég a hegyek felett, s a madarak riadtan rebbentek fel az almafákról.

Észak felé fordultak. A legbiztonságosabb - és egyben a legnagyobbat kerülő - utat választották, hogy az elöljárósági épület hátához kerüljenek. Hamarosan az almáskert túlsó szélét szegélyező, derékig érő fakerítés mellett haladtak, amely a Main Street végét is jelezte. Innen vezetett az út tovább, a malomhoz.

Miután minden irányba szétnézett, s azt is ellenőrizte, merre fog szaladni, és biztos volt benne, hogy senki nem látja, Sam átlendült a kerítésen. Fürge volt, mint egy tinédzser. Csendben keresztülrohant az úton, és gyorsan eltűnt a túlsó oldalon a csenevész nyárfák s a sűrűn álló törpefenyők között.

Paul az övébe tolta a revolverét, mindkét kezével megmarkolta a kerítést, és szétnézett, ahogy Sam tette - de ekkor hirtelen leküzdhetetlen borzongás vett rajta erőt. Úgy érezte, gyomra táncra perdül.

Levegő után kapkodott.

Próbálta bemesélni magának, hogy átázott cipője miatt reszket, de tudta, hogy ez nem igaz. Meleg volt az este. Cipője ugyan nedves volt, ő mégse fázott.

Egyetlen ok miatt remegett: tudta, hogy meg fog ölni egy embert.

Vagy őt ölik meg.

Ez is benne volt a pakliban.

Hányingert érzett.

Szédült. Elindult Sam után.

Este, 10.30

Lolah Tayback meztelenül állt előtte.

- Korlátlan úr vagyok.
- Igen, uram.
- Nézz rám, Lolah.

Lolah a földet bámulta.

- Lolah?
- Hadd menjek el... - könyörgött könnyekkel küszködve a lány.
- Mi a baj?
- Félek.
- Nem tetszem neked? Lolah nem felelt.
- Tetszem neked, Lolah?
- Igen, uram.
- Az igazat mondd, Lolah.
- Nem... tetszik nekem. Salsbury pofon vágta.

A lány az íróasztalnak esett.

- Kurva.
- Ne bántson!
- Szuka!
- Ne bántson! Kérem!
- Meg foglak ölni.
- Ne...

A férfi lesújtott az öklével. Aztán újra.

Két ívlámpa világította meg az elöljáróság épülete mögötti parkolót. Az erős kék-fehér fényben a szomszédos fenyőfák tűlevelei furcsa, bordázott tollazatra emlékeztettek. A makadámburkolat úgy ragyogott, mint az olvad kátrány, s a pocsolyák összetört tükrökké változtak. A fény hidegen csillogott a néhány ott parkoló autó szélvédőjén.

Mikor Sam kinyitotta a hátsó ajtót, és Paul belépett a földszinti folyosóra, két férfi kapta fel a fejét meglepetten. Bob. Thorp a derekára csatolt revolver után nyúlt. A másik férfi, egy egyenruhás rendőr, felemelte a puskáját.

- Én vagyok a kulcs - mondta Paul gyorsan.
- Én vagyok a zár - felelték mindketten.
- Beszéljetek halkan.

Bólintottak.

- Bob, hagyd a pisztolyt.
- Rendben.
- Te is tedd le azt a puskát.

A rendőr engedelmeskedett.

Paul azt tehetett ezzel a két emberrel, amit akart, mégsem érzett diadalmámort vagy jókedvet. Ehelyett, annak tudatában, hogy életük és emberi méltóságuk a markában van, ünnepélyes felelősségérzet öntötte el, ami egy percre meg is bénította.

Sam kinyitott egy ajtót jobb kéz felől. Egy irattároló helyiségbe nyílt. A két férfit beterelték oda.

Este, 10.36

Salsbury ökléről lehorzsolódott a bőr. Kezét vér borította: a saját vére és a lányé.

A Thorp íróasztala mögötti fegyvertároló szekrényből kivett egy 38-as Smith & Wesson Police Special típusú revolvert. A felső polcon talált egy doboz töltényt, amivel megtöltötte a fegyvert.

Visszafordult Lolah Taybackhez.

A lány a szoba közepén feküdt az oldalán, felhúzott térdekkel. Mindkét szeme alatt dagadt véraláfutás húzódott. Alsó ajka felrepedt. Orrcsontja eltörött, orrlyukaiból vér szivárgott. Bár alig volt tudatánál, mégis szánalmasan nyöszörögni kezdett, mikor meglátta a felé közeledő férfit.

- Szegény Lolah... - mondta Salsbury gúnyosan.

Salsbury a lány arcához tartotta a fegyvert.

Az lehunyta a szemét.

Salsbury a revolver csövével lassú köröket rajzolt a mellek, majd a mellbimbók körül.

A lány összerázkódott.

Ez tetszett a férfinak.

Az irattár hideg, személytelen helyiség volt. A hosszú neoncső, a szokásos zöld falak és a szürke fémszekrények tökéletes hátteret nyújtottak egy kihallgatáshoz.

- Bob, van valaki az irodádban? - kérdezte Sam.
- Igen. Két ember.
- Kicsoda?
- Lolah Tayback - és ő.
- Ki az az ő?
- Én... nem tudom.
- Nem tudod a nevét? Még ilyet.
- Nem én.
- Nem Salsbury? Thorp vállat vont.
- Egy kissé kövérkés ember?
- Olyan húsz kiló túlsúlya lehet - mondta Thorp.
- És vastag szemüveget visel?
- Igen.
- Ő lesz az.
- Egyedül van Lolával?
- Ahogy már mondtam.
- Biztos vagy ebben?
- Persze.
- És a barátai? - kérdezte Paul.
- Milyen barátai? - nézett rá Thorp.
- A két férfi a helikopterről.
- Azok nincsenek itt.
- Egyikőjük sem?
- Egyikőjük sem.
- Akkor hol vannak?
- Nem tudom.
- Nem a malomhoz mentek?
- Nem tudom.
- Visszajönnek?

- Azt sem tudom.
- És kik ők?
- Sajnálom, de nem tudom.
- Akkor ennyi - mondta Sam.
- Meglepjük? - kérdezte Paul.
- Most rögtön.
- Én megyek előre.
- Én öregebb vagyok - mondta Sam. Kevesebb vesztenivalóm van.
- De én meg fiatalabb vagyok - ellenkezett Paul. - És gyorsabb.
- A gyorsaság nem számít. Nem fog várni minket.
- Lehet, hogy mégis - mondta Paul.
- Rendben van! - egyezett bele végül Sam vonakodva. - Te mész elől. De ott leszek, szorosan mögötted.

Salsbury kényszerítette a lányt, hogy, a hátára feküdjön, aztán egyik kezével szétfeszítette a lábait, és a 38-as revolver hideg fémcsövét a selymes combok közé erőltette. Izgatottan megnyalta kiszáradt ajkát. Baljával feljebb tolta orrán a szemüvegét.
- Akarod? - kérdezte mohón. Akarod? Neked fogom adni. Az egészet. Az utolsó centiméterig. Hallasz, kis kurva? Kis dög. Szétrepesztetek. Darabokra szaggatlak.

Paul egy pillanatig tétovázott a seriff irodájának csukott ajtaja előtt. De mikor meghallotta, hogy Salsbury beszél odabent, tehát nem igazán számít rájuk, elhatározta magát, berúgta az ajtót és villámgyorsan bent termett az irodában, összegörnyedt testtel, a jókora 357-es Magnumot kinyújtott karral maga előtt tartva.

Először nem tudta, nem akarta elhinni, amit látott. Egy meztelen, teljesen összevert lány hevert a padlón, szétvetett lábakkal, kábultan, de még eszméleténél. Salsbury a lány fölött térdelt, vörös arccal, verítékezve, vérfoltosan, kegyetlenül, mint egy gonosz törpe, mint egy undorító, dülledt szemű manó. Egy revolvert nyomott a sápadt combok közé, a nemi aktus vacak, groteszk imitációjaként. Pault annyira megbabonázta a látvány, ez a gátlástalan gaztett, hogy néhány másodpercre megfeledkezett arról, hogy milyen szörnyű veszélyben van.

Salsbury kihasználta azt az előnyt, hogy Sam és Paul képtelenek cselekedni. Felpattant, mintha áramütés érte volna, felemelte a revolverét, és Paul feje felé tüzelt.

A lövés pár centivel célt tévesztett. A golyó az ajtó mellett a falba fúródott. Vakolatdarabok hulltak Paul vállára.

Még mindig meggörnyedve Ő is leadott két gyors lövést. Az elsőt elhibázta: a lövedék a farolettába csapódott, és kitörte az egyik ablakot. A második a bal vállán találta el Salsburyt, körülbelül tíz centire a mellbimbója felett.

Rögtön elejtette a fegyvert, és hátrazuhant, mint valami rongycsomó.

A lövés ereje földre terítette - az ablak alatti falrésznek esett. Jobb kezét azonnal a sebre szorította, de a vér kicsordult az ujjai között. Valahol nagyon mélyen a fájdalom ritmikusan lüktetett a belsejében, ugyanúgy, ahogy nem is olyan régen a hatalom érzése: tat-tat-tat-tat-tat...

Egy kék szemű, göndör hajú férfi tartott felé. Csak homályosan érzékelte az alakot. De annak a fényes, kék szempárnak a tekintete elegendő volt ahhoz, hogy visszarepüljön az időben, ahol emlékei legmélyéről egy másik kék szempár meredt rá.
- Parker.
- Ki az a Parker? - kérdezte a kék szemű férfi.
- Ne gyötörjön - mondta elfúló hangon Salsbury. - Kérem, ne gyötörjön.

- Nem fogom.
- Ne nyúljon hozzám.
- Ki az a Parker?
- Kérem, ne nyúljon hozzám, Parker.
- Az én nevem nem Parker. Salsbury sírva kifakadt.

A kék szemű leguggolt mellé, és az állánál fogva maga felé fordította Salsbury fejét.

- Nézz rám, te rohadék. Nézz meg jól.
- Fájdalmat okozol, Parker.
- Nem vagyok Parker.
- Maga nem Parker? - kérdezte Salsbury. Belsejében valamelyest enyhült az őrült fájdalom.
- Annendale a nevem.

A fájdalom újra belenyilallt, de ezúttal csak a seb miatt érezte a kínt. Hunyorogva nézett a másikra.

- Ó, igen. Annendale.
- Fel fogok tenni egy csomó kérdést.
- Nagyon fáj... - mondta Salsbury.
- Maga rám lőtt. Megsebesített.
- Válaszolni, fogsz a kérdéseimre.
- Nem fogok - mondta Salsbury konokul. - Egyikre sem.
- Válaszolni fogsz mindegyikre, vagy különben szétloccsantom, a fejedet. - mondta a kék szemű.
- Oké. Tegye azt. Lője szét a fejemet. Az jobb, mint mindent elveszíteni. Mint elveszíteni a hatalmat.
- Kik voltak azok az emberek a helikopterben?
- Semmi köze hozzá.
- A kormány emberei?
- Hagyjon engem békén.
- Előbb-utóbb meg fogsz halni, Salsbury.
- Tényleg? A fenéket fogok.
- Dehogynem. Úgyhogy megkímélhetnéd magad egy csomó fájdalomtól.

Salsbury nem válaszolt.

- A kormány emberei voltak?
- Menjen a picsába.

A kék szemű férfi most a csövénél markolta meg a pisztolyát és a fegyver agyával keményen rávágott Salsbury jobb kezére. A fájdalom felkúszott a karján, egészen a vállán tátongó érzékeny sebig.

Salsbury levegő után kapkodott. Meggörnyedt ültében, és majdnem elhányta magát.

- Most már világos, hogy értettem?
- Rohadék.
- A kormány emberei voltak?
- Mondtam már... hogy... menjen a picsába.

Klinger a West Main Streeten parkolt le a kocsival, kéttömbnyire a tértől.

Kisiklott a kormánykerék mögül, becsapta az ajtót - s ekkor lövéseket hallott. Három lövést. Először egyet, aztán gyors egymásután - kettőt. Nem is olyan messziről. Hol lőhettek? Az elöljáróság épületében? Megállt, és egy percig hallgatózott, de más zajt nem hallott.

Elővette rövid csövű 32-es Webley revolverét a tokjából, és kibiztosította.

Besietett a városi mozi mellett húzódó fasorba, hogy a biztonságosabb kerülő úton közelítse meg az elöljáróság épületének bejáratát.

9.

Este, 10.55

Lolah Tayback a mentőautóban feküdt, ropogós, fehér lepedővel nyakig betakarva, a mellénél és a combjánál a hordágyhoz szíjazva. Feje alá két párnát is tettek, hogy megóvják a bexfordi kórházig tartó út rázkódásaitól. Légzése szabályos, bár kissé erőlködő volt; minden kilégzésnél halkan felnyögött.

Sam a mentőautó nyitott hátsó ajtajánál állt, Anson Crowell-lel, Thorp éjszakai váltótársával.

- Rendben van. Vegyük át még egyszer. Szóval, mi történt vele?
- Egy alak megtámadta és meg akarta erőszakolni - mondta a rendőr, pontosan úgy, ahogyan Sam beprogramozta őt.
- Hol történt mindez?
- A lakásán.
- Ki talált rá?
- Én.
- Ki hívta ki a rendőrséget?
- A szomszédai.
- Miért?
- Sikoltásokat hallottak.
- Sikerült elkapni a támadót?
- Sajnos nem.
- Lehet tudni, hogy ki tette?
- Nem. De azon vágyunk, hogy kiderítsük.
- Van valami nyom?
- Akad.
- Miféle nyomok?
- Egyelőre nem szeretnék beszélni róluk.
- Miért nem?
- Hátráltathatná a nyomozást. Mi nagyon óvatosan kezeljük a dolgot, itt Black Riverben.
- De ez már túlzott óvatosság, nem?
- Bocsánat, de mi így dolgozunk.
- Van személyleírás a férfiról?

A rendőr felsorolta a támadó ismertetőjeleit, melyéket Sam talált ki öt perccel ezelőtt. Az elképzelt támadó távolról sem hasonlított az igazira. Ogden Salsburyre.

- Mi van, ha az állami vagy a bexfordi rendőrség felajánlja a segítségét az ügyben?
- Megmondom nekik, hogy köszönjük szépen, de magunk is meg fogjuk oldani - mondta a rendőr. - Jobban szeretjük így. Ezenkívül nincs is felhatalmazásom arra, hogy ebbe beleegyezzek. Ez a főnök dolga.
- Elég jó lesz - bólintott Sam. - Szállj be.

A rendőr felkapaszkodott a mentőautóba, és leült a Lolah Tayback hordágya melletti párnázott ülésre.

- Meg fogtok állni a Main Street végén, hogy felvegyétek a barátját - mondta Sam. Telefonon már beszélt Phil Karkovval, és utasította, hogy a kórháznál játssza majd el az aggódó szerelmes szerepét. Ugyanígy Lolát is beprogramozta, hogy a zavarodott nőt alakítsa, akit a saját lakásában támadtak meg, és próbáltak megerőszakolni. - Phil vele fog maradni a kórházban, de te rögtön visszajössz, ahogy megtudod, hogy Lolahnak nincs semmi komoly baja.
- Értem - bólintott Growell.

Sam becsukta az ajtókat. Körbement a vezető felőli ablakhoz, és a történetet elmesél tetté az éjszakai műszakos önkéntes tűzoltóval is, aki a volánnál ült.

Először úgy tűnt, semmivel se lehet megtörni Salsbury sziklaszilárd ellenállását, s hogy lehetetlen beszédre kényszeríteni. Nagy fájdalmai lehettek - kirázta a hideg, és folyt róla a víz, de mégsem könnyítette meg a saját helyzetét. Thorp székében ült, tekintélyt parancsoló arccal, ami a jelen körülmények között képtelenség volt. Hátradőlt, kezét a vállsebére szorította, és lehunyta a szemét. Legtöbbször nem vett tudomást Paul kérdéseiről. Néha káromkodással vágy valami trágársággal válaszolt, de ezzel is csak azt fejezte ki, mennyire nem óhajt együtt működni.

Ezenkívül Paul sem volt egy született inkvizítor. Feltételezte, ha rájönne arra, hogyan okozhatna Salsburynek embertelen kínokat- anélkül, hogy elpusztítaná - és ha lenne gyomra hozzá -, rövid idő alatt megtudhatna mindent, amit akar. Mikor Salsbury konoksága már nagyon feldühítette, a pisztolya agyával idegesen megtaszította a vállsebét. Salsburynek elakadt a lélegzete, de ez a módszer nem bizonyult elégnek. Paul pedig képtelen volt arra, hogy bármilyen más tényleges kegyetlenséget alkalmazzon.
- Ki volt az a két férfi a helikopterben? Salsbury nem felelt.
- A kormány emberei voltak? Csend.
- A kormány áll az ügy hátterében?
- Menjen a fenébe.

Ha tudná, mi Salsbury gyenge pontja, megtörhetné az ellenállását. Mindenkinek vannak mélyen beivódott félelmei - ezek hol ésszerűek, hol teljesen irracionálisak. S egy ilyen embernél a szokásosnál is nagyobb számú és mélyebben gyökerező félelemmel, rémképekkel lehet számolni, melyeket könnyű lenne kihasználni. Ha például Salsbury a magasságtól félne, felvihetné a rohadékot a templom harangtornyába, és megfenyegetné, hogy lehajítja, ha nem beszél. Vagy ha komolyan kínozná az agorafóbia, elvihetne valami kiterjedt, nyílt térségre - talán a baseballpályára - és kikötözné a közepére. Vagy ha, mint az „1984" főhősét, az őrületbe lehetne kergetni a puszta gondolattal, hogy egy ketrecbe zárják egy csomó patkánnyal…

Hirtelen Paulnak eszébe jutott, hogyan reagált Salsbury, mikor először meglátta őt. Iszonyúan megrémült, szinte sokkos állapotba került. De nemcsak azért, mert Paul meglepte. Megrémült, mert valamilyen, csak általa ismert indok miatt azt képzelte Paulról, hogy egy Parker nevű ember.

Mit művelhetett ez a Parker vele? Vajon mit tehetett, ami ilyen mély, kitörölhetetlen sebet hagyott?
- Salsbury? Néma csend.
- Kik voltak azok az emberek a helikopterben?
- Kurva unalmas tud lenni.
- A kormány emberei?
- Mint egy lemez, amin megakadt a tű.
- Tudod, mit fogok veled tenni, Salsbury? Salsbury válaszra sem méltatta.

- Tudod, mit fogok tenni? - kérdezte újra Paul.
- Tökmindegy. Semmit nem tud kiszedni belőlem.
- Azt fogom tenni, amit Parker tett veled.
Salsbury nem felelt. Ki se nyitotta a szemét. Azonban megmerevedett a székben, s minden izma görcsbe rándult.
- Pontosan azt, amit Parker tett! - ismételte Paul.
Mikor Salsbury végre kinyitotta a szemeit, azokban olyan szörnyű rettegés tükröződött, amilyent Paul eddig csak a csapdába ejtett és pánikba esett vadállatok szemében látott.
Ez az, gondolta. Ez a kulcs ahhoz, hogy szóra bírjam.
De hogyan kéne reagálnom, ha azt mondja, csak blöffölök?
Olyan közéi volt a célhoz, de a leghalványabb elképzelése sem volt arról, hogy mit művelhetett ez a Parker.
- Honnan... honnan ismeri Parkért? - kérdezte Salsbury szánalmasan szűkölve.
Paul jókedve egyre nőtt. Ha Salsbury nem emlékszik arra, hogy ő maga említette elsőnek ezt a Parkért, akkor a név használatának még nagyobb súlya lehet.
- Ne törődj azzal - válaszolta kurtán. - De jól ismerem. És pontosan tudom, mit csinált veled.
- Csak... tizenegy.... voltam... akkor. Maga nem tenne olyat.
- Dehogynem. Nagyon élvezném.
- De maga nem az a típus! - hebegte kétségbeesetten Salsbury. Eddig csak fénylett rajta a veríték, most szinte úszott benne. - Maga egyszerűen nem az a típus!
- Miféle típusról beszélsz?
- A homokosokról! - tört ki Salsburyből a szó.
- Maga nem egy rohadt buzi!
Paul még mindig blöffölt, de egyre jobb lapok voltak a kezében.
- Tudod, nem mindig látni rajtunk, milyen hajlamaink vannak. Nem verjük nagydobra.
- Maga nős volt.
- Nem számít.
- Gyerekeket nemzett!
Paul vállat vont.
- Most meg a boltos kurva körül legyeskedik!
- Van az úgy! - mondta vigyorogva Paul.
Salsbury lehunyta a szemét.
- Ogden?
Salsbury nem válaszolt.
- Állj fel, Ogden.
- Ne nyúljon hozzám.
- Dőlj az asztalra.
- Nem állok fel.
- Gyerünk már! Imádni fogod!
- Nem! Nem!
- Parkerrel élvezted.
- Ez nem igaz!
- Te az a típus vagy!
- Nem én!
- Valld be!
Salsbury meg se mozdult.
- Egy tehetséges kis buzi!

- Nem - rezzent össze Salsbury.
- Feküdj az asztalra.
- Fáj...
- Persze. Állj már fel, dőlj az asztalra, és told le a nadrágodat. Gyerünk.
Salsbury elborzadt, hamuszínű arccal nézett rá.
- Ha nem állsz fel magadtól, Ogden, kirugdoslak abból a székből. Nem ellenkezhetsz! Nem menekülhetsz tőlem. Nem, ha egyszer nálam a fegyver, és te ráadásul még sebesült is vagy.
- Jézus istenem - nyögte nyomorultul Salsbury.
- Élvezni fogod. Hiszen szereted a fájdalmat. Parker mesélte, mennyire szereted, ha fájdalmat okoznak neked.
Salsbury sírva fakadt. Nem csendes pityergés volt ez, hanem kétségbeesett, rázkódó zokogás. A könny csak úgy záporozott a szeméből.
- Félsz, Ogden?
- Nagyon félek.
- Elkerülheted a dolgot.
- Azt... hogy...
- Hogy megerőszakoljalak.
- Hogyan?
- Válaszolj a kérdéseimre.
- Nem akarok.
- Akkor ki a székből!
- Kérem...
Paul már-már szégyellte magát, és hányni tudott volna ettől az erőszakos játéktól, de elhatározta, hogy folytatja, megragadta Salsbury ingét, és megpróbálta felrángatni a székből.
- Mikor én végeztem, behívom Bob Thorpot, hogy ő is megtehesse. Beragasztom a szádat, hogy ne beszélhess hozzá, őt meg beprogramozom, hogy betegye neked. - Ezt persze képtelen lett volna megtenni. De Salsbury nyilván elhitte neki. - És nemcsak Thorpot. Másokat is. Sok férfit.
Ez volt a kegyelemdöfés.
- Elmondok mindent. Mindent! - mondta a csillapíthatatlan zokogástól elcsukló hangon, megtörten Salsbury. - Mindent, amit, akar. Csak ne nyúljon hozzám. Ó, Jézusom. Ne nyúljon hozzám. Könyörgök, ne. Ne.
Paul még mindig Salsbury ingét szorította, úgy kiabált bele az arcába.
- Kik voltak a helikopterben? Ki vele, de gyorsan!
- Dawson és Klinger.
- Hárman voltak.
- A pilóta nevét nem tudom.
- Dawson és Klinger. A keresztnevük?
- Leonard Dawson és…
- Az a Leonard Dawson?
- Igen. És Ernst Klinger.
- Klinger a kormány embere?
- Ő egy tábornok a hadseregben.
- Ez egy katonai terv?
- Nem.
- Akkor a kormányé?
- Nem - mondta Salsbury.

Paul villámgyorsan tette fel a kérdéseket. Egyetlen pillanatot sem hagyott, hogy Salsbury tétovázhasson a válaszadással.

Ernst Klinger a bokrok mögött kuporgott. Megdöbbenten és összezavarodottan figyelte, ahogy a nőt behelyezik a fehér Cadillac mikrobuszba, melynek oldalán piros felirat virított - Black River Emergency.

11.02-kor a mentőautó kihúzott a parkolóból, rákanyarodott a fasorra, onnan pedig a North Union Roadra. Aztán jobbra fordult, a tér felé.

A fényes, vörös villogó egy-egy pillanatra megvilágította a fákat és az épületeket, s a fény végigkígyózott a nedves járdán.

A szakállas, fehérhajú férfi, aki a parkolóban állt, Sam Edison volt. Klinger felismerte őt egy fotóról, amit a vegyesbolt egyik szobájában látott, alig egy órával ezelőtt.

Edison figyelte a mentőautót, amíg az a térnél kelet felé kanyarodott, Klinger túl messze volt ahhoz, hogy rálőhessen a Webley-vel. Mikor a mentőautó eltűnt, Edison bement az épületbe.

Elvesztettük az irányítást a város felett? - kérdezte magától Klinger. S minden összeomlik, amit kigondoltunk, a főpróba, a terv, az egész jövő? Nagyon úgy néz ki. Hát szóval... eljött az idő, hogy eltűnjek Black River-ből, és hamis személyazonossággal, meg egy nagy halom készpénzzel eltűnjek az országból is?

Nem kell pánikba esni, mondta a másik énje. Ne cselekedj elhamarkodottan. Várj. Figyeld, mi történik.

Az órájára nézett. 11.03.

A hegyek felett megdördült az ég. Újra esni készült.

11.04.

Már olyan régóta kuporgott ott, hogy megfájdult a lába. Nagyon szeretett volna felállni és kinyújtózkodni.

Mire vársz itt? - kérdezte magától. Információk nélkül nem tervezheted el a stratégiádat. Fel kell derítened a terepet. Azok valószínűleg Thorp irodájában vannak. Oda kell jutnod az ablak alá. Talán meghallhatod, miről beszélnek.

Várt egy percét, aztán keresztülrohant a fasoron. A parkolóban autótól-autóig lopakodva haladt, majd az épület közelében elbújt egy fenyőfa vastag törzse mögé.

Mint Koreában, gondolta szinte boldogan. Vagy Laoszban, az ötvenes évek végén. Biztos tetszene a fiatalabb srácoknak. Kommandós akció egy ellenséges városban. A különbség csupán annyi, hogy ezúttal az ellenséges város amerikai.

Este, 11.05

Sam az ajtóból vizsgálgatta Ogden Salsburyt, aki még mindig Bob Thorp székében ült.

- Biztos vagy benne, hogy mindent elmondott?
- Igen.
- És amit elmondott, az igaz?
- Igen.
- Ez nagyon fontos, Paul.
- Nem hallgatott el semmit - mondta Paul. - És nem is hazudott. Biztos vagyok benne.

Salsbury, vértől és verítéktől bűzölögve, csendesen sírdogálva hol az egyikre, hol a másikra nézett.

Érti-e vajon, hogy miről beszélünk, gondolta Paul. Vagy annyira megtört, hogy már nem képes tiszta fejjel gondolkodni? Egyáltalán, gondolkodni.

Paul a lelke mélyéig mocskosnak, tisztátalannak érezte magát. Hogy leszámoljon ellenfelével, le kellett ereszkednie annak szintjére. Paul tudta, hogy a „szép új világ" első évei ezek, mikor az egyéni túlélésen kívül semmi nem számít; a gépek kora, a gépek erkölcsiségének kora, talán az egyetlen korszak a történelem folyamán, amikor a cél igazán szentesíti az eszközt - de ő mégis utálta magát.

- Akkor eljött az idő - monda halkan Sam. - Egyikünknek meg kell tennie.
- Egy Parker nevű férfi megerőszakolta, mikor ő tizenegy éves volt, mondta Paul. Samhez beszélt, de Ogden Salsburyt nézte.
- Számít ez valamit? - kérdezte Sam.
- Lehet.
- Változtat az valamin, hogy Hitler valószínűleg szifiliszes szülőktől származott? Változtat valamin, hogy őrült volt? Feltámasztja ez a hatmillió halottat? - Sam csendesen, de félelmetes erővel beszélt. - Ami tizenegy éves korában vele történt, feloldja őt a bűn alól, amit Markkal szemben elkövetett? Ha Salsbury győz, ha mindenkit irányítani fog, számít majd, hogy mit műveltek vele gyerekkorában?
- Nincs más mód, hogy megállítsuk? - kérdezte Paul, bár jól tudta a választ.
- Ezt már megbeszéltük.
- Tudom.
- Majd én megteszem - mondta Sam.
- Nem. Ha nem veszek erőt magamon itt, nem fogok tudni neked segíteni később sem, Dawsonnal és Klingerrel szemben. Lehet, hogy nehéz dolgunk lesz velük. És tudnod kell, hogy számíthatsz rám a közelharcban.

Salsbury megnyalta az ajkát. Előbb vérrel átitatott ingére, aztán Paulra nézett.

- Nem fognak megölni. Ugye... nem.

Paul felemelte a Smith & Wesson Combat Magnumot. Salsbury elengedte a sebét, és véres kezét Paul felé nyújtotta.

- Várjon. Legyünk társak! Mindkettőjükkel! Társak!

Paul megcélozta a melle közepét.

- Ha a társaim lennének, mindent megkaphatnának. Mindent, amit csak akarnak. Annyi pénzt, amennyit csak el tudnak költeni. A világ összes pénzét! Gondolják meg!

Paul Lolah Taybackre gondolt.

- Legyünk társak. Ez nemcsak pénzt jelentene. Nőket is! Az összes nőt megkaphatják. Bármelyik nőt, amelyiket csak akarják. Csúszni fognak maguk után. A férfiak is, ha azokat szeretik. Még a gyerekeket is megkaphatják. Kislányokat. Kilenc vagy tízéveseket. Kisfiúkat. Bárkit.

Paul Markra gondolt: egy darab fagyott hús, a mélyhűtő ládába préselve.

És a lányára gondolt: iszonyú trauma érte, de talán van esély arra, hogy rendbe jöjjön.

Lassan meghúzta a ravaszt.

A Magnum felugatott a kezében.

A revolver nagyot rúgott - Paul keze a válláig belesajdult, annak ellenére, hogy 38-as Speciális töltényeket használt a Magnumok helyett - s ezért a golyó kissé feljebb ment a célzottnál. Feltépte Salsbury torkát.

Húsdarabok és vér fröccsent a fémből készült fegyver szekrényre.

Fülsüketítő volt a lövés döreje. Ide-oda verődött a falak között, s ott visszhangzott Paul koponyájában, mintha örökre be akarna vésődni az agyába.

Kilőtt még egy golyót.
Ezúttal a mellén találta el Salsburyt, aki székestül a padlóra zuhant.
Paul elfordult a hullától.
- Nem fogsz hányni? - kérdezte Sam.
- Jól vagyok - mondta Paul színtelen hangon.
- Van egy vécé a folyosó végén.
- Jól vagyok, Sam.
- Úgy nézel ki...
- Öltem embereket a háborúban. Odaát, Ázsiában.
- Ez most más. Én megértem. A háborúban puskával, kézigránáttal vagy ágyúval történt. Az nem olyan, mint két méterről, kézifegyverrel.
- Jól vagyok, hidd el. Semmi bajom. - Az ajtóhoz indult, elhaladt Sam mellett, s botladozva végigtámolygott a folyosón, a vécé irányába.
Oldalazva, futva, mint egy remeterák, a Webleyt készenlétben tartva a kezében, Klinger odaért az elöljáróság épületének nyugati szárnyához. Felfedezte, hogy a pázsitot üvegcserepek borítják. Idáig sikerült eljutnia anélkül, hogy zajt csapott volna, most azonban a szilánkok megcsikordultak a cipője talpa alatt. Halkan elkáromkodta magát. A seriff irodájának egyik ablaka ki volt törve, s ahol a faroletta lécei eldeformálódtak, kényelmes kukucskáló rész támadt.
Éppen felegyenesedett, hogy benézzen - óvatosan, ahogy a gyanakvó egér vizsgálgatja a sajtot a csapdában -, mikor két lövés dördült, szinte közvetlenül az arca előtt. Megfagyott benne a vér - aztán rájött, hogy nem láthatják, tehát nem ő volt a célpont.
Az elgörbült rolettákon át láthatta Thorp puritánul berendezett irodájának kétharmadát, szürkéskék falakat, két darab háromfiókos iratszekrényt, egy tölgyfaasztalt, egy alumíniumkeretes faliújságot, könyvespolcokat, egy jókora fém íróasztal nagy részét...
...és Salsburyt.
Holtan.
De hol van Sam Edison? És az a másik, Annendale? Meg a nő a kislánnyal?
Úgy tűnt, senki nincs a szobában Salsburyn kívül. Salsbury holttestén kívül.
Arra gondolva, hogy elveszíti Edison és Annendale nyomát, vagy, hogy túljárnak az eszén, Klinger hirtelen elfordult az ablaktól. A pázsit végéhez szaladt, aztán átrohant a parkolón és a fasoron. Újra elrejtőzött a sövény mögött, ahonnan jól szemmel tarthatta az elöljáróság épületének hátsó kijáratát.
Mikor kijött a mosdóból, Sam a folyosón várta.
- Jobban érzed magad?
- Igen - felelte Paul.
- Ez kemény dolog.
- Lesz még rosszabb is.
- Az biztos.
- Krisztusom...
- Mit tudtál meg Salsburytől? Ki az a két férfi?
- A társai - támaszkodott a falnak Paul. - Az egyikük H. Leonard Dawson.
- A fene egye meg!
- A másik egy tábornok. Az Egyesült Államok hadseregéből. Ernst Klingernek hívják.
- Akkor ez egy kormányterv? - vonta össze a szemöldökét Sam.
- Meglepő, de nem. Egy kis magánvállalkozás. Csak Salsbury, Dawson és Klinger vannak benne. - Paul, három perc alatt körvonalazta azt, amit megtudott.

Sam homlokáról eltűntek a ráncok. Megkockáztatott egy könnyed mosolyt.
- Akkor jó esélyünk van arra, hogy itt megállítjuk őket.
- Talán.
- A probléma négy részből áll - mondta Sam és felmutatta a hüvelykujját. - Meg kell ölni Dawsont. - Még egy ujj: meg kell ölni Ernst Klingert. Harmadik ujj: ki kell törölni az összes adatot a greenwichi laboratórium számítógépéből. A negyedik ujj: a kulcs-zár kód segítségével át kell programoznunk mindenki emlékezetét a városban, aki bármit látott vagy hallott, így eltüntethetjük a helyszíni főpróba utolsó nyomait is.
Paul megrázta a fejét.
- Nem tudom... Számomra nem tűnik ilyen egyszerűnek.
Sam most már csak optimistán tudott gondolkodni.
- Meg lehet csinálni. Először is. Hová ment Dawson és Klinger, mikor távoztak innen?
- A favágók táborába.
- Miért?
Salsburyt idézve Paul elmesélte Dawson tervét, hogy miként akarnak kutatást szervezni a hegyekben.
- Azt tervezték, hogy a malomnál felállítanak egy afféle főhadiszállást. Az éjszakai műszakban ötven-hatvan ember dolgozik. Dawson azt akarja, hogy húsz ember teljesítsen őrszolgálatot a malomnál, a többit meg felküldi, hogy csatlakozzanak a kereséshez az irtásterületen túl.
- Az őrökkel semmire se mennek - mondta Sam. - A kódmondat segítségével túljuthatnak rajtuk. Meglephetjük Dawsont és Klingert, mielőtt feleszmélnének.
- Azt hiszem, ez lehetséges...
- Persze, hogy az!
- De mi lesz a számítógéppel Greenwichben?
- Azt később is elintézhetjük - vélekedett Sam.
- Hogy jutunk hozzá?
- Nem azt mondtad, hogy Dawson személyzete is programozva van?
- Salsbury szerint.
- Akkor hozzáférhetünk a komputerhez..
- És itt hogy intézzük el a dolgokat?
- Ez a legkisebb probléma.
- Fene optimista vagy...
- Annak kell lennem. És neked is!
Paul ellépett a faltól.
- Rendben van. De Jenny és Rya biztos hallották a lövéseket. Aggódni fognak. Mielőtt felmegyünk a malomhoz, meg kellene állnunk a templomnál és felvilágosítani őket, hol tartunk.
- Akkor gyerünk - bólintott Sam.
- És mi lesz - Salsburyvel?
- Később.
A hátsó ajtón hagyták el az épületet, és a parkolón keresztül elindultak a fasor felé.
- Várj! - szólt utána néhány lépés után Paul.
Sam megállt és visszafordult.
- Nem kell a hosszabb úton lopakodnunk. Most már az egész város a kezünkben van.
- Jó pont - biccentett Sam.
Megkerülték az épületet, és az East Main Streeten mentek tovább.

Este, 11.45.

Klinger a harangtoronyba vezető csigalépcső kétharmadánál állt és hallgatózott a bársonyos sötétben. Hangok szűrődtek le fentről: két férfi, egy nő és egy kislány beszélgetett. Edison, Jenny Edison, Annendale és a lánya...

Most már tudta, mi folyik Black Riverben, s mi volt az a mészárlás Thorp irodájában. Rémület fogta el, hogy ezek az emberek mindent tudnak a tervről s a kísérletről.

Valamit nem értett. Ezek itt négyen nem akarták maguknak a hatalmat. Ezek, legalábbis részben, emberbaráti indokokra hivatkozva, elutasították a szubliminális programban rejlő óriási lehetőségeket. Ember barátiság... Ez őrültségnek tűnt Klinger számára. Már régen rájött, hogy azok, akik nem kergetik a hatalmat, sokkal veszélyesebbek és kiszámíthatatlanabbak, mint azok, akik a megszerzésére törnek.

Azt is tudta azonban, hogy ezeket négyen meg lehet állítani. A helyszíni főpróba nincs abszolút bukásra ítélve, még nem. Nem fognak olyan könnyen győzni, mint gondolják. Őt és Dawsont még nem intézték el. A tervet még meg lehet menteni.

Odafenn befejezték a haditanácsot. Búcsúzkodtak. Megölelték, megcsókolták egymást, és elhangzott néhány „vigyázzatok magatokra” meg „nemsokára túl leszünk rajta". Aztán, a tökéletes' sötétségben, elemlámpa vagy akár egy szál gyufa lángja nélkül, két-három fordulóval Klinger fölött;, Sam Edison és Paul Annendale elindult lefelé a szűk, nyikorgó csigalépcsőn.

Klinger sietős lépteinek neszét elnyomta a két férfi által okozott zaj.

Mikor leért, megállt a kongó, visszhangos hosszhajóban, ahol az oltárnak és a padoknak csak a körvonalai sejlettek fel a boltíves ablakokon át beszűrődő csekély fényben. Nem egészen tudta, mi legyen a következő lépés.

Szálljon szembe velük itt és most? Lője le mindkettőt, mikor a lépcső aljához érnek?

Nem. Ahhoz túlságosan kevés a fény. Nem találná el őket pontosan. Ilyen körülmények között nem tudná mind a kettőt leteríteni - talán egyiket sem.

Arra gondolt, hogy gyorsan keres egy villanykapcsolót. Felkattinthatná, mikor kilépnek a hosszhajóba, és ugyanabban a pillanatban tüzet nyithatna rájuk, de ha van is egy kapcsoló valahol itt a közelben, nem találná meg időben. Vagy ha mégis, ő ugyanúgy elvakulna a váratlan világosságtól, mint azok ketten.

Még ha az egyik, színezett üvegre festett szent kegyes segítségével valahogy meg is ölné őket, felriasztaná a nőt a toronyban. S lehet, hogy a nőnek fegyvere van. Sőt, majdnem biztos. És ha ez a helyzet, a harangtorony voltaképpen bevehetetlen. Bármilyen fegyverrel - karabéllyal, puskával vagy pisztollyal - és elegendő lőszerrel a nő korlátlan ideig visszaverhet minden ostromot.

Azt kívánta Istentől, bár megfelelően fel lenne fegyverezve az ilyenfajta küzdelemhez nélkülözhetetlen kellékekkel: egy jó kis géppisztoly kellene, német vagy belga gyártmányú s néhány tartalék tár hozzá; egy ismétlőpuska töltényhevederrel; és néhány kézigránát, három vagy négy. Különösen a gránátok hiányoztak. Végül is ez nem egy délutáni teaparti, hanem egy klasszikus kommandó-akció, mélyen bent az ellenséges területen.

Edison és Annendale már nyugtalanítóan közel jártak, az utolsó húsz lépcsőfok lehetett hátra.

Klinger végigrohant az oldalsó padsorok között, megfelelő helyet keresve a magas támlájú ülések mögött, ahol. elrejtőzhetne. De ekkor megbotlott egy térdelőzsámolyban, melyet a gyülekezet valamely gondatlan tagja elfelejtett felhajtani az ima után, és hangos robajjal elesett. Szíve vadul kalapált. Négykézláb mászott tovább a sorok között a középső folyosó felé, aztán pisztolyát görcsösen szorítva, egy pad mögött kinyúlt a földön.

Abban a pillanatban, mikor leértek, Paul Sam vállára tette az egyik kezét.
Sam megállt.
- Mi az? - kérdezte halkan.
- Ssss - súgta Paul.
Figyelték a viharos szél és a távoli mennydörgés tompa moraját.
- Valami baj van? - kérdezte végül Sam.
- Igen. Mi volt az?
- Micsoda?
- Az a zaj.
- Nem hallottam semmit.
Paul a körülöttük lüktető sötétséget kémlelte. Hunyorgott, mintha így könnyebben átlátna a tintaszerű feketeségen. Megdörzsölte a tarkóját, mely most valahogy furcsán hidegnek tűnt.
- Hogy hallhatnál bármit abban a zajban, amit lefelé jövet csaptunk? - kérdezte Sam.
- Nem tudom, de hallottam.
- Valószínűleg a szél volt.
- Nem. Ahhoz túl hangos volt. Éles. Úgy hangzott, mint mikor valaki feldönt egy széket.
Vártak.
Fél percet. Egy percet.
Semmi.
- Ugyan már... - mondta Sam. - Menjünk.
- Adj még egy percet.
Ekkor hirtelen egy különösen heves szélroham rohanta meg a templom keleti oldalit: az egyik tíz méter magas ablak megremegett a keretében.
- Tessék! - mondta Sam. - Látod? Ezt hallottad. Csak egy ablak volt.
- Az - sóhajtott fel megkönnyebbülten Paul.
- Dolgunk van. - siettette Sam a társát.
A főkapun hagyták el a templomot. Kelet felé mentek a Main Streeten, Paul kombijához,, mely a vegyesbolt előtt parkolt.
Mikor a kombi elérte a malomhoz vezető utat, és hátsó lámpái apró, piros pontokká zsugorodtak a város nyugati végén túl, Klinger is kijött a templomból, és elrohant az Ultman Café mellett álló telefonfülkéhez. A karcsú telefonkönyvben a Big Union Supply Company címszóhoz lapozott: húsz telefonszám tartozott hozzá - nyolc a fatelepen, tizenkettő pedig a malomban. Nem volt idő, hogy mindegyiket kipróbálja. Vajon a malom melyik részében állította fel Dawson a főhadiszállását? Klinger kínlódva törte a fejét, s közben tudta, hogy egyre fogynak az értékes másodpercek. Végül úgy döntött, a főiroda lesz az, ez a legvalószínűbb hely, Dawson személyiségét is figyelembe véve. Tárcsázta a számot.
Klinger tizenöt csengetést várt meg, s már majdnem lerakta, mikor Dawson szólt bele óvatosan.
- Big Union Supply Company.
- Itt Klinger.
- Elvégezted?
- Halott, de nem én öltem meg. Edison és Annendale megelőztek.
- A városban vannak?
- Igen. Vagyis voltak. Most indultak el érted. És értem. Azt hiszik, mindketten a malomnál vagyunk.

- Miért nem likvidáltad őket akkor, mikor erre esélyed volt, ott a templomban? - kérdezte Dawson.
- Mert tulajdonképpen nem is volt esélyem - mondta Klinger türelmetlenül. - Nem volt elég időm, hogy elkapjam őket. Te viszont megteheted. Remek alkalmad lesz rá. Fél mérfölddel a malom előtt valószínűleg leteszik a kocsit, és gyalog mennek tovább. Arra számítanak, hogy meglepnek téged. De így te lepheted meg őket.
- Ide hallgass, miért nem szálltál kocsiba, és miért nem mentél utánuk? - kérdezte Dawson. - Két tűz közé szoríthattuk volna őket.
- A jelen körülmények között katonailag ennek semmi értelme, Leonard - válaszolt Klinger. - Eddig, mint négytagú csoporttal, amelynek három tagja is felfegyverzett, nem tudtunk volna elbánni. De most, hogy kétfelé oszlottak, és majd kidurrannak az önbizalomtól, az előny a miénk.
- De ha Edison és Annendale ismerik a kód-frázist, az őrökkel semmire se megyek. Senkit nem tudok felhasználni. Egyedül vagyok.
- El tudod intézni!
- Ernst, az én területem az üzlet és a pénzügyek. Ez inkább neked való munka.
- Nekem itt a városban van elintéznivalóm.
- Én nem szoktam embereket elpusztítani.
- Tényleg?
- Nem így.
- Hogy érted?
- Nem személyesen.
- Hoztál fegyvereket a táborból, nem?
- Néhányat. Őröket állítottam.
- Egy karabéllyal vagy puskával el tudod intézni. Tudom, hogy képes vagy rá. Láttam, milyen jól lősz agyaggalambra.
- Nem érted. Ez a hitem ellen való. A vallásom tanításai ellen.
- Ezt most egy kis időre félre fogod tenni! - mondta Klinger. - A túlélésről van szó.
- Nem teheted csak úgy félre az erkölcsöt, Ernst, akár a túlélés függ ettől, akár nem. Azonkívül egyáltalán nem tetszik nekem, hogy egymagam vagyok itt fenn, és egyedül kell ezt elintéznem. Ez így nincs jól.

A tábornok rövid gondolkodás után rátalált a Dawson számára leg testre szabottabb magyarázatra.

- Leonard, van egy dolog, amit minden katona megtanul a csatatéren eltöltött első napon, mikor az ellenség vadul tüzel rá, gránátok röpködnek körülötte, és nagyon úgy néz ki, hogy nem éri meg a következő napot. Hajó ügyért harcol, az igazi ügyért, akkor soha nincs egyedül. Isten mindig vele van.
- Igazad van - mondta Dawson.
- Elhiszed, hogy a mi ügyünk igaz ügy?
- Természetesen. Mindezt Őérte teszem.
- Akkor nem lehet semmi probléma.
- Igazad van - mondta Dawson. - Nem kellett volna tétováznom, hogy azt tegyem, amit ő olyan nyilvánvalóban kíván tőlem. Köszönöm, Ernst.
- Szóra sem érdemes - mondta Klinger. - De jobb, ha készülődsz. Mostanra már valószínűleg elhagyták a kocsit. Legfeljebb tíz perced van, hogy felkészülj a fogadásukra.
- Este?
- Én visszamegyek a templomhoz.

- Isten legyen veled.
- Sok szerencsét.

Mindketten letették a kagylót.

10.

1977. augusztus 27. szombat

Éjjel, 0.10

Feltámadt a szél, és kísérteties hangon ostorozta a fákat Gyakran megdördült az ég - minden egyes morajlás hangosabb és nyugtalanítóbb volt, mint az előző. Az erdő felett néha villámok cikáztak keresztül. A fény átizzot a fák egybefüggő koronáján, s a nyomában járó villogó árnyjáték elkápráztatta a szemet.

Paul és Sam arra számítottak, hogy a malmot körülvevő erdőben majd fegyveres őrökön kell átjutniuk, de senkivel sem találkoztak. Bár a főépületben világosság volt, a környék elhagyatottnak tűnt.

Átvágtak a fák között, míg végül az alkalmazottak autóparkolójához értek. Körbekémleltek a dús rododendron bokrok mögül.

A helikopter ott állt a betonon, harminc méterre tőlük. Egy férfi állt mellette cigarettázva, és a villámokat meg a sebesen mozgó felhőket figyelte.

- Dawson vagy Klinger? - súgta Paul.
- Nem hinném...
- Akkor a pilóta.
- Látsz nála fegyvert?
- Nem. Semmit.
- Lepjük meg most?
- Várj!
- Mire?
- Várjunk ki egy kedvezőbb pillanatot.

Tovább figyeltek.

Néhány másodperccel később a pilóta eldobta a cigarettát, és szétmorzsolta a földön a cipője talpával. Zsebre dugott kézzel céltalanul sétálgatni kezdett, csak hogy agyonüsse az időt. Először a fák felé jött, úgy tíz méterre megközelítve az őt figyelő két férfi rejtekhelyét, aztán megfordult, és visszaindult a helikopterhez.

- Most, gyorsan! - mondta Sam.

Paul felállt. Kilépett a bokrok közül, és a pilóta után rohant.

Az meghallotta, őt, és hátraperdült. Szinte foszforeszkáltak a szemei a sötétben.

- Ki a...
- Én vagyok a kulcs - mondta Paul.
- Én vagyok a zár.
- Beszéljen halkan.
- Igen, uram.

Paul a helikopteren túlra kémlelt. Látta a raktárudvar végén álló főépület első és második emeletének ablakait - legtöbbjük mögött fény világított. Ha valaki történetesen kinézett volna rajtuk, a sötétség ellenéré mindent ' láthatott volna, ami a parkolóban történik. Paul közelebb lökdöste a pilótát a helikopterhez, ahol valamivel jobban el voltak rejtve.

Sam is odajött hozzájuk.

- Hogy hívják? - kérdezte a pilótától?
- Malcom Spencer.
- Ugye maga vezeti a helikoptert?
- Igen.
- Hol van Leonard Dawson?
- A malomban - mondta Spencer.
- Melyik épületben?
- A legnagyobbikban.
- Melyik emeleten? A földszinten, az elsőn vagy a másodikon?
- A földszinten.
- És Ernst Klinger? - kérdezte Sam. - Ő hol van?
- Black Riverben - felelte Spencer.
- Az nem lehet.
- Uram?
- Úgy érti, a városban van? - kérdezte Paul.
- Igen.

Paul és Sam egymásra néztek.

- Valami baj van? - kérdezte aggódva a pilóta.
- Maga hazudik - mondta neki Paul.
- Nem én, uram - mondta meglepetten Spencer.
- Én vagyok a kulcs - mondta Paul.
- Én vagyok a zár - mondta Spencer.
- Hol van Klinger?
- Black Riverben.

Paul Samre meresztette a szemét.

- Krisztusom!
- Felvitte Klingert és Dawsont a favágók táborába, ugye? - kérdezte a pilótától Sam. - És aztán idehozta őket a malomhoz.
- Nem. Csak Mr. Dawson. Klinger tábornok a táborból lement a városba.
- Mikor?
- Pár perccel azután, hogy odaértünk - mondta Spencer bizonytalanul mosolyogva.
- Mivel ment le? Nem a helikopterrel?
- Nem, uram. Autóval.
- Miért...

Mielőtt még befejezhette volna kérdést, Sam felkiáltott és előrebukott, a helikopter oldalának.

Ugyanabban a pillanatban puskalövés hasított bele az éjszaka csendjébe.

Paul ösztönösen a földre vetette magát.

Egy golyó csapódott be mellette a betonba, aztán visszapattant a sötétségbe.

A következő lövedék a másik oldalon szántotta fel, mellette a makadámot.

A hátára gördült és felült. Azonnal meglátta a puskás embert.

Jó harmincméternyire, az erdő szélén térdelt, mint valami sportlövő. Útközben, a Városból jövet Paul újratöltötte a Combat Magnumot. most két kézzel megmarkolta a fegyvert, és leadott öt gyors lövést.

Mindegyik cél tévesztett.

Azonban a pisztoly éles, szigorú ugatása és a golyók fütyülése szemmel láthatóan elbátortalanították a puskás férfit. Ahelyett, hogy befejezte volna, amit elkezdett, felpattant és futásnak eredt.

Paul is felállt, tett néhány lépést és újra tüzelt.

A lövész sértetlenül igyekezett tovább a malom felé.

- Sam?
- Itt vagyok.

Sötét ruhájában a fekete aszfalton Samet alig lehetett észrevenni. Csak árulkodó fehér haja és szakálla világított.

- Téged eltaláltak.
- A lábamon.
- Milyen súlyos?
- Csak húst ért a golyó - mondta Sam. - Dawson volt.
- Menj utána az isten szerelmére.
- De ha megsebesültél...
- Nem lesz semmi bajom. Malcom majd készít egy árleszorítót. A fenébe is, rohanj már utána!

És Paul rohant. A parkoló végében meglátta a földön a puskát. Dawson vagy véletlenül ejtette el és túlságosan félt, mintsem hogy megálljon és felkapja, vagy pánikba esett és eldobta. Paul futás közben előhalászta zsebéből a tartalék töltényeket.

Éjjel, 0.15

A falépcső megreccsent Klinger súlya alatt. Megtorpant, lassan elszámolt harmincig, aztán három lépcsőfokkal feljebb lépett, majd újra megállt. Ha túl gyorsan igyekezett volna felfelé, a nő és a kislány meghallhatták volna, hogy jön. És ha készen állnának a fogadására - hát, öngyilkosságot követne el, ha besétálna a torony padlásterébe. Azt remélte, ezekkel a félperces-egyperces várakozásokkal elhitetheti, hogy csak a szél okozza a neszeket.

Fellépett még három lépcsőfokot.

Éjjel, 0.16

Dawson eltűnt a malom sarkánál.

Néhány pillanattal később Paul is odaért, és az északi udvar felé kémlelt: pár rönkszállító teherautó parkolt ott, mellettük fatuskók álltak, hatalmas gúlákba rakva, melyeket azért halmoztak fel, hogy az üzemnek a hosszú téli hónapokban se kelljen leállnia. S ott helyezkedett el egy ferdeszögben futó szállítószalag is, mely a malomból egy nagy kemence gyomrába tartott, ahol a fűrészport, a forgácsot és a hulladék fát égették el. Dawsonnak egyszerűen túl sok hely állt rendelkezésére, ahol elrejtőzhetett és lesben állhatott.

Paul tehát hátat fordított az északi udvarnak és visszafelé indult. A malom nyugati felén, harminc méterre a saroktól nyílt egy ajtó. Paul oda igyekezett. Az ajtó nem volt zárva.

Belépett egy rövid, kivilágított folyosóra, melynek a végéről a roppant méretű feldolgozó csarnok nyílt. Paul emlékezett a berendezések neveire és a szakkifejezésekre, még két nyárral azelőttről, mikor az igazgató, őt és a gyerekeket körbevezette a gyárban: facsúszda, keresztfűrészek, rönkszállító csillék, melyek a tönköket a várakozó lapátokhoz szállítják, az óriási szalagfűrész, élező gépek, körfűrészek, a merítő tartályok, az osztályozó rámpa, tároló állványok... A csarnokban égtek a neonok, de a gépek nem dolgoztak, s a kezelőszemélyzet sem volt látható. Paul jobb keze felől egy mosdóhelyiség nyílt, balra pedig a lépcsőház.

Kettesével vette a fokokat, így tett meg négy lépcsőfordulót - az első szint két emelet magas volt, a hatalmas gépek miatt - míg végül felért az első emeleti folyosóra. Szétnézett, aztán, az egyik bal kéz felől nyíló iroda ajtajához futott.

Az ajtó zárva volt.

Kétszer belerúgott.

A zár nem engedett.

Az ajtótól nem messze egy üvegszekrény lógott a falon, benne tűzoltó készülék és egy fejsze.

Paul az övébe dugta a revolverét, kinyitotta a szekrényt, és kivette a fejszét. A sima felét használta, hogy szétverje vele az irodaajtó zárját. Az olcsó retesz hamar megadta magát. Eldobta a fejszét, belökte az ajtót, és bement.

Az irodában sötétség fogadta. Nem kapcsolta fel a villanyt, mert nem akarta elárulni a pozícióját. Az ajtót is becsukta maga mögött, hogy a folyosóról se szűrődjön be fény.

Az ablakok a lapos tető felett nyíltak, az épület északi oldalán. Paul óvatosan kinyitotta az egyiket, és kisiklott a kátránypapírral fedett tetőre.

Mellbe taszította a nagy szél.

Kivette a Combat Magnumot az övéből.

Ha Dawson valahol az északi udvarban rejtőzött el, ez volt a legjobb kilátást nyújtó pont ahonnan Paul kiszúrhatta.

A sötétség jó fedezéket nyújtott Dawsonnak, mivel az udvaron nem égtek a villanyok.

Paul persze felkapcsolhatta volna őket, de nem tudta, hol van a kapcsolótábla, és nem akart időt vesztegetni arra, hogy megkeresse.

Csak a monotonon surrogó szállítószalag működött, rendületlenül gördült a hulladékégető felé. A szalag közvetlenül Paul lába alatt indult s negyvenméternyire onnét ért véget, a kemence nyílásánál. A kemencét kúp alakúra építették, és gáztüzeléssel működött. Szakadatlanul morajlottak benne a lángok, még most is, mikor a szállítószalag nem táplálta hulladék fával.

Egyébként minden csendes volt. A kemencétől jobbra Paul látta a malomtó körvonalait. A tó tele volt deszkákkal, melyek szundikáló aligátorokhoz hasonlítottak. Mikor a malom üzemelt, a munkások rudakkal terelték rá a rönköket a csúszdákra, melyek a tető alatt értek véget. Innen aztán csáklyákkal emelték ki azokat, s helyezték a feldolgozó rendszerbe. A tó mellett sorakoztak azok a magas, óriási rönkökből álló halmok, amelyek a téli hónapokban (mikor a fakitermelés szünetel) láttak el alapanyaggal a gyárat. A rámpától balra két teherautó, egy emelőtargonca és néhány más, nehéz jármű parkolt a raktár kerítése mellett. Dawson sehol sem volt látható.

Egy égzengést és villámlást követően kövér esőcseppek kezdtek hullani.

Hatodik érzéke azt súgta Paulnak, hogy nemcsak a kezdődő vihar moraját hallja. Egy hideg megérzéstől hajtva hátraperdült.

Dawson állt mögötte az ablaknyílásban, nem több mint egy méter távolságban. Öregebb volt Paulnál másfél évtizeddél, de magasabb és nehezebb is. Úgy állt ott az eső csapkodta éjszakában, mint maga a halál. Egy fejszét tartott a kezében. Azt a rohadt, eldobott fejszét! Két kézzel markolta, s a feje fölé emelte, hogy lesújtson vele.

Klinger a torony közepén járhatott, mikor újra eleredt az eső. Hangosan dobolt a templom tetején, kiváló lehetőséget nyújtva arra, hogy e zaj fedezékében a tábornok gyorsabban haladhasson. Már nem állt meg minden harmadik lépcsőfordulónál. Még ő maga sem hallotta az eresztékek nyikorgását. Felvillanyozva, önbizalommal csordultig telve, kevesebb,

mint egy perc alatt tette meg a hátralévő távot, s kezében a Webley revolverrel kirontott a padlástérbe.

Paul villámgyorsan lehajolt.

A fejsze éle elsuhogott a feje fölött.

Rémülten azon vette észre magát, hogy üvölt, és hogy képtelen abbahagyni az üvöltést, de ekkor hirtelen a tudatára ébredt, hogy a Smith & Wesson még a kezében van. Meghúzta a ravaszt.

A lövedék a jobb vállán találta el Dawsont.

A fejsze kihullott Dawson kezéből, s belezuhanva a sötétségbe, kitörte az egyik alattuk parkoló teherautó szélvédőjét.

Dawson megperdült a tengelye körül, s aztán előrebukva Paulra esett.

A Combat Magnum követte a fejszét a mélybe.

A két férfi dulakodva, egymásba kapaszkodva lezuhant a tetőről.

Fent, a toronyban alig lehetett valamit látni, Klinger mégis meggyőződhetett róla, hogy csak Annendale lánya tartózkodik ott.

Ez lehetetlen.

A kislány a mellvédnek támasztva a hátát, a földön kuporgott és rettegve figyelte őt.

- Mi a fene ez?

Ketten kellene, hogy legyenek. Nem volt olyan nagy hely itt, hogy bújócskát lehessen játszani. Csak egy alakot látott, pedig holtbiztos, hogy ketten tartózkodtak itt fent a toronyban.

Mennydörgés rázkódtatta meg az éjszakát, és egy szerteágazó, fehér villám hasított át az égen. A szél keresztülzúgott a jóformán teljesen nyitott helyiségen.

Klinger a gyerek elé állt.

A kislány iszonyodva nézett fel rá, és remegő hangon könyörögni kezdett.

- Kérem... kérem... ne... ne lőjön le.

- Hol van a másik? - kérdezte Klinger. - Hová ment? Egy hang szólalt meg mögötte.

- Hé, mister.

Ezek tudták, hogy ő jön fel a lépcsőn. Készen álltak és várták őt.

De hogyan lehetséges ez?

Tudta jól, túl késő, hogy mentse magát, mindazonáltal a dühtől remegve megfordult, hogy szembenézzen a veszéllyel.

Senki nem állt mögötte. Egy újabb, rövid villámlás elegendő világosságot nyújtott ahhoz, hogy megerősítést nyerjen: csak ő és a gyerek tartózkodnak a padlástérben.

- Hé, mister.

Klinger felnézett.

Egy fekete alak, mint egy óriási denevér, lebegett felette. A nő. Jenny Edison. Klinger nem látta az arcát, de semmi kétsége nem volt, hogy a nő az. A nő mégis meghallotta, amint settenkedik felfelé a lépcsőn, pedig azt hitte, milyen ügyesen csinálja. Felmászott a harang tetejére, s megkapaszkodott ott fenn, a boltív legmagasabb pontján, hat méterre a földtől, mint egy istenverte denevér.

Huszonhét év telt el azóta, hogy Koreában jártam, gondolta Klinger. Öreg vagyok már az ilyen kommandós rajtaütésekhez. Túl öreg...

Nem látta, milyen fegyvere van a nőnek, de jól tudta, hogy a csövével néz farkasszemet.

Mögötte az Annendale-kislány négykézláb kimászott a tűz várható vonalából.

Gyorsan történt, túl gyorsan.

- Most megszabadulunk tőled, te szemét... - sziszegte a nő.

Klinger már nem hallotta a lövést.

Paul rázuhant Dawsonra, mindkettőjükből kiszorítva a szuszt.

Rövid rázkódás után a szállítószalag hozzáigazodott a súlyukhoz, és fürgén továbbhaladt velük a hulladékégető kemence nyitott torkolata felé.

Paulnak nagy nehezen sikerült felemelnie a fejét Dawson fújtató melléről, s ekkor meglátta a sátánian ugráló sárga és vörös lángokat, mintegy harminc méterre tőlük.

Aztán már csak huszonöt méter...

Dawson nem volt, rögtört harcképes állapotban, mivel egy golyó volt a vállában, és a fejét is beütötte esés közben. Vizet prüszkölve, mohón próbált levegőhöz jutni a vadul záporozó esőben.

A futószalag kattogva zakatolt felfelé.

Húsz méter...

Paul megpróbált legördülni a halálba vezető útról.

Ép kezével Dawson kéményen markolta Paul ingét.

Tizenöt méter.

- Engedj el... rohadék- sziszegte Paul. Hiába próbálta, nem volt elég ereje, hogy kiszabadítsa magát.

Dawson ujjai karmokként fogva tartották.

Tíz méter....

Összeszedve utolsó energiatartalékait Paul hátrahúzta az öklét,' és belecsapott Dawson arcába.

Dawson eleresztette őt.

Öt méter.

Szűkölve, már érezve a kohóból áradó hőséget, eltaszította magát a szállítószalagtól.

Milyen messze lehet a föld?

A malomtó mellett zuhant a sárba, meglepően enyhe fájdalom kíséretében.

Felpillantott és látta Dawsont, amint fejjel előre belezuhan a pattogó, köpködő, kavargó pokoli tűzbe.

Ha üvöltött is, hangját elnyomta egy újabb becsapódó mennydörgés robaja.

Befejezés

1977. augusztus 27. szombat

Reggel, 5.00

Sam és Rya a fakitermelő telep kantinjában ültek, egy ebédlőasztalnál. A kimerült, elcsigázott favágókból álló sor az asztaluktól a terem túlsó végéig nyúlt.

Ahogy egy ember az asztalukhoz lépett, Sam a kulcs-zár programot alkalmazta, hogy átformálja az emlékezetét. Mikor az új emléket szilárdan beültette, útjára bocsátotta az alanyt - Rya meg kihúzott egy nevet a Big Union Company alkalmazottjainak listájáról.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Rya Samtől, az egyik rövid pihenő alatt.
- Te hogy érzed magad?
- Nem én vagyok az, akit meglőttek.
- Te is megsérültél - mondta Sam.
- Csak azt érzem - hogy felnőttem.
- És még?
- Szomorúságot - mondta a kislány.

- Szomorúságot.
- Már sose lesz ugyanolyan. Soha többé. - Rya ajkai megremegtek.
Megköszörülte a torkát.
- Na, hogy van a lábad?
- Köszöni, megvan.
Sam megcirógatta a kislány arcát.
Rya meghúzogatta Sam szakállát.
Samnek sikerült kicsikarnia egy mosolyt a kislányból, s ez jobb orvosság volt, mint Troutman doki antibiotikumai.

Reggel, 6.30
Lassan felszakadoztak a viharfelhők. A hajnal meghozta az első nyárvégi napsugarakat.
Félmérföldnyire Black Rivertől, a sűrű fenyőerdőben három ember leeresztette egy jeltelen sírba Salsbury és Klinger holttestét és azt, ami Dawsonból megmaradt.
- Rendben vari - szólalt meg Jenny. - Térhessük be.
Minden lapátnyi földdel, amit a tetemekre szórt, egyre elevenebbnek érezte magát.

Délelőtt, 9.30
Augustában meg kellett állniuk üzemanyagért. A darázskülsejű helikopter fél tízkor landolt a greenwichi ház leszállópályáján.
- Töltse fel újra, és nézze át a helikoptert, hogy este vissza tudjunk repülni Black Riverbe - mondta a pilótának Paul.
- Igen, uram - bólintott Malcolm Spencer.
- Aztán menjen és aludjon egyet. Este hétre legyen itt. Addig bőven lesz időnk pihenni.
- Ki is fogom használni - mondta Spencer.
Paul kiszállt a helikopterből, és nagyot nyújtózott. Mielőtt elindultak Maine-ből, lezuhanyozott, megborotválkozott és átöltözött, de ettől csak ideiglenesen frissült fel. Fájt minden tagja, és a csontja mélyéig fáradt volt.
A kőépület hátsó ajtajához ment és bekopogott.
Egy szolgáló nyitott ajtót. Ötven év körüli, jó húsban lévő, kellemes arcú nő volt. Haját hátul kontyba fogta össze. Kezei fehérlettek a liszttől.
- Parancsol, uram?
- Én vagyok a kulcs.
- Én vagyok a zár.
- Engedjen be.
Az asszony félrelépett az útból.
- Hol van a komputer? - kérdezte Paul, már odabent.
- A micsoda, uram? - nézett rá az asszony.
- A komputer. Dawson komputere.
- Fogalmam sincs uram.
- Oké - bólintott Paul. - Felejtsen el engem. Menjen és folytassa, bármit is csinált. - Körülnézett a jól felszerelt konyhában. - Szóval süt valamit. Oké. Folytassa. Felejtse el, hogy itt voltam.
Az asszony, dünnyögve magában valamit, visszatért a konyhaasztalhoz.
Paul addig keresgélt, míg egyedül is megtalálta a számítógéptermet. Leült az egyik terminál elé, és beütötte a belépő-kódot, amit Salsburyből szedett ki.
A számítógép az összes képernyőre kiírta.

FOLYTATNI

Egy ujjal bepötyögte a következő utasítást, pontosan úgy, ahogy Salsbury mondta.

TÖRÖLNI MINDEN ELRAKTÁROZOTT ADATOT

Öt másodperc múlva megjelent egy felirat a képernyőkön:

MINDEN ADAT TÖRÖLVE

A kiírás eltűnt, s Paul beütötte a második parancsot:

TÖRÖLNI MINDEN PROGRAMOT

A válasz:

KÉREM AZ UTOLSÓ UTASÍTÁS MEGERŐSÍTÉSÉT

Paul olyan fáradt volt, hogy elhomályosodtak előtte a betűk a klaviatúrán. De beütötte újra:

TÖRÖLNI MINDEN PROGRAMOT

Talán fél percig virított ott a képernyőn ez a három szó, a zöld háttérben. Aztán néhányszor felvillantak, majd eltűntek.

Beütötte a „Black River” szót, és kérte az ehhez kapcsolódó adatok kinyomtatását.

A komputer semmit se csinált.

Aztán beütötte a „kulcs-zár" kódot, és ugyanígy lekért minden ezzel kapcsolatos információt.

Semmi.

Utasította a komputert, hogy futtasson végig egy önmagát ellenőrző programot, és mutassa meg a katódsugárcsöves készülékhez tartozó áramkör kapcsolási séma-ját.

Semmi nem történt.

Paul hátradőlt és becsukta a szemét.

Hosszú évekkel ezelőtt, középiskolás korában, tanúja volt, ahogy egy fiú elveszti az egyik ujját egy barkácsműhelybeli. Egy szalagfűrész okozta a balesetet. Két-három percig, míg mindenki rémülten rohangált körülötte, a fiú szinte kíváncsian nézegette a véres csonkot. Még tréfálkozott is rajta. Aztán, mikor nyugodtsága átragadt azokra, akik elsősegélyben részesítették, hirtelen ráébredt, mi is történt, felfogta a veszteséget és a fájdalmat, s üvölteni, jajgatni kezdett.

Ugyanígy robbant ki Paulból, hogy mit is jelent Mark halála elemi erővel törtek fel benne az érzelmek. Összegörnyedt a széken, és először, mióta megtalálta a szánalmas kis testet a fagyasztóládában, zokogni kezdett.

Este, 6.00

Sam kiszállt a kocsiból, és elgondolkodva nézegette a vegyesboltot.

- Mi a baj, apa? - kérdezte Jenny.
- Csak azon töröm a fejem, mennyit kaphatok érte. -A boltért? El akarod adni?
- El.
- De, hiszen ez az életed.
- Elmegyek Black Riverből - mondta Sam. - Nem tudok itt maradni... tudva azt, hogy bármikor... csak használnom kellene a kódot... és ezek az emberek engedelmeskednének nekem.
- Te nem használnád ki őket - mondta Jenny, és belekarolt az apjába. Rya a férfi másik kezét fogta.
- De az a tudat, hogy megtehetném... Ez megenné a lelkemet. Tönkretenne.

Sam, lányától és Rya-tól támogatva felment a veranda lépcsőjén. Életében először végtelenül öregnek érezte magát.

1977. október 2. szombat

A következő főcím jelent meg a The New York Times első oldalán:
MRS. DAWSON NYOMOZÓKAT SZERZŐDTET, MERT ELÉGEDETLEN AZ FBI MUNKÁJÁVAL

1977. október 9. szombat

Két szállodai alkalmazott vezette fel őket a nászutas lakosztályba.

A szalonban, az íróasztalon egy szegfűkből és rózsákból álló virágköltemény állt, az igazgatóság figyelmessége. Jenny elbűvölve szívta magába az illatokat, Paul pedig a lányt figyelte gyönyörködve.

Később hosszan szeretkeztek. Szinte lebegtek egymáson. Meleg, teljes élmény volt, jóllakottan, kielégülten nyúltak el utána.

Egy darabig a hátukon fekve, csukott szemmel, egymás kezét fogva hallgattak.

- Most valahogy más volt... - szólalt meg végül Jenny.
- De nem volt rossz - mondta Paul. - Legalábbis nekem nem.
- Ó, nem. Rossz nekem sem volt.
- Akkor milyen?
- Olyan... más. Nem tudom. Talán... intenzívebb. Azt hiszem. De el is vesztettünk valamit. Ezúttal nem volt benne semmi ártatlanság.
- Nem vagyunk többé ártatlanok.
- Én is úgy érzem.

Gyilkosok vagyunk, gondolta Paul. A hetvenes évek gyermekei, a nagy gépkorszak fiai és lányai, túlélők.

Elég, gondolta dühösen. Gyilkosok vagyunk. De jogunk van a boldogsághoz. S ami még fontosabb, tudunk még örömöt okozni egymásnak.

Markra gondolt: a hamis halotti bizonyítványra, s a piciny sírkőre Annie urnája mellett...

Újra Jennyhez fordult, átölelte és hagyta, hogy a világ olyan kicsire zsugorodjon, hogy ne létezzék más csak a testük.

Digitalizálta - LadyAni